

CMN Đời Đại Học!

Contents

CMN Đời Đại Học!	1
1. Chương 1: Lễ Gặp Mặt Bằng Một Chiếc Giày	2
2. Chương 2: Gia Hỏa Kỳ Quái	4
3. Chương 3: Cuộc Sống Tân Sinh Cứ Thế Bắt Đầu	6
4. Chương 4: Giai Đoạn Thích Ứng Náo Nhiệt Và Lộn Xộn	9
5. Chương 5: Càng Chạy Càng Gần	11
6. Chương 6: Tour Du Lịch Mùa Thu	13
7. Chương 7: Chúng Ta Đã Từng Như Vậy	16
8. Chương 8: Lâu Ngày Mới Có Chung Một Cảm Nhận	18
9. Chương 9: Ăn Chơi Trác Táng	21
10. Chương 10: Điều Là Người Lưu Lạc	23
11. Chương 11: Hạt Dưa Hami*	26
12. Chương 12: Đánh Nhau	28
13. Chương 13: Học Sinh Năng Khiếu	30
14. Chương 14: Không Có Bh* Nhất Chỉ Có Bh Hơn	33
15. Chương 15: Đêm Giáng Sinh	35
16. Chương 16: Sự Thật	42
17. Chương 17: Luận Văn Nghỉ Lễ	46
18. Chương 18: Học Kỳ Mới Bắt Đầu	50
19. Chương 19: Một Đêm Trên Quảng Trường Trung Tâm	54
20. Chương 20: Cuộc Sống Vui Vẻ Của Diệp Hoài	59
21. Chương 21	63
22. Chương 22: Đàn Gảy Tai Trâu	67
23. Chương 23: Tranh Bùn Khắc	72
24. Chương 24: Ngả Bài	77
25. Chương 25: Mâu Thuẫn	82
26. Chương 26: Chia Tay	86
27. Chương 27: Thế Giới Hai Người	90
28. Chương 28: Thế Giới Hai Người (tiếp)	94
29. Chương 29: Bạn Trai	100
30. Chương 30: Happy End(thượng)	105
31. Chương 31: Happy End (trung + Hạ)	109
32. Chương 32: Phiên Ngoại	115

CMN Đời Đại Học!

Giới thiệu

Editor: MèoThế loại: vườn trường, 1x1, bề thẳng thành cong. Độ dài: 31 chương + 1PN CP: Thiệu Dịch Vĩ x Diệp Hoài

1. Chương 1: Lễ Gặp Mặt Bằng Một Chiếc Giày

Diệp Hoài kéo một vali to dùng đi ngang qua sân thể dục.

“Cẩn thận –!”

Cậu quay đầu, một quả bóng bay qua đầu. Khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, Diệp Hoài từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì chiều cao của mình.

Tiếp theo —

Bang!

Một chiếc giày nằm ở giữa mặt.

Thật lâu về sau Diệp Hoài nhớ lại năm đó, kia có lẽ là một sự bất đầu đi, từ đây bị hạnh phúc bao trùm đến trở tay không kịp. Nhưng ở lúc ấy —

“Sai lầm! Sai lầm!” Có người nào đó nhảy dựng trong tiếng cười vang bốn phía, chạy về hướng này nói một tiếng, “Xin lỗi nha!”

Người nọ dưới ánh mặt trời, đầu tóc ngắn ngủ theo nhịp hắt nhảy khẽ vênh lên, Diệp Hoài bị đập đến có điểm ngốc, chỉ biết ngơ ngẩn nhìn chăm chăm người ta.

Nam sinh nhặt giày của mình lên, đứng trước mặt cậu nói: “Ách, cậu không sao chứ?”

Diệp Hoài vẫn nhìn chăm chăm hắn.

Hừ —

Một dòng máu mũi chảy ra.

“A cậu chảy máu mũi rồi.” Nam sinh kia vội vàng sờ loạn trên người mình từ trên xuống dưới, cuối cùng lấy ra một nửa đoạn giấy vệ sinh bèo nhèo, nhăn nhúm, mở ra, run run lên đưa cho cậu: ” Trước tiên lau đi đã.”

“..... Không cần.” Diệp Hoài ngẩng đầu lên, vươn tay không kéo vali lên lau.

“Đưa cho tôi, bên trái đổ máu, tay phải lau.” Nam sinh nói rồi đỡ lấy cái vali của cậu.

Diệp Hoài giơ tay phải lên.

Hừ —

Lại một dòng máu mũi từ trong lỗ mũi bên phải chảy ra.

“Úc bên phải cũng chảy, tay trái lau.”

Diệp Hoài giơ tay trái lên.

“Đi phòng y tế đi?”

“..... Không cần.”

“Kia,” Ngượng ngùng cào cào đầu, “Cậu ở phòng nào? Tôi đưa cậu đi.”

“Tầng 5 phòng 519.”

Nam sinh ngẩn ra, “Tân sinh?”

“A.”

“Đi thôi.”

Diệp Hoài giơ đôi tay đầu ngẩng cao, tư thế muốn bao nhiêu khôì hài liền có bấy nhiêu khôì hài, toàn bộ thân thể đục tràn ngập tiếng cười vang, nam sinh kia kéo cái vali đi theo phía sau cậu, vui vẻ, hớn hở hướng mọi người vẫy vẫy tay, sau đó một tay tiến về phía sau lưng Diệp Hoài sải bước đi về phía trước.

“Học khoa giao thông – vận tải?” Nam sinh một bước tạm nghỉ đem vali mang lên trên lầu.

“Ân.”

“Ai nha!” Lại dùng hết sức mới dịch lên được một bậc thang, “Cậu để bao nhiêu cục đá trong này vậy, thực nặng!”

Diệp Hoài nói: “Tôi sẽ đi lên một mình, tôi nhấc lên một chút nữa là đến rồi.”

“Ai ai cậu đừng nhúc nhích! Giơ tay lên, giơ tay lên,” Nam sinh kia vội vàng ngăn cậu lại: “Nói như thế nào tôi so với cậu.....” Hắn dừng một chút, chữ “Cao” cái này tựa hồ quá đả thương tự tôn của người khác: “Kia.... cũng khỏe hơn! Để tôi làm!” Dứt lời liền dùng một tư thế khoa trương xắn tay áo, hoạt động cổ, vai, thắt lưng một chút rồi ngồi xổm xuống, đôi tay siết chặt hai bên vali: “Đi –”

Cái vali hoàn toàn không nhúc nhích.

“.....” Hắn quay đầu hướng Diệp Hoài hắc hắc cười khan, lần thứ hai phát lực: “Đi ——”

Cái vali vẫn như cũ không chút dịch chuyển.

“Hắc,” Hắn xấu hổ dùng tay sờ sờ mũi đứng lên, “Đây là cái vali không cho tôi mặt mũi. Không có việc gì! Chậm rãi thu thập nó!”

“.....”

Kết quả, cái vali bị nam sinh lôi a lôi qua năm tầng. Hắn móc ra chìa khóa cửa phòng 519, Diệp Hoài không cảm thấy có cái gì không ổn.

Vào phòng, ba cái giường tầng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

“Cậu số mấy?”

Diệp Hoài từ túi quần lấy ra tờ giấy kia: “3.” Một cái tay khác còn nghe lời mà giơ lên.

“3 3 3 3.....” Nam sinh kia ngón tay ấn ở vị trí giấy dán ở đầu giường nhìn chằm chằm từ đầu này hướng sang đầu kia: “3!” Điểm điểm vào chiếc giường phía trên cùng của cửa sổ: “A đây rồi!”

Sau đó hắn xoay người, vỗ vỗ giường bên kia nói: “Tôi ngủ ở phía đối diện. Tôi số 1.”

Kể tiếp suốt cả buổi chiều, Diệp Hoài cảm thấy đã khiêu chiến nghiêm trọng đối với tính nhẫn nại của mình.

“Đúng rồi cậu tên là gì?”

“Diệp Hoài.”

“Diệp, Hoài. Hảo nhớ rồi. Ba mẹ cậu không đưa cậu đến?”

“Không.”

“Nga..... Kia rửa mặt rồi đi nhận đệm chần đi, nhận ở trung tâm hoạt động ở lầu 2, trung tâm hoạt động hẳn cậu biết đi? Ra khỏi phòng liền đi thẳng, đi đến thẳng kí túc xá nữ, liếc mắt một cái là có thể thấy một tầng lầu có kính màu xanh lục, sau khi đi vào..... Ách, cậu có thể bỏ tay xuống. Vẫn là tôi dẫn cậu đi đi.”

“.....”

“Ai nha chúc mừng cậu trúng thưởng, chăn này còn được in hoa”

“Cái gì?”

“Cậu xem!” Nam sinh chỉ một vài vết đen trên chăn.

“..... Không có việc gì.”

“Đưa nó cho tôi.” Hấn nói một hồi rồi đem chần mang ra ngoài, “Này rõ ràng là khi dễ tiểu bằng hữu, để đại ca thay cậu làm chủ!”

“.....”

“Nó đã được kiểm tra chưa?”

“Không có.”

“GO!” Búng tay một cái, “Dẫn cậu đi. Hai người xếp hàng mau.”

“.....”

“Thẻ ăn cơm có chưa? Ở đó, một trăm đồng.” Móc tiền bao của bản thân ra.

Diệp Hoài vội vàng nói: “Tôi mang tiền.”

“Chỗ đó có phiếu nước; chỗ đó, thẻ điện thoại; bên kia, nồi chén gáo bồn; kia, rửa sạch đồ dùng.....” Diệp Hoài quay đầu theo hướng ngón tay hấn chỉ, cuối cùng cũng có thời gian để trả tiền, nam sinh kia lại lôi kéo cậu đi về phía cửa: “Đây đều là chỗ hội học sinh chuyên môn hồ các cậu toàn tâm sinh không có kinh nghiệm, mang cậu một chỗ tiện nghi!”

“.....” Diệp Hoài rốt cuộc không thể nhịn được nữa, quay đầu hung hăng trừng hấn: “Dài dòng!”

Có lẽ là Diệp Hoài trừng đến đôi mắt tròn tròn bộ dáng thật sự đáng yêu, nam sinh kia ngẩn ra một chút, đột nhiên nở một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Hấn cười, Diệp Hoài liền cảm thấy chói mắt.

~~

2. Chương 2: Gia Hỏa Kỳ Quái

Buổi tối, mọi người trong ký túc xá đều quay về, tổng cộng tất cả có 5 người. Chỉ có người ngủ giường số 5 phía sau Diệp Hoài không tới. Những người khác đều đến sớm hơn so với Diệp Hoài, thấy cậu, đều giới thiệu qua một chút. Diệp Hoài hôm nay bị làm phiền không nhẹ, đầu ong ong, một cái tên cũng không nhớ được.

Chờ đến khi tắt đèn nằm ở trên giường, những nam sinh vừa nhận thức hôm nay bắt đầu nói chuyện phiếm. Chủ đề hôm nay là — tình yêu.

Dù sao mọi người đều không quen biết, cũng chẳng ai biết quê quán của nhau, Diệp Hoài nằm ở đó, nghe AA nói chính mình cùng hoa hậu giảng đường ở cao trung từng hẹn hò; BB từ nhỏ đến lớn thu được thư tình đầy rẫy; CCC yêu thầm “Thần tiên tỷ tỷ” là giáo viên dạy địa lí đồng thời bị một hoa si điên cuồng theo đuổi.....

Chỉ có gia hỏa đối diện không nói gì, Diệp Hoài còn cảm thấy cả cái ký túc xá này mỗi mình hấn là thuận mắt nhất, bất quá người nọ cũng không nhàn rồi, ngồi một bên nghịch bật lửa, đợi đến thời điểm mấy người kia đã sắp không nhớ rõ họ nói cái gì, hấn đột nhiên nói một câu: “Ai, chắc mấy người đều có bạn gái đi?”

“Đương — nhiên —.” Diệp Hoài lười biếng nhìn trần nhà, kéo dài âm điệu, lại ngoài ý muốn không thu được hưởng ứng của những người khác.

Trong phòng đột nhiên có chút yên tĩnh.

Một hồi lâu, Diệp Hoài tò mò quay đầu, giật mình khi nhìn thấy 4 khuôn mặt phóng to ngay trước mắt.

“Diệp Hoài,” Gia hỏa đối diện nhìn hấn như người ngoài hành tinh, “Nhìn không ra nha”

Mọi người xoay một cái quay người đi thuận tiện đưa tay lên ngáp một cái, rồi đều trở về vị trí của mình. Bầu không khí giảm xuống, mọi người đều nghĩ về việc riêng của bản thân. Diệp Hoài cũng nhớ tới mình còn chuyện muốn hỏi nam sinh, nhưng tên kia vẫn luôn không ngừng bắt quai: “Bạn gái cậu lớn lên xinh đẹp rất xinh đẹp sao?”

“Ừm, rất đẹp.”

“Cùng cậu một chỗ?”

“Àn.”

“Cũng học trường này à?”

“Không có.”

“Hai người đã nhiều năm?”

Diệp Hoài bị hỏi phiền, ném xuống một câu “Dài dòng!” Liền trở mình. Nửa ngày, nhớ tới chính mình có việc chưa hỏi, lại xoay đầu: “Này!”

“Chuyện gì vậy?” Bên kia nhả một cía tin nhắn.

“Tôi.....” Cậu nghĩ nghĩ, “Lại không nhớ gì cả.”

“Chờ cậu nhớ tới lại nói.” Ánh sáng điện thoại làm gương mặt hần sáng lên, Diệp Hoài cảm thấy hần hình như giống ai đó. Cậu quay đầu, tên kia lại ở phía sau ồn ào một câu: “Nhớ rồi thì nhớ nói với người ta một câu nha!”

9 giờ sáng hôm sau, sẽ có thông báo bắt đầu cuộc họp. Phòng 519 sẽ chia thành 2 ban, hai người động tác mau lẹ liền chạy trước, người còn lại đang viết gì đó, mọi thứ phía đối diện đều được sắp xếp gọn gàng, lại cố tình không đi, ngồi trên một chiếc ghế gấp nhỏ dùng một miếng vải sạch mà chà sát đôi giày trước mặt. Chỉ có Diệp Hoài là hoa văn hơn, gội đầu, rửa mặt, sau đó đắp mặt nạ rồi lại rửa lại mặt.

“Này,” dùng một cái thìa nhỏ múc một muỗng đưa lên miệng, Diệp Hoài đem đầu chuyển hướng cạnh cửa, cậu rất cuộc nhớ tới đêm qua muốn hỏi tên kia cái gì: “Cậu tên là gì?”

Nam sinh kia thụ sủng nhược kinh ngẩng đầu, ngón tay chỉ về phía mình đáp: “Me?” Chớp chớp mắt: “You ask me?” Như thế đó là một điều rất ghê gớm, hần đứng lên, múa bút thành văn: “Tell him! Đại danh của tôi!”

Người nọ cũng mừng rỡ hợp tác, nói năng ngọt xớt: “Đại ca người tha ta đi, cái tên kia của ta vang dội nhưng từ trong miệng ta nhả ra liền không đủ vang dội, cái khí thế kia a, còn phải nhờ ngài chính mình gọi!”

Sau, bọn họ mới thật đáng buồn mà biết, cái bọn họ biểu diễn căn bản là đàn gảy tai trâu [?!]. Diệp Hoài mù mờ: Hần trước nay phân không rõ ” Trêu chọc cậu” cùng “Dài dòng” có gì khác nhau, càng thêm không cảm thấy phiền phức sao. Cậu chỉ có cảm giác — thực phiền!

“Dài dòng!” Cậu trừng mắt nhìn nam sinh kia liếc mắt một cái, “Tôi gọi cậu ai.”

“ ‘ Ái ‘ ?” Nam sinh kia khẽ ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút, “Không tồi. Ái! Ái! Tên Tiếng Anh: Love!” Vỗ vỗ tay nói: “Nhớ kỹ!”

“Yes sir!”

(“ Ái” trong tiếng Trung nghĩa là ” Yêu ” = ” Love” trong tiếng anh. Ở đây, Diệp Hoài nói là “ ” đọc là “Ái”, nhưng Thiệu Vĩ lại nghe thành “ ” đọc là ” Ái”)

Diệp Hoài tức giận ngẩng đầu lên cầm chén cháo uống ừng ực, nam sinh kia thể nhưng bình tĩnh đem chiếc ghế gấp nhỏ ngồi cạnh cậu kéo góc tay áo cậu nói: “Tôi đột nhiên rất muốn nói cho cậu biết tên tôi, làm sao bây giờ? Làm tôi nói một chút đi làm tôi nói một chút đi.....” Hần là cố ý làm Diệp Hoài sinh khí, chắc hẳn thấy bộ dáng cậu trừng mắt chơi rất vui.

Diệp Hoài đã sẵn sàng chuẩn bị cho hắn một quyền, cửa bị đẩy ra, một nam hài mặc đồ trắng đứng ở cửa. Có lẽ cậu ta ngày đó mặc không phải là một thân bạch y, có lẽ thật là, Diệp Hoài đã nhớ không rõ, nhưng mỗi lần nhớ lại người này, cậu cũng chỉ có thể tưởng tượng ra được màu đó. Nam hài thanh âm cũng thuần trắng, trong trẻo mà sạch sẽ: “Xin hỏi Thiệu Dịch Vĩ ở nơi này sao?”

Nam sinh ngồi trên ghế nhìn cậu ta nói: “Cậu là ai nha, tôi không quen biết cậu.”

Nam hài xấu hổ liếm môi. Đó là biểu tình ủy khuất, lại từ một gương mặt của giới thượng lưu lại càng làm người ta đau lòng. Diệp Hoài cảm thấy ánh mắt tên kia nhìn nam hài cùng ánh mắt nhìn cậu ngày thường không có gì khác biệt, nhưng nam hài tựa hồ liền chịu không nổi biểu tình như vậy, đôi mắt sáng long lanh rũ xuống một chút.

Qua đại khái nửa phút, tên kia mới mở miệng: “Vào đi, anh, người là từ nhà ga chạy đến đây sao?”

Nam hài nghe thấy hắn kêu “Ca” nhẹ nhàng run lên một chút.

“A,” nam sinh đang viết sách đứng lên, nhìn Thiệu Dịch Vĩ, “Là anh trai của cậu hả?,” đối với nam hài thân thiết mỉm cười: “Mời vào mời vào, tùy tiện ngồi!”

“Này ghế tôi còn chưa có lau đâu, dơ.” Thiệu Dịch Vĩ vỗ vỗ đùi chính mình: “Ngồi nơi này, ngồi nơi này!”

Diệp Hoài cảm thấy tội nghiệp thay cho nam hài, có một người em trai đáng ghét như vậy.

Nam hài khẽ cắn môi.

“Có chuyện gì vậy, anh?”

“Không, không có,” nam hài tựa hồ thực khẩn trương, “Chỉ là tới nhìn xem người có ở đây không thôi.”

“Nga,” Thiệu Dịch Vĩ đứng lên, “Kia hiện tại anh cũng thấy rồi, tôi còn có hội nghị quan trọng cần bàn,” quay đầu nhìn Diệp Hoài cùng một người khác: “Diệp bí thư, Lưu tiểu bí, Ready?”

Làm trò nhân gia trước mặt anh trai hắn, Diệp Hoài ngưỡng chừng cũng phải cho hắn tí mặt mũi, cùng cái người họ Lưu kia ngoan ngoãn đi theo Thiệu đại nhân ra cửa, Thiệu Dịch Vĩ đối với nam hài kia nói: “Hôm nào tôi lại tới cửa bái phỏng anh, không tiễn.”

Đi ở trên đường, họ Lưu — hiện tại Diệp Hoài đã biết hắn kêu Lưu Vĩnh Duệ, Lưu Vĩnh Duệ hỏi Thiệu Dịch Vĩ: “Anh trai người cũng học trường chúng ta sao?”

“Ấn ần.” Thiệu Dịch Vĩ gật đầu, “Người ta chính là một nhân vật vang dội.”

“Có anh em ruột thật tốt nha,” Lưu Vĩnh Duệ hâm mộ: “Về sau còn có thể chăm sóc nhau.”

“Ai nói với cậu,” Thiệu Dịch Vĩ nhìn hắn: “Tôi cùng hắn là anh em ruột?”

“Nhưng..... Cậu gọi hắn là anh?”

“Tôi thấy nam nhân đều kêu là anh, cậu không biết?” Hắn giữ chặt Lưu Vĩnh Duệ kêu: “Anh!” Lại giật nhẹ bên kia Diệp Hoài: “Anh! Anh!”

Có người hướng ánh mắt kì quái nhìn bọn họ bên này. Diệp Hoài mặt càng ngày càng méo mó, cậu bắt đầu cảm thấy, cuộc sống đại học tựa hồ không tốt đẹp như mình tưởng tượng.

3. Chương 3: Cuộc Sống Tân Sinh Cứ Thế Bắt Đầu

Cuộc họp diễn ra ở giảng đường trên tầng 2 của tòa nhà đầu tiên, AA và BB đi sớm chiếm được cho bọn cậu 3 vị trí ngồi, là ở ngay tại phía trung tâm.

Thiệu Dịch Vĩ vừa đi vừa chào hỏi các nam sinh khác, giống như là tất cả mọi người đều quen thuộc với hắn vậy. Diệp Hoài lại không quen như vậy, gặp gỡ cùng chào hỏi — một chút nội hàm cũng đều không có. Yên lặng trong lòng, chỉ chào qua loa hai người bạn cùng phòng thêm một cái.

Trong lớp đủ mọi âm thanh hỗn tạp, cái vị ồn ào kia an vị bên cạnh Diệp Hoài, làm phiền cậu: “Như thế nào lại thơm như vậy,” tiến đến bên cổ Diệp Hoài ngửi ngửi: “Cậu xịt nước hoa?”

“Cologne.”

“Thật thơm, nhãn hiệu nào vậy?”

Diệp Hoài không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn, may mắn BB lại mở miệng: “Đúng rồi, nhóm nữ sinh ban chúng ta đâu?”

” Cậu không phát hiện?” Thiệu Dịch Vĩ ngạc nhiên, duỗi tay chỉ phía bên trái: “Chỗ đó.”

Một đám người hướng về phía đó quay đầu, phạm vi tầm mắt thu nhỏ lại, lại thu nhỏ lại, rốt cuộc cuối cùng cũng thấy hai cái bóng dáng ngồi ở hàng đầu tiên góc bên trái. Một trong số đó nhìn từ sau lưng thì chắc chắn là một yếu điệu thực nữ, mái tóc đen nhánh được buộc gọn hình đuôi ngựa, lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Đáng tiếc khi nhìn thấy cô ấy nói với nữ sinh bên cạnh, ánh mắt Diệp Hoài vô thức dừng trên mấy chiếc răng cửa kiểu xe nâng [ừm, thì là khềnh răng giữa ý]. Còn người kia, xem bóng dáng là đủ rồi — chính là dáng người cực phẩm trong truyền thuyết 100, 100, 100.

“Phi,” AA buồn bực, “Cứ như vậy!”

“Người nên cảm thấy đủ đi.” Thiệu Dịch Vĩ liếc mắt một cái, “Tốt xấu gì cũng là hai đóa hoa duy nhất trong ban. Ban bên cạnh chúng ta còn không có lấy một bông hoa nào đâu.”

Di động ở túi quần khẽ rung lên. Diệp Hoài móc ra xem, là tin nhắn, Loan Dịch: “Honey, tụi mình đang trong cuộc họp khai ban, cậu đang làm gì?”

“Giống cậu”.

“Ban các cậu có mấy nữ sinh? Xinh đẹp hay không xinh đẹp?”

“Cậu tới liền có thể trực tiếp là đóa hoa xinh đẹp nhất”.

Loan Dịch gửi lại một gương mặt tươi cười thỏa mãn, rốt cuộc cũng không làm phiền cậu nữa.

Từ trước cửa đi vào một người phụ nữ trung niên đeo kính.

“Đứng dậy!”

Bên cạnh Lưu Vĩnh Duệ đột nhiên hô vang một tiếng, rồi đứng lên. Trong phòng học mấy người không rõ nội tình cũng ngây ngốc cũng đứng lên theo.

Nữ nhân trung niên kia ngẩn ra, khó hiểu nhìn hắn.

“A,” Lưu Vĩnh Duệ phảng phất cũng phản ứng lại, đỏ mặt gãi gãi đầu: “Lão sư thật là ngại, em hô’ đứng dậy ‘, hô mười hai năm, đều đã hô thành phản xạ có điều kiện!”

Cả phòng học cười vang. Nữ nhân trung niên cũng cười cười. Diệp Hoài khó hiểu quay đầu, liền thấy bên kia Thiệu Dịch Vĩ neho đôi mắt lại, vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm Lưu Vĩnh Duệ.

Nữ nhân trung niên hai tay vẩy vẩy nhằm dẹp trật tự, sau đó nàng tự giới thiệu: “Tôi họ Ngô,” xoay người viết lên bảng đen ở phía sau tên họ đầy đủ, số điện thoại liên hệ, hòm thư, “Tôi đảm nhận chức vụ giáo viên chủ nhiệm của các em bốn năm, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Mọi người ở phía dưới rầm rầm vỗ tay, Thiệu Dịch Vĩ vừa vỗ tay vừa nói: “Thật tốt! Thật tốt!” Diệp Hoài dùng ánh mắt nghi ngờ hỏi hắn: Có cái gì tốt?

“Ở đại học, giáo viên chủ nhiệm lớp này, sợ nhất đụng phải người mới, đều cẩn thận mà nghiêm túc phụ trách, những ngày sau đó, chúng ta sống liền không dễ chịu.” Lại một tay chỉ người trên bục, “Giống như vậy, đều trở thành lão bánh quẩy, nàng cái gì đều sẽ không quản, tôi với cậu đánh cược, số lần cậu gặp mặt nàng trong bốn năm không quá mười lần — đương nhiên đó là nếu nàng không dạy chúng ta.....”

Chờ hần diễn thuyết xong rồi, thời điểm chủ nhiệm lớp nói cũng không sai biệt lắm: “Được rồi, nghe tôi nói, mọi người đem cái phiếu điểm này ghi lại cẩn thận sau đó nộp lên, buổi chiều hai giờ đến sân thể dục tập hợp, trường học mở cho các em một lớp quân sự.”

Thật là một người lưu loát. Diệp Hoài thích.

Diệp Hoài nghiêm túc làm cẩn thận từng mục một, đột nhiên nghe thấy AA nhỏ giọng kinh hô: “A! Điểm của cậu cao như vậy! Thanh Hoa, Bắc Đại đều không thành vấn đề, như thế nào tới cái trường học rách nát này a?”

Cậu nheo mắt ngó nghiêng, bằng câu hỏi của Thiệu Dịch Vĩ viết điểm thi đại học một viết, 674. Tên kia làm vẻ mặt không sao cả tiếp tục diễn, ngoài miệng lại thở ngắn than dài: “Ai, ta là một người khốn khổ a.....”

AA lại bò lại đây xem Diệp Hoài: “Hắc! Hai người là điểm đảo a!”

Tất cả mọi người theo ngón tay tên đó nhìn lại đây, Diệp Hoài vô cùng buồn bực nhìn chằm chằm điểm số của mình: 476.

Thiệu Dịch Vĩ đem chính mình trở thành cổ vấn: “Tôi muốn làm việc chăm chỉ và giúp đỡ mọi người, ở mục tình hình gia đình còn viết mẹ bị sa thải, thu nhập của bố mỗi tháng là 500.....”

BB liên tiếp sùng bái nhìn hần: “Ngài như thế nào cái gì cũng đều biết a lão đại?”

“Ta nếu cái gì cũng không biết, như thế nào lại làm lão đại của các người?”

“Hắc hắc, có đạo lý.”

.....

Buổi chiều tại buổi họp tập quân sự, tất cả tân sinh viên đều tập hợp đông đủ ở sân thể dục, đứng chỉnh tề theo lớp. Diệp Hoài đứng đầu, rành mạch thấy nam hài đã gặp qua một lần cũng đứng ở trên bục.

Bên cạnh là người của Học viện thương mại điện tử, tỉ lệ nam nữ cùng bọn họ vừa lúc tương phản, nữ tử quân ở nơi đó ríu rít: “Mau xem mau xem, nam sinh kia hảo soái a!”

“Kia chính là Chủ tịch Hội Học sinh của chúng ta!”

“Hà Huy. Nghe nói cậu ấy là sinh viên năm hai, đặc biệt có năng lực.....”

.....

Toàn bộ đại hội đều do Hà Huy chủ trì, khi hần mở miệng, mấy nữ sinh bên cạnh Diệp Hoài liền kích động xôn xao thành một mảnh. Tựa như chỉ cần nhìn vị Chủ tịch đẹp trai này, nghe hần nói chuyện, bị mặt trời độc ác phơi khô một hai giờ cũng không thống khổ.

Diệp Hoài cảm thấy khó chịu, chỉ sợ đợi đến khi Trương Bá Chi cởi quần áo nhảy thoát y, đám đông vẫn chưa giải tán, cho nên khi Hà Huy nói những người khác có thể giải tán, khi Học viện thông thoáng, trên mặt cậu tràn ngập khó chịu.

Học viện giao thông 90% đều là nam sinh, vẻ đẹp của Hà Huy đã động không được bọn họ, bởi vậy phản ứng chủ yếu đều cùng Diệp Hoài giống nhau, kêu khổ thấu trời.

Hà Huy tiếp đón mọi người: “Đi đến trạm phía trước, đứng ở nơi có bóng cây.”

Đợi cho tất cả mọi người đều lười biếng dịch lại đây, hần thân thiết mở miệng: “Trước tự giới thiệu một chút, tôi kêu Hà Huy, lớp 1 ban 3 khoa vận tải, Chủ tịch Hội Học sinh đương nhiệm của Học viện.”

Phía dưới có người đặt câu hỏi: “Cậu không phải Chủ tịch của Hội sinh viên sao?”

Hà Huy mỉm cười: “Cũng là Chủ tịch của Hội sinh viên, đều chỉ là công việc bán thời gian.”

Kế tiếp hần nói vài câu về tình hình chung của học viên, còn nói địa chỉ ký túc xá chính mình, “Mọi người mới đến trường học này, có địa phương nào không hiểu có thể tới tìm tôi, tôi nhất định tận lực hỗ trợ.” Cuối

cùng mới là trọng điểm: “Lần này tập quân sự, hy vọng tất cả mọi người đều có thể lấy ra tất cả nhiệt tình, mang vinh quang đệ nhất về cho Học viện chúng ta! Tin tưởng tôi, điều này đều có lợi với các bạn.”

Hắn có khả năng đem lời nói mình thuyết giảng làm cho mọi người đều bị thuyết phục, Diệp Hoài nghi ngờ chính mình nhận sai người, nam hài ở trên kia, đối mặt với ba bốn trăm người có vẻ thật thông dong, tự tin, hào phóng, làm gì có chút nào bóng dáng của sự ngại ngùng?

Quay đầu nhìn Thiệu Dịch Vĩ, tên kia xếp ở đuôi của hàng ngũ, cúi đầu dùng chân khảy trên mặt đất hòn đá nhỏ, không biết suy nghĩ cái gì.

4. Chương 4: Giai Đoạn Thích Ứng Náo Nhiệt Và Lộn Xộn

Trở lại ký túc xá, Lưu Vĩnh Duệ lôi kéo Thiệu Dịch Vĩ cảm thán liên tục: “Đại ca người thật sự quá bản lĩnh, aiz, người về sau theo đuổi hắn, hắn tùy tiện nói một câu, tiểu lớp trưởng linh tinh đều chỉ là đồ ăn.....”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng xua tay: “Ta cái gì cũng không hứng thú, đều chỉ là hư ảo.”

“Kìa,” Lưu Vĩnh Duệ thăm dò hỏi thử: “Ta nếu là đi tìm hắn, hướng hắn nói một số việc của Hội Sinh viên, người nói những người khác có thể bỏ qua ta sao?”

“Hảo! Người hăm hở muốn biến thành một thanh niên đầy nhiệt tình như vậy, người gặp người thích.”

BB cũng thò qua tới hỏi: “Cậu có giúp cậu ta một số việc vặt không?” Tên đó còn nhớ thương việc này.

“Hắn ta không phải đã nói rồi sao, có chỗ nào không biết đều có thể đi tìm hắn. Bất quá Tiểu Giả à, người muốn làm việc này, liền mặc quần áo xộc xệch (ừm bản QT miêu tả thì nó kiểu như là quần áo dành cho ăn mày ý) đến nhà giáo viên chủ nhiệm, đem gia cảnh của mình vừa khóc vừa kể, lập tức thành công.”

“Được!” Tiểu Giả (BB) đứng lên hăng hái, khí phách mà làm hư quần áo của mình, “Lão đại ta nghe người!”

AA không có chuyện gì cũng sán tới xem náo nhiệt: “Ta đây nếu là hỏi hắn.....”

Diệp Hoài nhìn đồng hồ, 4 giờ 55 phút, uống hết ly nước trong tay rồi ra khỏi cửa.

Ánh mặt trời không còn quá chói mắt, Diệp Hoài vẫn chưa kịp tham quan trường học, nhân lúc này, đi loanh quanh nhìn một chút. Cậu chạy khắp các góc ngách, phát hiện tổng cộng có 6 cái căng tin, sau khi phân tích màu sắc, sự đa dạng cùng chất lượng của mỗi căng tin, cậu bước đầu tặng cho cái trường học này 80 điểm. Còn lại phải chờ về sau chậm rãi giám định.....

Cuối cùng cậu ở căng tin thứ hai gọi một đĩa thịt lợn cá, cà tím hầm mực và thịt lợn hầm mặn, ăn đến căng phòng bụng mới vừa lòng trở lại ký túc xá, bốn người còn lại đang ở phòng chơi bài. Double-up *.

Diệp Hoài vì vậy liền đứng phía sau xem bọn họ chơi, càng xem tay càng ngứa. Thiệu Dịch Vĩ đánh mấy lượt liền ngẩng đầu nhìn cậu, một lát sau hắn đột nhiên nói: “Ai nha mắc tiểu quá, Diệp Hoài tới chơi giúp tôi một ván!”

Diệp Hoài vội vàng không chút khách khí ngồi xuống, lần này ngồi xuống liền ngồi đến tận khi tắt đèn.

Thiệu Dịch Vĩ ngủ ở phía đối diện của Diệp Hoài, hắn rất kỳ quái tại sao mỗi đêm Diệp Hoài đều đắp chăn ngủ. Liên phát cho cậu cái tin nhắn: “Cậu làm gì ở trong chăn @@, hử hử?”

Diệp Hoài cùng hắn mặt đối mặt, nghiêm túc trả lời: “Thoát”. (Ừm, cởi quần áo ==)

Ong

: “Không phải đã thoát qua sao?”

Ong

ong

: “Lõa thể khi ngủ”.

Ong

: “Như vậy thật gợi cảm, cẩn thận không buổi tối nữ quý tới tìm người a!”

Ong

ong

: “Cứ để cô ta đến, tôi sẽ treo cổ cô ấy”.

“.....” Thiệu Dịch Vĩ không còn lời gì để nói, hướng về phía cậu làm một chữ “ ” thủ thế.

Diệp Hoài cũng chẳng để ý người khác nghĩ cậu thế nào, mặt vô biểu tình tiếp tục cùng bạn gái nói chuyện phiếm: “Chúng tôi tập quân sự trong mười ngày Tết Trung Thu, tôi đến gặp cậu, thân ái”.....

Tập quân sự đối với Diệp Hoài là một đoạn thời gian cực kì không thoải mái, làn da của cậu phi thường mẫn cảm dưới ánh nắng, nếu không cẩn thận da sẽ liền ửng đỏ, ánh nắng mặt trời càng gắt thì làn da càng dễ ửng đỏ hơn, vì thế đành phải liều mạng ở trên tay, trên mặt thoa một lớp dày kem chống nắng Loan Dịch đưa. Làn da của cậu so với các nam sinh khác đều trắng hơn, trắng đến nỗi nhìn mất tự nhiên, hừ đến Thiệu Dịch Vĩ cả ngày lải nhải: “Tĩnh tĩnh đi, tốt quá hoá lớp a.”

Ba nam sinh khác trong kí túc xá cũng lén lút nghị luận, Diệp Hoài người này có điểm kì quái. Cái khác thì không nói, một nam sinh thế nhưng mỗi ngày hết đắp mặt nạ rồi lại thoa kem dưỡng, BB khoa trương, chị gái tôi trang điểm cũng không quá chú ý như cậu.

Thiệu Dịch Vĩ nói, cái này chứng tỏ tư tưởng của các người lạc hậu, nam nhân không trang điểm mới gọi là nam nhân, quan điểm này đã lỗi thời, hiện tại mấy tiểu cô nương đều thích nam nhân thơm ngào ngạt. Người xem mấy ngôi sao nam nổi tiếng, có ai không trang điểm không, ta còn tính toán qua mấy ngày nữa sẽ mua mặt nạ về dùng.

Một từ liền chặn được miệng mọi người. Diệp Hoài là người duy nhất trong kí túc xá có bạn gái, đây là sự thật.

Chỉ có thể cảm khái đầu năm nay, mọi thứ đều bị đảo lộn.

Lưu Vĩnh Duệ bởi vì thanh âm lớn kia vang lên liền được chủ nhiệm lớp chú ý, tạm thời giữ chức lớp trưởng, mỗi ngày đều phải hỗ trợ huấn luyện viên cả đội múa lụa, trở về vừa nằm xuống giường liền không động đậy. Họa là từ miệng mà ra, Diệp Hoài rất đồng tình với hần.

BB, tên là Giả Lượng, cuối cùng vì cách ăn mặc nhàn như giẻ lau, chân đi đôi giày chất lượng kém mà thò cả ngón chân ra ngoài, khi trở về từ nhà giáo viên vui vẻ ra mặt, cầm hai quả táo to nói chủ nhiệm lớp hữu nghị đưa tặng, còn đồ con mắt kêu hần đừng lo lắng, nhất định sẽ giúp hần đem vấn đề này giải quyết. Uống nước không quên người đào giếng, hần đem quả táo to hiến cho Thiệu lão đại một cái, Thiệu Dịch Vĩ lại ném cho Diệp Hoài, khiến cho Diệp Hoài cũng muốn đi gặp chủ nhiệm lớp, hỏi nàng một chút loại táo vừa to vừa ngọt gấp n lần táo thường này đi đâu mua.

AA = Cao Phong. Có tên của một ngôi sao nhưng lại là người không có phẩm vị của ngôi sao. Quý dị nhất chính là, hần thế nhưng coi trọng nữ sinh bạo nha tên Thẩm Ninh trong ban kia. Nghe nói đây là bị Đường Bá Hổ điểm thu hương dạy bảo — bạo nha tuy có chút bất nhã, nhưng khi nàng đứng trong hàng 5 người nữ sinh trong ban, so với các nữ sinh khác, tròn trịa, oai cộm tám đẳng chờ lá xanh nhóm, vẫn là một đóa hoa hồng.

Diệp Hoài không biết tình nhân trong mắt hóa Tây Thi những lời này chính xác vài phần, ít nhất hần cảm thấy Loan Dịch cùng Trương Bá Chi chênh lệch thực sự quá lớn. Nhưng là Cao Phong ở cái vấn đề này thái độ lại rất cực đoan, hần bắt đầu khai quật sự tốt đẹp Thẩm Ninh, mỗi ngày, buổi tối, trước khi ngủ đều phải làm một báo cáo dài đến nửa giờ. Có khi hần thật sự lên cơn “điên” liền nhắm vào người đứng đầu kí túc phòng 502 hỏi: “Lão đại, người cảm thấy nha đầu Thẩm Ninh này có làm cho người ta thích không?”

“Có. Cùng người quả thực là trời sinh một đôi!”

Cao Phong lại nhô đầu ra kêu Diệp Hoài: “Diệp Hoài! Người cảm thấy nha muối cùng bạn gái người, ai xinh đẹp hơn?”

Diệp Hoài nể tình hỏi hần: “Nha muối là ai?”

Thiệu Dịch Vĩ nói, 5 hảo huynh đệ chúng ta đại khái là kiếp này vô duyên gặp nhau, Diệp Hoài liền bắt đầu công khai ở cái chỗ nằm kia chất đồng tạp vật được mang tới.

Hà Huy mỗi ngày đều tới nơi tập quân sự thị sát, hần làm người thân thiết hòa ái, một chút cũng không lay động, thực mau liền thu phục được dân tâm. Nhưng có một lần, khi Diệp Hoài cùng Thiệu Dịch Vĩ đi ăn cơm vừa lúc gặp phải hần từ phía đối diện đi lại đây, hần nhìn Thiệu Dịch Vĩ, ánh mắt kia lại bắt đầu ngập nước vô tội, Thiệu Dịch Vĩ lại quay đầu làm lơ mà đi qua. Diệp Hoài vì thế hoài nghi, hai người kia có vấn đề.

Tập quân sự liền cứ lộn xộn như vậy mà kết thúc. Từ tuần thứ ba, tiến vào giai đoạn chính thức dạy học. Khổ tận cam lai, Diệp Hoài rốt cuộc chờ đến ngày có thể tiêu dao nhật tử.

~~* Trò Double-up tao search trên baidu nó ra thế này: Trò chơi Double-Up, còn được gọi là nâng cấp máy kéo và nâng cấp đôi, là một dẫn xuất của trò chơi được nâng cấp (một cỗ bài) và hiện đang rất phổ biến trên toàn quốc. Double-up đưa bốn người chơi thành hai cặp để chơi chế độ chơi. Trên cơ sở nâng cấp ban đầu quy tắc trò chơi, số lượng thẻ được tăng từ 54 bản gốc (một bộ bài) lên 108 (hai bộ bài) và số lượng trò chơi thu được bằng mỗi đĩa được xác định để xác định cấp độ của trò chơi. Quy tắc trò chơi mới như “cấp”, “được kết nối” và “chống chủ” làm cho kết hợp thẻ của trò chơi phong phú hơn và kết quả của trò chơi khó đoán hơn. (Ồm nó còn dài lắm, nhưng hiểu ngắn gọn thế này thôi)

5. Chương 5: Càng Chạy Càng Gần

Diệp Hoài nuôi một cái dã tâm thật lớn, cậu hy vọng trong bốn năm đại học biến tất cả tiệm cơm nơi này thành của mình. Loạn Dịch nói cái này không có khả năng, có một số địa phương trông mặt tiền không đáng giá, chỉ nên chọn một số cái tiêu biểu. Tất nhiên, bên này điều kiện buộc chặt một chút, bên kia liên có thể tương đối phóng khoáng, đổi thành: Trong vòng bốn năm đại học, biến một cái tiệm cơm thành một nhà hàng tiêu biểu.

Diệp Hoài cảm thấy có đạo lý.

Vì mục tiêu này, cậu cả ngày lắc lư trông thành phố, đi từ đường lớn đến ngõ nhỏ, trừ bỏ lúc đi học và nghỉ ngơi, ở trong trường học hiếm khi phát hiện thấy bóng dáng cậu.

Cùng lúc đó phát sinh một sự kiện lớn đã xảy ra: Lưu Vĩnh Duệ chính thức chuyển đi, Giả Lượng thượng cường*, Cao Phong vì muốn đoạt được trái tim Thẩm Ninh mà ở trong Đại hội thể dục thể thao của tân sinh viên liệu mạng giành quán quân chạy 500m, Thiệu Dịch Vĩ khen: Hắc! Thật đúng là xứng đáng với nha muối kia!

(* ai hiểu từ thượng cường là gì thì cmt giải thích giúp tôi với, tra gg nó toàn ra cái gì á)

Hôm đó, lại là một ngày trời trong nắng ấm. Diệp Hoài đi đến nơi cách trường học 8 đến 9 trạm xe buýt, đột nhiên nghe thấy có người gọi cậu (ma đấy). Cậu quay đầu lại, Thiệu Dịch Vĩ cùng Giả Lượng hướng bên này đi tới.

Diệp Hoài cùng bọn họ chào hỏi: “Máy người làm gì ở đây?”

Giả Lượng cười hắc hắc, một tay chỉ chỉ Thiệu Dịch Vĩ: “Lão đại mời tôi ăn cơm.”

Thiệu Dịch Vĩ hỏi Diệp Hoài: “Cậu đi một mình sao?”

“Àn.”

“Vậy thì cùng nhau đi đi, ở ngay phía trước kia, Dongbula*.”

(* Search GG thì nó là một loại đàn guitar cổ)

“Cậu cũng đến nơi này ăn rồi?”

Thiệu Dịch Vĩ nhìn Diệp Hoài vẻ mặt như tìm được tri âm, đặc ý: “Đúng vậy, phương diện ẩm thực giải trí này, tôi chính là chuyên gia, có cái gì không rõ cậu cứ việc tìm tôi!”

Giả Lượng vượt mông ngựa: “Lão đại ngài nói ngài ở phương diện kia không phải là chuyên gia a!”

Thiệu Dịch Vĩ tự hỏi một chút, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, “Cũng tính là vậy đi.”

Dongbula nằm ở vị trí đi Tân Cương, Thiệu Dịch Vĩ có địa điểm đồ ăn không tồi, Diệp Hoài lại thích ăn đồ ngon, nghĩ thầm người này cuối cùng cũng có ưu điểm. Thiệu Dịch Vĩ cùng Giả Lượng phần lớn thời gian đều không động đũa, rượu cũng không có uống nhiều, Giả Lượng uống được 3 ly liền đỏ mặt tía tai, một mực hướng về phía Diệp Hoài nâng chén, Thiệu Dịch Vĩ liền la hét ầm ĩ sau đó lôi kéo Giả Lượng hào khí tận trời ừng ực uống.

Ăn được một nửa, Thiệu Dịch Vĩ đi toilet, Giả Lượng đã ở trạng thái nửa tỉnh nửa say, mắt say lơ lơ mông lung nhìn chăm chăm Diệp Hoài, Diệp Hoài chỉ lo gấp thịt lợn xào cho chính mình ăn.

“Biết lão đại vì sao mời tôi ăn cơm không?”

Giả Lượng đột nhiên nói một câu, làm Diệp Hoài đang chuyên tâm gấp thịt nhảy dựng.

“Không biết.”

“Bối vì..... cậu.”

“Àn?” Diệp Hoài dừng gấp thức ăn nhìn hẩn.

“Cậu biết lễ khai mạc của Đại hội thể dục thể thao đều bắt toàn thể tân sinh viên biểu diễn tập thể dục theo đài đi?” Không đợi Diệp Hoài trả lời, hẩn khinh thường mà hức một tiếng, “Cậu đương nhiên không biết, cậu thì biết cái gì a, sau giờ học chuẩn còn nhanh hơn chuột. Cái việc tập thể dục theo đài này, là việc tân sinh viên trước tiên đều phải làm, đương nhiên trừ bỏ chúng tôi vừa học vừa làm — chúng tôi mỗi buổi sáng đều muốn làm việc, không có thời gian. Bắt buộc phải làm, không tham gia liền trừ hai bậc hạnh kiểm.” Hẩn duỗi hai đầu ngón tay ở trước mắt Diệp Hoài quơ qua quơ lại, quơ đến Diệp Hoài hoa mắt: “Hai bậc lận đó! Một người chạy đủ 500m, mới được cộng có 0.5 điểm! Nhưng cậu nha Đại hội thể thao đến cái ảo ảnh cũng đều không có, lão đại cái kia a, chính là đem tôi kéo đi. Lần này mời tôi, chính là vì cảm tạ tôi vì tập thay cho cậu.....”

Diệp Hoài nghe cái hiểu cái không, đôi mắt cậu nhìn chăm chăm vào miếng thịt cuối, nó được phết lên một lớp dầu vàng óng, khiến kích cảm quan Diệp Hoài. Thật vất vả chờ đến khi vị đại nhân này lải nhải xong, cậu thật cẩn thận gắp lên chiếc đũa.....

“Lão đại hẩn không nói cho cậu biết sao?”

Giả Lượng dứt khoát nghiêng về phía trước gần như nằm nhào trên bàn, đối mặt với Diệp Hoài, Diệp Hoài cầm đôi đũa cương cứng giữa không trung, tiếp tục nghe lão nhân gia hẩn cao đàm khoát luận: “Aiz..... Tôi đây thật đúng là không biết hẩn nghĩ như thế nào. Xem ra hẩn đã thành tinh rồi, tôi là phạm nhân ngộ không tới..... Đúng rồi, đại hội thể thao lúc ấy điểm danh cũng là lão đại bóp mũi điểm danh hộ cậu. Hẩn này là vì cái gì a, cậu nói cậu nếu là một khuê nữ, tôi còn có thể lý giải, nhưng.....”

Thiệu Dịch Vĩ đã trở lại, tùy tiện kéo ghế ngồi xuống, “Không khí rất sôi nổi nha, nói cái gì vậy?”

“Không có gì không có gì, chỉ là khen lão đại một chút thôi.” Giả Lượng vội vàng ngồi thẳng thân mình, còn hướng Diệp Hoài nháy mắt.

“Nga.” Thiệu Dịch Vĩ vừa đáp lời vừa dùng đũa kẹp lên kia khối thịt Diệp Hoài vừa ý đã lâu, Diệp Hoài nóng nảy nhìn chăm chú miếng thịt hẩn đưa vào trong miệng: “Các người cứ tiếp tục cứ tiếp tục, cái đề tài này phi thường có ý nghĩa, không cần gián đoạn.....” Hẩn rốt cuộc cảm thấy được đối diện ánh mắt nóng bỏng chiếu tới, liền ngáng đầu: “Ngô, Diệp Hoài đồng học, cậu nghĩ sao?”

Diệp Hoài thể chính mình một chút cũng không thèm để ý chuyện này, một chút, điểm điểm cũng không hướng trong lòng đi, nhưng nói ra lại hoàn toàn không phải việc như vậy: “Cậu chỉ vì 2 bậc hạnh kiểm của tôi mà liền mời hân ăn!”

Hôm nay là thứ Sáu, theo như thường lệ mẹ cậu sẽ gọi đến, Diệp Hoài nằm trên giường chờ. Quả nhiên, 10 giờ vừa đến, tiếng chuông khổ hình vang lên, Diệp Hoài chờ nó vang một lúc, mới lười biếng ấn nghe: “Mẹ!..... Ân, khá tốt..... Con biết, đủ dùng, không đủ con sẽ lại nói cho người..... Ân, hảo..... Ân..... Ân..... (tính lược N cái ân, $N > 30$) ba!..... Ân..... Ân..... (liên tục tính lược ing~)..... Ân, lại..... Được rồi, con biết rồi! Ân, tái kiến” Tiếp xong điện thoại, đã là bốn mươi phút sau, Diệp Hoài thở ra một hơi, quay đầu, Thiệu Dịch Vĩ ngồi ở đối diện, lại lộ ra một nụ cười làm người người choáng váng: “Cậu thật đúng là một thiếu gia.”

“Đúng vậy!” Phía dưới Cao Phong tiếp lời: “Tôi mà có cái thái độ này, trở về liền bị lão nhân gia đánh cho không ra hình dạng.”

” Đúng rồi, A Vĩ,” Lưu Vĩnh Duệ thận trọng: “Như thế nào không thấy ba mẹ cậu gọi điện thoại cho cậu?”

“Đúng vậy lão đại,” Giả Lượng cũng phát hiện, “Cậu cũng không gọi điện thoại trở về thăm hỏi một tiếng?”

Diệp Hoài ngẫm lại, cũng chưa từng thấy qua, vì thế cũng dò hỏi nhìn hân.

Thiệu Dịch Vĩ vẻ mặt vô tội đối diện với mấy vị đại gia đang lên án, nửa ngày, hân mở miệng: “Cái kia..... Ba tôi, mẹ tôi..... Khá tốt. Hiện tại.....” Hân dừng lại, ký túc xá lập tức lặng ngắt như tờ, bốn đôi mắt thuần tịnh lóe sáng nhìn thẳng hân, tất cả các động tác đều dừng lại.

“Tôi.....” Thiệu Dịch Vĩ hiển nhiên bị trận thể biểu tình này dọa, hân gian nan nuốt nước miếng, “..... Tôi gọi điện thoại.” Cầm lấy di động ấn một dãy số: “Uy! Em gái, ba mẹ, khỏe chứ?..... Nga..... Nga.” Hân một tay dấu microphone tay kia khấn trương đối với mọi người làm cái thủ thế OK, “Còn khỏe mạnh.”

Tất cả mọi người đều thiết một tiếng lại bắt đầu làm chính sự của mình, Diệp Hoài ngã vào trên giường, cảm thấy người này nhàm chán vô cùng. Chính là, lại tựa hồ có chỗ không thích hợp.....

Tiếp theo cậu liền nghe thấy tên kia đối với điện thoại kêu: “Cái gì! Không được! Mà tới làm cái gì!..... Không được! Không có thời gian!..... Cầu người đại tỷ, tao vợ a vợ a..... Hân cũng không có thời gian, hân so với tao càng vội, lại nói nơi này có cái gì, một chút cũng không có nơi tốt để chơi!..... Người!..... Được rồi được rồi, phục chị rồi, tao đi bồi mày, bắt quá mày đừng gọi điện thoại cho hân, hân rất bận a..... Được, Được được, BYE-!”

Giả Lượng hỏi: “Lão đại, có phải hay không em gái của người muốn tới chơi a?”

“Ân.....” Thiệu Dịch Vĩ thất thần đáp lời, đột nhiên lại tỉnh ngộ: “Em gái cái gì! Em gái cái cmn!”

Diệp Hoài nhìn phía Thiệu Dịch Vĩ, hân ngồi ở chỗ kia, ánh mắt đại ra, lần đầu tiên, chính thức, phiền muộn, thở dài.

6. Chương 6: Tour Du Lịch Mùa Thu

Nếu là ở trường học ăn cơm, Diệp Hoài luôn không tránh được phải cùng Thiệu Dịch Vĩ chung bàn. Về vấn đề này, Diệp Hoài vô cùng đau đầu, cậu cũng không phải thích cùng gia hỏa này ngồi một chỗ, nhưng khi hai người cùng nhau ăn, lại có thể ăn được nhiều gấp đôi.

Những ngày sau đó liền cứ như vậy mà tiếp tục. Sau khi trải qua 4 tiết học, hai người lập tức đi ra ngoài như bình thường, — đi chậm đồ ăn liền lạnh, người cũng rất nhiều. Chờ lấy được cơm tìm một chỗ ngồi xuống, lại gặp phải Hà Huy từ phía đối diện đi lại đây, Diệp Hoài đối với cử chỉ kỳ quái của hai người kia đã sớm tập mãi thành thói quen, nhưng lần này Thiệu Dịch Vĩ lại không xoay đầu, hân nhìn thẳng, kêu: “Hà Huy!”

Ngược lại lại dọa Hà Huy nhảy dựng.

Hắn đứng dậy hướng Hà Huy đi đến: “Có chút việc muốn cùng anh nói.....”

Diệp Hoài nhìn hai người bọn họ đứng một chỗ, lúc ấy, đột nhiên có một loại cảm giác rất kì quái, thật giống như trở mắt nhìn phần thịt kho tàu cuối cùng bị người khác giành trước một bước, khó chịu nói không nên lời.

Thiệu Dịch Vĩ nói với Hà Huy: “Làm phiền anh một chút. Em gái tôi mười một muốn tới chơi, nàg... Còn không biết việc giữa hai chúng ta.”

Hà Huy rũ mắt khẽ cắn môi dưới, câu đầu tiên kia khiến hắn có chút khó chịu. Nửa ngày, hắn mới hỏi: “Thanh Thanh khi nào thì đến?”

Thiệu Dịch Vĩ xoay người bỏ đi: “Không biết, đến lúc đó sẽ nói cho anh biết.”

Khai giảng đã qua gần được một tháng, các ban cán bộ lớp thương lượng tổ chức cùng nhau ra ngoài chơi, thuận tiện ăn cùng nhau một bữa tối, giao lưu một chút cảm tình. Lưu Vĩnh Duệ làm lớp trưởng đứng dậy nói lớn: “Hoạt động tập thể a, rõ ràng là ở cùng kí túc xá, thời khắc mấu chốt mấy người đến mặt mũi cũng không cho tôi, đều đi cổ động hết là sao. Diệp Hoài, cậu tính sao?”

Diệp Hoài đang nhẩn tin, nghe thấy có người kêu tên cậu, liền: “Hả?” một câu.

Lưu Vĩnh Duệ tức đến thối râu trừng mắt. Thiệu Dịch Vĩ liền nhắc lại cho cậu: “Mọi người tạo nhóm cùng nhau đi ăn cơm, thuận tiện ra ngoài chơi một chút, hỏi cậu có đi hay không?”

“Đi.” Diệp Hoài không nghĩ ngợi gì lập tức liền đồng ý: “Đương nhiên là đi!”

Cuối cùng địa điểm du ngoạn là ở công viên, thứ Sáu buổi chiều không có tiết, một đoàn người đi xe bus đến địa điểm đã hẹn. Lưu Vĩnh Duệ đi mua vé vào cửa, chốc lát liền trở về, mặt lộ vẻ khó xử: “Cái kia..... Vé vào cửa, hai mươi lăm đồng một vé, không tính ngày nghỉ cho học sinh, mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người đương nhiên là có ý kiến, rất nhiều là chẳng khác. Đại đa số đều cho rằng: Hai khối năm đã là rất nhiều rồi, hai mươi lăm sao, liền cứ đứng ở trước cổng công viên vậy. Lưu Vĩnh Duệ trên mặt sắp không nhịn được, Thiệu Dịch Vĩ đi lại ôm vai hắn hướng chỗ bán vé đi tới: “Phiếu là vật chết, người là vật sống, đi trả giá.....”

Lưu Vĩnh Duệ đứng ở phía sau, nhìn Thiệu Dịch Vĩ đứng phía trước vẻ mặt thành khẩn đối với người bán vé xoa xoa tay: “Tỷ tỷ, chuyện là thế này, chúng tôi là khoa XX Đại học Khoa Học Công Nghệ, tháng này trường học chúng tôi bắt làm luận văn về bảo vệ môi trường, cho nên tổ chức một buổi hoạt động là hỏi đáp xã hội bảo vệ môi trường, chúng tôi chính là được phân công đến công viên của tỷ tỷ.....” Một bên miệng lưỡi lưu loát, một bên còn thỉnh thoảng lại tặng kèm mấy nụ cười toả nắng.

Mười phút sau.

Lưu Vĩnh Duệ vẻ mặt mệt mỏi trở lại, đối với mọi người vẫy tay: “Đều đến đây, được cho vào rồi!”

Giả Lượng chạy tới phía sau Thiệu Dịch Vĩ tán dóc: “Lão đại, lớp trưởng có phải hay không phai cậu đi lấy sắc mua chuộc tỷ tỷ bán vé, như thế nào đột nhiên lại được cấp vé miễn phí?”

Thiệu Dịch Vĩ vẻ mặt đứng đắn đưa ngón tay cái về hướng Lưu Vĩnh Duệ: “Lãnh đạo anh minh!”

Giả Lượng cũng theo hắn đưa ngón tay cái lên, Lưu Vĩnh Duệ gương gào cười.

Diệp Hoài đi dọc theo con đường chính của công viên, khi cậu vừa đến Núi Khỉ, nơi đó vây quanh rất nhiều người, mắt của Diệp Hoài lập tức phát sáng, cậu hướng Thiệu Dịch Vĩ đi đến.

Thiệu Dịch Vĩ đang cầm nửa quả chuối cho một tiểu hầu tử ăn, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, hắn quay đầu lại.

“Nha, Diệp Hoài cậu đến đây làm gì nha?”

“Nhặt rác rưởi.”

“Nhặt cái gì rác rưởi, cậu thật đúng là người thích bảo vệ môi trường, mau ném nó đi!”

“Kia không phải nói.....”

“Là như vậy ‘ nói ‘, chỉ là cách nói mà thôi.” Thiệu Dịch Vĩ tiếp nhận bao nylon trong tay cậu ném tới thùng rác, ” Đừng quá cứng nhắc như vậy, mau tới chơi đùa một chút, nhìn chú khỉ con này đi.” Nói rồi tiếp tục bẻ một quả chuối.

Diệp Hoài vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào tay hắn: “Cậu mua chuối ở đâu vậy?”

“À,” Thiệu Dịch Vĩ nhìn quả chuối trong tay mình nói, “Tôi cùng bác gái bên cạnh muốn cho khỉ con ăn.” Thuận tay bẻ cho Diệp Hoài một quả: “Này, cho cậu một quả.” Hắn đem chuối lột vỏ, hướng về phía lồng sắt lắc lắc, tiểu hầu tử lập tức oạch oạch nhảy đến trước mặt hắn, vươn móng vuốt định lấy.

“Hắc! Cậu nhìn này bàn tay nhỏ này này, cùng người dường như.....” Thiệu Dịch Vĩ quay đầu, lập tức bị tình huống trước mắt nhảy dựng: “Cậu như thế nào lại ăn chuối dành cho khỉ?”

“Ăn?” Diệp Hoài cầm một nửa quả chuối trong tay, miệng nhai nha nuốt nuốt, vẻ mặt vô tội nhìn hắn.

Thiệu Dịch Vĩ dở khóc dở cười: “Quả chuối đã hư thành như vậy, cậu cũng ăn?”

“Hắc, thế mà tôi còn tưởng rằng đây là loại chuối mới.” Diệp Hoài nói rồi đem nửa quả chuối còn lại nhét vào trong miệng, “Nó không bẩn, ăn không bệnh!”

Từ Núi Khỉ đi ra, Thiệu Dịch Vĩ theo sau Diệp Hoài. Diệp Hoài hỏi: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

“Tôi là muốn đi mua thêm chuối.”

“Cậu còn muốn cho khỉ ăn?”

“Không cho khỉ ăn, cho cậu ăn.”

Diệp Hoài trừng mắt.

” Hắc, không, nói sai rồi, là đưa cậu đi, luôn nhắc nhở cậu nhớ kỹ, đây chính là chế độ xã hội chủ nghĩa!” (tao cũng không hiểu đoạn này nói gì luôn!)

Hai người một trước một sau đi được một đoạn, phía trước là một đỉnh núi giả, phía trên có một cái vọng lâu (Đình hóng gió) — khung cảnh công viên điển hình. Bên trái và phải của núi đều có một con đường. Dù sao cũng không có chuyện gì, Diệp Hoài nói: “Chúng ta đấu xem, xem ai tới cái vọng lâu kia trước.”

“Nga, nếu thắng thì được gì không?”

“Cho cậu quyết định.”

“Thắng thì phải mời bên thua ăn cơm.”(Cược kiểu méo gì vậy!)

Nói đến ăn uống, Diệp Hoài lập tức đồng ý: “Được! Bắt đầu đi,” làm cái tư thế chuẩn bị chạy, hô: “Bắt đầu!” Nói xong nhanh như chớp hướng phía trên núi chạy tới.

Thiệu Dịch Vĩ cũng từ một con đường khác hướng lên núi chạy, một bên chạy một bên cảm thấy chính mình thật ấu trĩ, ý như trẻ con. Lại nghĩ đến bộ dáng nghiêm túc của Diệp Hoài, không nhịn được mà khê cong khóe miệng.

Núi giả kia cũng không cao, hắn chạy lên đến đỉnh núi tốn không đến mười phút, đi vào vọng lâu, cứ nhiên không có người. Vì thế vô cùng cao hứng ngồi ở chỗ đó chờ, một phút đồng hồ, hai phút,..... Chín phút, mười phút. Hắn bắt đầu có điểm đứng ngồi không yên, tiểu tử Diệp Hoài này nhìn cũng không phải dạng yếu đuối mong manh, sẽ không vài bị vấp cành cây, viên đá mà không đứng dậy nổi chứ?

Mười lăm phút, Thiệu Dịch Vĩ kết luận chính mình bị chơi, buồn bực vô cùng chuẩn bị xuống núi, lại thấy Diệp Hoài trong tay cầm theo túi nylon, thanh thoi ung dung mà đi lên, khóe miệng còn treo hai cục tím bầm.

Hắn sợ hãi: “Cậu làm sao vậy? Cùng người khác đánh nhau?”

Đôi mắt Diệp Hoài sáng lên: “Tôi ở trên đường, thấy có người mua cái này!” Nói rồi liền như hiển vật quý mà xách lên, tay toàn bộ là màu tím đen, trong bao nylon chính là dâu tằm màu tím đen.

“.....” Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy chính mình không còn lời nào để nói, cầm lấy một quả dâu tằm bỏ vào trong miệng, đột nhiên phản ứng: “Diệp Hoài, cậu sẽ không xem cái này là mời tôi ăn cơm đi!”

7. Chương 7: Chúng Ta Đã Từng Như Vậy

Bởi vì vé vào cửa được miễn phí, bữa cơm xoàng xĩnh biến thành đại tiệc, mọi người tìm một tiệm cơm, ăn uống hò hét vui vẻ.

Diệp Hoài đối với uống rượu không có hứng thú, cậu muốn mỗi món ăn được đưa lên đều phải có dưa. Yêu cầu này không khó thực hiện, các nam sinh khác đều vội vàng thi nhau uống rượu, lấy kỷ túc xá làm đơn vị, mọi người đấu đến vô cùng vui vẻ.

519 xuất hiện lớp lớp người tài, Lưu Vĩnh Duệ làm lớp trưởng, đều được mọi người kính rượu, uống không ít, nhưng vẫn hiên ngang đứng đó; Giả Lượng quả thực chính là đánh không chết, ngã xuống, lại lên, uống một chén, tiếp tục ngã; Cao Phong lôi kéo từng người trong ký túc xá khác mỗi người một ly, càng uống càng phần khởi, cuối cùng còn muốn lôi kéo nhà muối muối (cái vị rằng hô thì phải) uống chén rượu giao bôi, Thiệu Dịch Vĩ vội vàng ôm lấy hắn kéo về.

Rốt cuộc, có người chú ý tới Diệp Hoài đang tự high trong góc (ờ, thì là có đồ ăn thì kệ đời), liền đi đến rót đầy một cốc bia, đến trước mặt Diệp Hoài hươ hươ: “Diệp Hoài! Tới! Là đàn ông liền đem ly này uống cạn!”

Diệp Hoài liếc tên đó một cái, tiếp cốc bia ừng ực ừng ực mà uống toàn bộ, buông cái ly rỗng, mặt không đổi sắc. Người kia sợ tới xám xịt mặt mày bỏ đi.

Thiệu Dịch Vĩ không biết từ cái nào góc nhảy tới ngồi cạnh cậu, lăm bầm lăm bầu: “Uống nhiều như vậy, đến nước tiểu cũng không có, đói.” Chính hắn gấp đồ ăn ăn, cảm giác Diệp Hoài bên cạnh không có động tĩnh gì, liền tỏ mò quay đầu: “Cậu làm sao vậy?”

“Khát.”

Cậu vừa mở miệng, mùi rượu nồng nặc bay ra, Thiệu Dịch Vĩ nói: “Cũng bị bọn họ mời rượu sao?” Duỗi tay ở trước mắt cậu hươ hươ: “Đây là số mấy?”

Diệp Hoài đột nhiên vươn hai tay chế trụ cổ tay của hắn: “Anh đừng có nhúc nhích, anh để yên, tôi liền thấy rõ.”

Tiệc rượu mãi đến 9 giờ mới tan. May mà tiệm cơm kia cách trường học không xa, Diệp Hoài kiên quyết muốn đi bộ về, Thiệu Dịch Vĩ nhắm mắt đi theo.

Diệp Hoài nói: “Anh đừng có đi theo tôi, tôi không có say.”

“Tôi biết cậu không có say, nhưng tôi say, không cùng cậu đi thì không thể về nhà.”

Cổng trường học ở ngay trước mắt, Diệp Hoài bước chân càng ngày càng chậm, cuối cùng liền dừng lại, đi đến phía bên phải ngồi xuống. Thiệu Dịch Vĩ vội vàng đỡ lấy cậu: “Đây là làm sao a?”

“Buồn ngủ.”

“Không ngại thì để tôi cõng cậu?”

Diệp Hoài cúi đầu, Thiệu Dịch Vĩ cho rằng cậu đang suy xét, đợi một lúc, hắn cúi xuống liền thấy hai mí mắt cậu đã nhắm một chỗ. Dở khóc dở cười lay tỉnh cậu: “Uy, uy, đừng có ở chỗ này mà ngủ, đi lên tôi cõng cậu.”

Diệp Hoài mờ mịt nghe lời ghé vào trên lưng hắn. Thiệu Dịch Vĩ cõng cậu đi một đoạn rất dài, mới nghe thấy Diệp Hoài hỏi: “Có nặng hay không?”

“Còn công được, so với vali kia của cậu thì nhẹ hơn một chút.”

“Tôi có thể tự mang cái vali kia lên, anh tin không?”

“Tin tin.”

” Mang anh cũng không thành vấn đề.”

“Haha, tất nhiên, tất nhiên rồi.”

.....

Ngày hôm sau, Diệp Hoài mới biết được, chính mình không phải là mất mặt nhất. Lưu Vĩnh Duệ bị nâng trở về, Giả Lượng là bị kéo trở về, Cao Phong là ngu ngốc nhất, một đường chơi trò lưu manh lôi kéo tay nhỏ của nha muội muội, đến ký túc xá phía dưới còn không chịu thả, một hồi liền phun ra, sau khi thanh tỉnh mọi người đều nói: Kia quả thật là một đêm ăn chơi đàng điếm!

Cuối cùng cũng đến ngày Quốc Khánh mà Thiệu Dịch Vĩ chờ mong nhất.

(Quốc Khánh của TQ là ngày 1/10)

Sáng sớm, hần liền chạy đến nhà ga đón người. Mua vé vào nhà ga theo dòng người đi xuống, liền nghe thấy thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn: “Ca! Ca!”

Hần quay đầu, Thiệu Dịch Thanh một thân hấp tấp, thập phần mạnh mẽ mà nhào đến: ” Anh Hà Huy của em đâu?”

Thiệu Dịch Vĩ nhú mày: “Anh là anh của em hay hần là anh của em?”

“Làm sao vậy! Em quan tâm tới anh Hà Huy chính là quan tâm tới tâm tình của chị dâu, anh.....” Nàng đột nhiên gào lên: ” Anh Hà Huy! Nơi này! Nơi này!”

Thiệu Dịch Vĩ xoay người, Hà Huy mỉm cười hướng bên này đi tới, trong tay còn cầm một hộp sữa chua.

Thiệu Dịch Thanh lập tức thân thiết mà đón nhận: “Vẫn là anh Hà Huy tốt, nhớ rõ em đi xe lửa xong liền thích uống cái này!” Một bên tiếp nhận sữa chua gấp gấp không chờ nổi lấy ống hút cắm vào mà hút lên, một bên trừng anh trai nàng: “Đâu giống như người này, thấy em một chút tươi cười đều không có!”

“Dùng tiền của anh mày đến, nói xem anh mày cười nổi không.”

Hà Huy cười vỗ vỗ Thiệu Dịch Vĩ: “Được rồi mà.”

Thiệu Dịch Vĩ cổ quái nhìn anh ta một cái, Hà Huy lập tức giống như điện giật thu hồi tay lại.

Thiệu Dịch Thanh giống như nữ vương: “Kia, mấy người chuẩn bị mang em đi chỗ nào chơi?”

“GAY bar đi.” Thiệu Dịch Vĩ tức giận.

“Anh!” Thiệu Dịch Thanh tức giận hét lên, hai người liền đùa giỡn đến vui vẻ.

Cuối cùng, Thiệu Dịch Thanh quyết định đi leo núi. Ở trên xe bus, nàng tự cho là mình rất có ánh mắt khi cho anh mình cùng Hà Huy ngồi cùng một chỗ, Thiệu Dịch Vĩ lại cứ như vậy mà ngủ một đường.

Thiệu Dịch Thanh chơi quá sung, tới tối liền không thể quay về, ba người đành phải ở khách sạn một đêm.

Ở trên hành lang, nàng phi thường vui vẻ ôm lấy cổ hai người: “Hai anh lát có làm cái gì thì nhớ nhỏ tiếng một chút nha, em mới vừa thử qua, tường này cách âm không được tốt.”

Hà Huy cười nói: “Em đó, càng ngày càng táo bạo.” Thiệu Dịch Vĩ không lên tiếng.

Bọn họ ngủ ở phòng cho 2 người, đẩy cửa đi vào là 2 chiếc giường trắng tinh khôi. Thiệu Dịch Vĩ hướng về một trong 2 chiếc giường nằm xuống, “Mệt chết tôi rồi. Aiz, anh như thế nào lại biết nàng hôm nay tới?”

“Từ chỗ chúng ta đến đây mất một chuyến xe lửa, buổi sáng tôi thấy cậu đi ra ngoài.”

“Theo dõi tôi?”

“Kia nên gọi là theo đuổi.”

Thiệu Dịch Vĩ hừ một tiếng, nhắm mắt lại trở mình, “Cảm ơn.”

Hà Huy đứng ở đó trong chốc lát, thấy Thiệu Dịch Vĩ không có ý tứ cùng hắn nói chuyện, liền bỏ đi tắm rửa, trở về, ngồi ở một cái giường khác, Thiệu Dịch Vĩ đưa lưng về phía hắn, hắn nhận không được gọi: “Tiểu Vĩ.”

“Nói.”

“Sao không ngủ?”

“Này không phải vô nghĩa sao, nói đi.”

“Em.....” Hắn mím một chút môi, vẫn là nói: “Vì cái gì không nói với Thanh Thanh, chúng ta..... Chia tay?”

Thiệu Dịch Vĩ lật người lại: “Anh tốt xấu gì cũng nên cho tôi thời gian đi, nửa năm trước còn nháo thành như vậy, nhanh như vậy lại nói chơi xong rồi, tiếng gió mưa to điểm tiểu nhân, tôi thật sự có điểm không nhận được.”

“Anh không phải có ý đó.....”

“Tôi biết. Được rồi, thật mệt, nên đi ngủ a.”

Hà Huy nhìn Thiệu Dịch Vĩ, hắn rất bình tĩnh mà nhắm mắt lại, tựa hồ một chút cảm xúc đều không có, tựa hồ, cái gì cũng không để bụng.

Hắn đứng lên đi tắt đèn, trong bóng đêm nằm ở chiếc giường lạnh băng kia, trong đầu lại không nhận được suy nghĩ lung tung, trước kia hai người chen chúc ở trên giường nhỏ thân thiết.

“Tiểu Vĩ,” thanh âm hắn nhỏ đến mức chỉ có thể cho bản thân nghe thấy, “Nếu anh nói.....”

Hắn dùng một cánh tay che khuất đôi mắt, nếu anh nói, đừng chia tay, được không.....?

8. Chương 8: Lâu Ngày Mới Có Chung Một Cảm Nhận

Hà Huy ngày hôm sau liền trở về, công việc quán thân, có thể rút ra một ngày đã là không dễ dàng gì. Giữa trưa, chỉ còn lại hai anh em Thiệu gia ngồi ở tiệm cơm.

“Ca,” Thiệu Dịch Thanh nhìn chằm chằm Thiệu Dịch Vĩ: “Anh cùng anh Hà Huy xảy ra chuyện gì đúng không?”

“Làm sao vậy?”

“Em cảm thấy không thích hợp, trước kia, lúc ấy, anh Hà Huy ở bên cạnh anh, anh liền thực vui vẻ nha, hiện tại.....”

“Hiện tại lão phu lão thể, mới mẽ qua rồi, sẽ không còn vui vẻ như vậy.”

“Anh đến một điểm tươi cười đều không có!”

“Cả ngày trưng ra bộ mặt tươi cười, kia không phải cùng phật Di Lặc giống nhau sao?”

“Anh Hà Huy cũng có cái gì đó không đúng, cùng một quả dưa chuột héo.....”

Người phục vụ đi lại: “Xin hỏi hai vị cần gì không ạ?”

Đang hỏi thì đột nhiên bị gián đoạn, khiến Thiệu Dịch Thanh phi thường khó chịu, nàng giống như đang đuổi ruồi bọ, phát phát tay: “Đi nhanh đi! Không phát hiện chúng ta đang nói chuyện sao! Ngu ngốc!”

Thiệu Dịch Vĩ nhìn chằm chằm em gái mình: “Em gái, người nói ta như thế nào lại không thích nữ nhân?”

“Ai biết được.” Nghĩ nghĩ, lại hảo tâm bổ sung một câu: “Này cũng không thể trách anh, hắn là do trời sinh đi.”

“Nga.” Thiệu Dịch Vĩ một bộ dáng như bưng bình: “Ta còn tưởng từ nhỏ đến lớn bị người dọa liền thành như vậy.”

Ba ngày sau, Thiệu Dịch Thanh mang theo một bụng hoài nghi rời khỏi. Thiếu đi một con chim sẻ riu rít, ngoài dự đoán lại khiến cho Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy thoải mái không ít, hoặc là phiền, hoặc là trống rỗng, hoặc là cả hai đi. Hắn không nghĩ tới việc trở về trường, đơn giản liền đi dạo phố, nghe nói nữ sinh khi cảm thấy phiền lòng liền đi dạo phố, không thoải mái liền đi mua đồ, Thiệu Dịch Vĩ càng đi dạo càng bị ai, nghĩ đến đời này cùng nữ nhân không có duyên.

Đi dạo một hồi liền tới tối, từ xa đã thấy trước tử kính pha lê có một người đang đứng, hết sức chuyên chú chơi di động.

Thiệu Dịch Vĩ cười cười, đi qua chào hỏi: “Diệp Hoài, cậu đi quảng cáo sao?”

Diệp Hoài ngẩng đầu: “Di, anh làm gì ở đây?”

Một nữ nhân nhỏ nhắn từ bên trong chạy ra: “Honey, anh cảm thấy màu xám đẹp hay là màu này đẹp?”

Diệp Hoài nhìn lướt qua đôi giày màu vàng trên chân của cô gái đó nói, “Màu xám.”

“Này..... Em còn cảm thấy cái này.....” Nàng đột nhiên phát hiện Thiệu Dịch Vĩ bên cạnh: “Nha là bạn học của anh sao!” Nhiệt tình vươn tay: “Xin chào! Tôi là Loan Dịch.”

Diệp Hoài nói: ” Thiệu Dịch Vĩ.”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng cùng nàng bắt tay: “Xin chào, xin chào.”

Hàn huyền vài câu, vợ chồng son tiếp tục đi dạo. Loan Dịch nói: “Bạn học của anh lớn lên thật đẹp trai nha, thật giống như.....”

Diệp Hoài một bên chơi trò chơi một bên tiếp lời: “Anh cũng cảm thấy hán quen mắt.”

“Trần Hiếu Đông!”

“Nha!” Diệp Hoài gật đầu, “Chính là hán!”

Loan Dịch quay đầu nhìn Diệp Hoài, trên mặt cậu còn mang theo một loại thực hờ hững ngây thơ, đơn thuần đến không thể tưởng tượng.

“Bất quá em vẫn là thích anh nhất.” Nhìn bốn bề vắng lặng, nàng ở trên mặt cậu hôn một cái.

Diệp Hoài quay đầu đối hán cười cười.

Thiệu Dịch Vĩ quay đầu lại vừa lúc thấy loại hình ảnh này, nháy mắt hán nghĩ đến một từ, đáng yêu a. Không nhận được mà cong cong khóe miệng.

* * * * *

Qua tháng 11, trường học dần đi vào quỹ đạo, bắt đầu xuống tay từ các khía cạnh. Sinh viên năm nhất, buổi sáng 7 giờ phải đi học ở phòng học Tiếng Anh, thầy giám thị sẽ kiểm tra độ chuyên cần, sức khỏe và kí túc xá.

Diệp Hoài bởi vì quá trình thức dậy buổi sáng phức tạp hơn so với mọi người, liền chỉnh đồng hồ điện thoại reo lúc 5 giờ, nhưng đột nhiên sửa lại, đồng hồ sinh học liền không kịp thích ứng, lúc 5 giờ, Diệp Hoài theo thường lệ ngủ đến vui vẻ, chuông báo thức di động căn bản không làm gì được cậu.

Thiệu Dịch Vĩ khi điện thoại rung lên liền tỉnh, buồn bực nhìn thẳng phía đối diện, mắt mong chờ Diệp Hoài mở mắt, tắt chuông báo thức của cậu.

Người thứ hai, thứ ba, phía dưới cũng bị làm tỉnh, bắt đầu xoay người bất mãn, nửa ngủ nửa tỉnh kêu rên, biểu đạt sự bất mãn.

Nhưng mà Diệp Hoài trên giường vẫn như cũ không có động tĩnh.

Thiệu Dịch Vĩ vì thể nhỏ giọng gọi: “Diệp Hoài! Diệp Hoài!”

Cũng vô dụng.

Hắn rút cuộc nhịn không được bò xuống giường, lại bò đến trên giường Diệp Hoài, dùng tay lay cậu dậy: “Uy! Diệp Hoài!” Diệp Hoài rút cuộc bị lay đến tỉnh, thấy Thiệu Dịch Vĩ quần áo xộc xệch ngồi xồm trên giường cậu, liền hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Lại còn mấy giờ, cậu mau tắt điện thoại, toàn ký túc xá đều bị cậu đánh thức.”

“Nga.” Diệp Hoài từ trong ổ chăn che kín mít đưa ra một cánh tay, bắt đầu khắp nơi sờ tìm. Cuối cùng tìm thấy điện thoại ở dưới gối đầu, thật sự làm Thiệu Dịch Vĩ choáng rồ.

Suốt một ngày ba người khác trong ký túc xá đều oán giận này là bạo hành giấc ngủ của người khác mà, nhưng mọi người vừa mới quen biết, để tập thể sống hào thuận, phê bình không thể quá lộ liễu, liền ngậm ngậm ám chỉ. Cụ thể như sau:

Cao Phong trào dâng đối với Giả Lượng: “Cậu xem mắt tôi! Xem mắt của tôi!”

Giả Lượng sát vào cẩn thận quan sát: “Nha — hai quầng thâm thật lớn!”

“Phải không, tôi mới vừa soi gương còn tưởng rằng ai dán trên mắt tôi cặp mắt của gấu trúc!”

“Này, vậy nhìn thử mắt tôi xem.”

“Oa! Tôi còn buồn bực cậu sao lại mang cái kính râm này!”

“Ai, nghỉ ngơi không tốt chứ sao, tôi vốn là người bị nháo tỉnh sẽ không ngủ lại được, thật thống khổ!”

“Azzzz — thật giống nhau nha.....”

Lưu Vĩnh Duệ đang viết nhật ký lớp chen vào nói: “Tôi còn thảm hại hơn, hôm nay đi gặp lão sư hai mắt liền dính thành một đoàn, kết quả liền bị mắng, nói tôi không tôn trọng giáo sư. Tôi nếu như ngủ đủ thì có thể như vậy sao, thật là oan uổng mà.....”

Hai người kia liền trăm miệng một lời: “Oan! Quá oan uổng mà!”

Thiệu Dịch Vĩ mắt lạnh nhìn ba kẻ dở hơi, đáng thương, bọn họ một chút cũng không ý thức được, biểu diễn của chính mình căn bản là vô ích. Diệp Hoài người này, nói dễ nghe một chút chính là không màng thế sự, nói trắng ra chính là siêu cấp không ánh mắt, tựa như hiện tại, đại gia người ta đang ngồi ở bàn ăn tường mà ăn bánh kem.

Tối buổi tối, Thiệu Dịch Vĩ đành phải tự thân xuất mã: “Diệp Hoài, cậu đặt chuông báo thức sao?”

Diệp Hoài ở mức 05: 00 ấn xác nhận: “Ân.”

“Đừng đặt đồng hồ, tôi ngày mai 5 giờ gọi cậu dậy.”

“Không cần không cần, rất bất tiện.” Nói xong chui vào trong ổ chăn lại bắt đầu ngủ.

Thiệu Dịch Vĩ bất đắc dĩ bĩu môi, này chính là bậc thầy nha.

Ngày hôm sau, khi điện thoại Diệp Hoài vừa kêu tiếng đầu tiên, Thiệu Dịch Vĩ liền một mạch xuống giường, hoả tốc nhảy lên giường Diệp Hoài lay tỉnh cậu: “Tắt điện thoại!”

Diệp Hoài ngây thơ mờ mịt đưa ra một bàn tay.

“Dưới gối.”

Diệp Hoài luồn tay dưới gối lấy điện thoại ra, tắt đi.

Thiệu Dịch Vĩ thăm dò đi xem, thật may ba người kia vẫn còn ngủ. Thở phào một hơi, chuẩn bị xuống giường, lại ngại bò lên bò xuống quá phiền toái, dứt khoát thả người nhảy qua.

Diệp Hoài còn ở trạng thái nửa thanh tỉnh, nhìn chăm chăm Thiệu Dịch Vĩ đi xa dáng người mạnh mẽ, trong đầu toát ra một từ: Thiên ngoại phi tiên?

Buổi tối khi đi ngủ Thiệu Dịch Vĩ nhận được tin nhắn: Diệp Hoài: “Anh ngày mai buổi sáng mấy giờ rời giường”.

Ong

: “Tôi 5 giờ gọi cậu dậy.”

Ong

ong

: “Tôi không chừng sẽ hơi náo loạn nhưng nhất định phải nhớ rõ nha”.

Ong

: “Không thành vấn đề @@.”

9. Chương 9: Ăn Chơi Trác Táng

Ở quảng trường trung tâm, quán bar Feeling chính là bar dành cho người đồng tính.

Thiệu Dịch Vĩ đứng cách đó 200m nhìn vào những bóng đèn neon, đột nhiên có chút xúc động.

Một năm trước, khi Hà Huy mỉm cười nói với mình về nơi này, bản thân còn trờng mắt giận dữ, cảnh cáo anh không được đi vào, không thể tưởng được, nhanh như vậy chính mình lại tới.

Hơn nữa lại còn là một người.

Thế sự vô thường a.

Khẽ lắc đầu thở dài, hướng nơi đó đi đến, trong lòng kỳ thật có một tia hưng phấn cùng khẩn trương, có lẽ nhiều năm sau có thể viết một cuốn hồi kí – Cách người trẻ tuổi đi tìm lạc thú , cảnh tượng này chính là mở đầu.

Hít một hơi thật sâu, hấn đẩy cửa Feeling.

Cũng không quá đông như bản thân tưởng tượng, trừ bỏ đều là nam nhân, nơi này cùng các quán bar khác không có cái gì bất đồng. Chỉ có vài người ở cạnh cửa quay đầu nhìn hấn một cái.

Tới đâu hay tới đó, hấn thoải mái đi vào tìm một cái bàn ngồi xuống.

Có một số người có đôi có cặp, mặt khác thì tương đối cơ khát. Thiệu Dịch Vĩ nhìn một vòng, cũng chẳng có ai hợp khẩu vị.

Ánh mắt chuyển tới cạnh cửa, cửa vừa lúc bị đẩy ra, một mỹ thiếu niên đi đến, khuôn mặt mang vẻ ương ngạnh, dưới ánh đèn ánh mắt mỹ thiếu niên sáng rực.

Mỹ thiếu niên vừa lúc hướng bên này nhìn qua, cho nên, thực bất hạnh, nhìn trúng rồi.

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng quay đầu, này cũng không phải loại hình hấn thích. Nhưng giờ muốn ngăn cản bị kịch phát sinh thì đã muộn, mỹ thiếu niên hướng hấn đi tới, theo sau còn có ba, bốn người.

Mỹ thiếu niên không chút khách khí ở bên cạnh hấn ngồi xuống: “Mới tới?”

Xem ra có chút bá đạo, Thiệu Dịch Vĩ đành phải đối cậu cười cười: “Đúng vậy.”

Như bị nụ cười của hấn hấp dẫn, mỹ thiếu niên dừng một chút, hỏi: “Không đi nhầm chứ? Biết đây là loại địa phương nào không?” Ngừ khí đã hòa hoãn vài phần.

Thiệu Dịch Vĩ ái muội mà hướng cậu khẽ nheo nheo mắt: “Này chính là chuẩn bị tìm một vài thứ.”

“Là sao?” Mỹ thiếu niên đánh giá hấn, “Tôi thấy thế nào cậu cũng không giống.”

“A! Này coi như là lời khen đi, tôi chỉ có dựa vào gương mặt này mà đi gạt người đó.”

Mỹ thiếu niên rót cuộc nở nụ cười, “Hắc!” Ngửa đầu đối với những người đứng xung quanh: “Người này khá thú vị.” Lại chỉ huy: “Cái kia, đi lấy cho tôi một bao hạt dưa, đứng rồi, thuận tiện lấy một ly để tôi cùng uống với người này.”

Hắn đối Thiệu Dịch Vĩ nói: “Em trai, cậu.....”

Thiệu Dịch Vĩ nhún mày: “này đổi cách gọi đi, gọi như vậy thật khó nghe.”

“Vậy gọi thế nào, cậu nói!”

“Tôi tên Thiệu Dịch Vĩ, anh tên gì.”

“Nha, tên thật hay tên giả a? Không sợ tôi truyền đi làm mất thanh danh sao?”

Thiệu Dịch Vĩ cười: “Sợ mất thanh danh tôi đã không vào đây.”

“Tốt!” Mỹ thiếu niên vỗ vỗ vai Thiệu Dịch Vĩ: “Có khí phách! Nhà cậu biết việc này không?”

Vừa rồi những người vốn đứng xung quanh giờ đang ngồi ở bàn bên cạnh, nghe thấy mỹ thiếu niên nói đều gào lên: “Mẹ nó Đồ Phi người lại tới nữa! Như thế nào còn không cứ lải nhải những thứ thiếu não như vậy!”

“Người xuất quỷ* không thành công, gặp người liền thối có phiền hay không a!”

*xuất quỷ = come out

Đồ Phi làm thủ thế đuổi ruồi bọ: “Không thích nghe thì cút sang một bên! Ta là đang nhìn em Nga, Dịch Vĩ, bảo bối, thật muốn lôi cậu về nhà, cậu thật tuyệt nha!”

Người mua hạt dưa đã trở lại, đưa cho Thiệu Dịch Vĩ một ly đồ uống, âm thầm chỉ chỉ Đồ Phi, làm khẩu hình: Tường Lâm tẩu.

Đồ Phi một bên cắn hạt dưa một bên cùng Thiệu Dịch Vĩ nói: “Biết tôi xuất quỷ như thế nào không?”

Thiệu Dịch Vĩ làm bộ tò mò, uống một hớp rồi mở lớn mắt.

“Khụ khụ, này phải nói từ đầu. Gia đình tôi chính là xuất thân từ quân nhân, ông nội tôi là Tư lệnh của quân khu, cha 3 sao 2 vạch, anh trai, em họ đều học trường quân đội, tôi chính là đứa con út không biết cố gắng, đọc sách không vào, mười lăm tuổi liền đem tôi tống cổ vào quân đội, cậu nói xem trong quân ngũ, kia không phải đều là nam nhân sao, tôi chính là lúc ấy cảm thấy chính mình không thích hợp. Trở về mới cùng cha nói qua, Ba, con gần đây thấy rất bối rối. Cha tôi hỏi, làm sao vậy. Tôi vẽ mặt suy sút mà nói, con đối với nữ nhân khỏa thân đánh không được, cùng nam nhân tắm rửa liền có phản ứng, ba, người nói xem con có phải hay không biến thái a? Cha tôi lúc ấy liền ngốc luôn. Tôi tưởng, chuyện này phải lật mềm buộc chặt, liền đặc biệt kích động mà quỳ xuống ôm lấy cha tôi, ba! Ba! Người nói cái này có thể trị được sao! Bộ dáng này của con phải làm sao bây giờ! Còn không bằng chết quách đi cho rồi!.....”

Mấy người bàn bên cạnh, cho dù nghe qua không biết bao nhiêu lần, vẫn như cũ cùng Thiệu Dịch Vĩ giống nhau bị hắn động tác cùng với cái biểu tình khoa trương của hắn cười đến không thở được

“..... Tôi lúc ấy than thở khóc lóc, nói ba con không muốn sống nữa, người một phát súng bắn chết con đi! Cuối cùng kêu đến nỗi ông bà tôi cùng mẹ đều chạy ra, lôi kéo tôi khuyên nhủ, cha tôi cuối cùng còn khuyên, này cũng không phải khuyết điểm gì lớn, không có việc gì, không có việc gì. Nửa đêm tôi còn quỳ trước cửa phòng khách nghe lén, cậu đoán bọn họ nói gì? Tiểu Phi cái tật xấu này, chúng ta ai cũng không thể kích thích nó, trị không hết, chúng ta phải ủng hộ nó, tiếp thu nó, đừng làm cho nó cảm thấy tự ti. Hắc!” Hắn vỗ đùi, “Này không phải là xong rồi sao!”

“Cao thủ!” Thiệu Dịch Vĩ khen: “Thật là cao thủ!”

“Cho nên,” Đồ Phi đắc ý: “Em trai, phải học hỏi nha!”

“Đời này không được, kiếp sau nhất định.”

“Là sao?”

“Đã come out rồi.”

“..... Kia, thế nào?”

“Chẳng ra làm sao cả, nháo đến gà bay chó sủa, hai lão nhân gia hiện tại còn không thèm phản ứng với tôi.”

Một trận trầm mặc. Chỉ còn lại tiếng Đỗ Phi cắn hạt dưa. Trong chốc lát, hẳn rồi cuộc có chút giác ngộ, cương chế chính mình ngậm miệng lại.

“Aiz, không nói nữa!” Thiệu Dịch Vĩ lắc đầu, phảng phất muốn đem chuyện cũ ném đi, “Thật là thời niên thiếu ngông cuồng, nhớ tới liền bằng giá trái tim.”

Âm nhạc đột nhiên trở nên mãnh liệt, có người kêu: “Đỗ Phi, lại đây nhảy!”

“Nhảy con mẹ ngươi!” Đỗ Phi nhảy dựng lên hướng đám người hươu hươu nắm tay: “Ngươi coi lão tử là vũ nam sao! Ngươi nói nhảy ta liền nhảy còn ra thể thống gì!”

Một mảng cười vang.

Một người mặc đồ đen chạy tới: “Ai nha là ta không tốt, này áp trực còn phải dựa vào ngài, Đỗ gia, thỉnh –!” Một bên làm cái tư thế mời.

“Này còn kém nhiều lắm.” Đỗ Phi lúc này mới ném hạt dưa xuống hướng trung tâm đi đến.

Âm hưởng liền nổi một vũ khúc Latin — trừu danh livin la vida loca, Đỗ Phi đứng ở trong đám người, vắn cổ, vắn mông thật là có chút tư thế của Thụy Kỳ Mã Đình, không khí sinh động, những người khác đều đi theo hắn. Hẳn hướng Thiệu Dịch Vĩ phi cái mị nhãn, Thiệu Dịch Vĩ vội vàng làm bộ nhiệt liệt vỗ tay. Đỗ Phi cười cười, tiêu sái lắc đầu, một bên phun hạt dưa trong miệng ra tạo thành một đường parabol duyên dáng.

Nhảy xong, Đỗ Phi rời khỏi đám người đi đến trước mặt Thiệu Dịch Vĩ, “Em trai,” hắn dùng tay gạt mồ hôi trên trán: “Tôi cảm thấy cùng cậu thật sự hợp ý, không bằng hai anh em ta kết bái đi!”

10. Chương 10: Đều Là Người Lưu Lạc

Thế là nguyên ngày cuối tuần, Thiệu Dịch Vĩ đều ở cùng với Đỗ Phi. Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy chính mình đã nói rất nhiều, đến khi gặp Đỗ Phi còn phải gọi hắn là sư phụ — hắn nói không ngừng, có thể một bên cắn hạt dưa, một bên thao thao bất tuyệt.

Vì thế, tiệm cơm, quán bar, tiệm net, KTV..... Chỗ nào cũng để lại thân ảnh của Đỗ Phi. Những người luôn đi theo Đỗ Phi kia, theo như Đỗ Phi nói, đều không phải là GAY, mà là Đỗ Phi tìm tới làm bạn với chính mình, hiện tại có Thiệu Dịch Vĩ ứng cử viên tốt như vậy, bọn họ liền bị tổng cổ về nhà.

“Về sau nếu có người muốn chinh chết tôi, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đem tôi tới một nơi không người ở đó một tuần, không, ba ngày, tôi liền buồn mà chết.”

Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy lời này không sai tí nào.

Buổi tối 8 giờ, khi Đỗ Phi cắn xong hạt dưa, hai người liền kéo nhau đến phố ẩm thực.

Thiệu Dịch Vĩ bước đến bên cạnh: “Đại ca, ngài nói xem, muốn cái gì, tùy tiện gọi, chính là gọi hạt dưa ra cắn, không được hay cho lắm.”

“Nhìn mắt mặt đúng không?”

“Nào có, cắn hạt dưa, tổn hại đến khí chất quý tộc nha.”

“..... Biết là như vậy. Chính là không đổi được. Cái việc cắn hạt dưa này, aiz, nói ra thì rất dài.....”

Thiệu Dịch Vĩ đành phải làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Hai người ở phố ẩm thực tìm một chỗ ngồi xuống, Đỗ Phi một bên cắn túi hạt dưa mới mua một bên nói: "Lúc ở trong quân đội, thời điểm năm thứ hai đã trở thành một tiểu đội trưởng, cậu biết tính tôi rồi đó, nói rất nhiều a, không có việc gì làm liền đi tìm mấy tân binh theo chân bọn họ tâm sự, nói xong lời cuối cùng bọn họ thấy tôi liền trốn, chỉ có một ngoại lệ."

Thiệu Dịch Vĩ gọi lên khoe miệng: "Sau đó anh liền rơi vào ái tình?"

"Thật đúng là bị cậu nói trúng rồi. Tiểu tử đó là người Tứ Xuyên, trắng trẻo sạch sẽ, phơi nắng kiểu gì đều không bị đen đi. Người đó đặc biệt thẹn thùng, cậu nói chuyện với hắn, hắn một câu cũng không xen vào, liền dùng đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn cậu, nói chuyện với hắn cực kì thoải mái! Kia chính là mối tình đầu của tôi, cậu biết rồi đó, khi đó tuổi còn nhỏ, thích hắn, trong lòng đặc biệt rồi, khi hắn vừa nhìn tôi, trong lòng liền hoảng, mỗi lần đi tìm hắn liền mang theo túi hạt dưa, nói, Tiểu Xa, cậu đừng chỉ nhìn ta tôi nói a, cắn hạt dưa, đến cắn hạt dưa!"

"Tiểu tử kia thích cắn hạt dưa?"

"Không có. Hắn một hạt cũng không ăn, toàn bộ đều là tôi ăn sạch."

Thiệu Dịch Vĩ cười.

"Đừng cười a. Lúc ấy thực khấn trương, không dám nhìn ai, tôi lại chết vì sĩ diện, như thế nào cũng phải giấu giếm một chút chứ. Cứ như vậy cắn một năm rưỡi, hiện tại đã thành thói quen, trong chốc lát không cắn miệng liền ngứa."

"Vậy anh tỏ tình với Tiểu Xa đồng chí vào lúc nào a?"

"Tỏ tình cái gì, tôi không có nói."

"Nga....."

"Tôi thử hắn một chút, vẫn là một hài tử đơn thuần. Cậu nói này xem tất cả mọi người đều do cha mẹ nuôi dưỡng, ai cũng muốn nhìn thấy con mình có cuộc sống tốt đẹp? Việc này cũng đâu phải là tốt, có thể không thượng liên không thượng, tôi chính là ngày thường có chút hỗn tạp, cũng không thể làm cái việc thiếu đạo đức bẻ cong con người ta." Nói tới đây Đỗ Phi thương cảm mà khịt khịt mũi, "Tiểu tử đó năm trước cưới vợ, mời tôi tôi không đi, tôi sợ tức cảnh sinh tình."

Thiệu Dịch Vĩ nhấp miệng vẽ mặt thâm trầm vỗ vỗ hắn: "Đại ca, tôi liền thích tính tình này của anh! Hôm nay nói cái gì tôi đều phải mời ngài uống một chén, chờ tôi đi mua."

Chờ hắn bưng hai ly rượu quay lại đây, Đỗ Phi đã khôi phục, nhìn chằm chằm một bóng người ở xa chỉ cho hắn xem: "Ta thích người như vậy."

Thiệu Dịch Vĩ vừa thấy, cư nhiên là Hà Huy, xem ra là cùng mấy người trong ký túc xá đi mua đồ. Vì thế bĩu môi, "Người này tôi biết."

"Nga?" Đỗ Phi liếc hắn một cái.

"Học cùng trường," hắn liền chuyển đề tài, "Đêm qua vốn dĩ định đi tìm đối tượng, bị anh trì hoãn, cái gì cũng không thành."

"Nha ~, nơi đó có cái gì tốt đâu?" Đỗ Phi khinh thường, "Dân số già* của Trung Quốc mới tới chỗ đó, còn không bằng....." Hắn đột nhiên ánh mắt sáng lên: "Ai ai, cậu xem người kia thế nào?"

*Ý của Đỗ Phi là chỉ những người có vợ con rồi, hoặc trung trung tuổi, tầm từ hơn 30 hoặc 40 tuổi trở lên, chứ không có nhiều thanh niên hoặc mỹ thiếu niên

Thiệu Dịch Vĩ lại nhìn qua, không khỏi cười. Hôm nay là ngày gì vậy, như thế nào ai cũng đều đến đây vậy?

"Người đó là bạn cùng phòng, ngủ giường đối diện."

"Đi mẹ ngươi đi!" Đỗ Phi nổi giận: "Thấy người thuận mắt liền biến thành đồng học của cậu, tiện nghi như vậy cũng bị cậu chiếm!"

"Không tin? Không tin tôi kêu cho anh xem." Hắn kêu: "Diệp Hoài!"

Diệp Hoài một người ngồi ăn đang nhàm chán chơi di động, nghe thấy có người kêu hánminh liền ngẩng đầu, thấy Thiệu Dịch Vĩ cùng một người rất tuấn tú đã đi tới.

Thiệu Dịch Vĩ ở chỗ đối diện Diệp Hoài ngồi xuống, Đỗ Phi cũng ngồi xuống, thấy trên bàn Diệp Hoài trống rỗng, Thiệu Dịch Vĩ liền hỏi: “Cậu chờ bạn gái sao?”

“Không, nàg đang ở trường học.”

“Vậy cậu đây là?”

“Đợi lát nữa đi mua mì Quan Đông.”

“Làm gì lại phải đợi lúc nữa?” Thiệu Dịch Vĩ khó hiểu.

“Qua 9 giờ mua rẻ hơn.”

“Tại sao?” Lần này là Thiệu Dịch Vĩ cùng Đỗ Phi trầm miệng một lời.

Diệp Hoài nhìn bọn họ liếc mắt một cái, làm ra vẻ đương nhiên nói: “10 giờ liền đóng cửa, không bán rẻ bọn họ liền phải đổ đi.” Cậu nhìn xem thời gian, không sai biệt lắm, mới đứng dậy hướng phố ăn vặt đi đến.

Đỗ Phi nói: “Vị đồng học này của cậu thật thú vị nha.”

Thiệu Dịch Vĩ cười cười, thuận tay lấy túi hạt dưa của Đỗ Phi, đưa đến bên miệng mới giác ngộ: “Khụ! Tôi nào có giống anh! Một chút hình tượng đều không có!”

Diệp Hoài bưng hai cái hộp trở lại, đưa cho Thiệu Dịch Vĩ bọn họ một hộp: “Cho hai người ăn.”

Đỗ Phi không chút khách khí mà ăn, “Hương vị không tồi, bán như thế nào?”

“Ngày thường một hộp hai ba khối, qua 9 giờ hai ba khối một hộp.”

Sau khi ăn xong, Đỗ Phi sống ở phía ngược đường với họ, liền ở cửa siêu thị cùng bọn họ chia tay. Đi vài bước mới quay đầu lại cùng Thiệu Dịch Vĩ làm thủ thế: Đừng quên gọi điện cho tôi!

Thiệu Dịch Vĩ vươn tay: OK!OK!

Diệp Hoài chưa từng mở miệng hỏi người đó là ai, chỉ dùng ánh mắt nhìn hẩn.

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng trả lời: “Đây là một cái bằng hữu của tôi, kêu Đỗ Phi.”

Trở lại ký túc xá, vừa lúc đang náo nhiệt. Cao Phong định viết thư tình cho nha muội muội, Giả Lượng làm tham mưu, khoa tay múa chân. Lưu Vĩnh Duệ đã là người của Ban tuyên truyền của Hội sinh viên, vội vàng hoàn thành công việc được giao — rửa và phân loại ảnh của buổi liên hoan các đại học do thành phố tổ chức.

Cậu ta liền giơ lên một tấm ảnh: “Đây là đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết của hệ quản lí!”

Hai người kia liền vây lại xem.

“Ta phi! Mặt đây là phấn, đẹp ở chỗ nào?”

“Khí chất!” Giả Lượng quay đầu đang muốn đi ra ngoài rửa mặt lại hỏi Thiệu Dịch Vĩ: “Aiz lão đại, hoa hậu giảng đường của trường ta là ai?”

“A?” Thiệu Dịch Vĩ chớp chớp mắt: “Nha muội muội, làm sao vậy?”

Cao Phong mũi nở hoa: “Đúng vậy, này còn phải hỏi!”

Lưu Vĩnh Duệ lại đưa ra một bức ảnh: “Người này được công nhận.”

Hai người kia lại kéo lại xem.

“Di? Bên cạnh, không phải là chủ tịch?”

“Àn, hai người đó giới thiệu chương trình. Mấy người không biết, ở cao tầng của Hội sinh viên, tai tiếng của hai người này nổi danh là ồn ào huyên náo!”

“Kim Đồng Ngọc Nữ a.”

Thiệu Dịch Vĩ phi thường bát quái chen tới: “Ta nhìn xem ta nhìn xem.” Nhìn liếc mắt một cái, “Đều là một dáng vẻ như vậy.”

“Hừ,” Lưu Vĩnh Duệ chê cười: “Cậu là không ăn được nho thì nói nho còn xanh đi!”

Thiệu Dịch Vĩ bưng cái chậu rửa mặt đi ra ngoài, một bên lẩm nhẩm lẩm nhẩm: “Ăn qua, bắt quá cũng đều vậy.”

11. Chương 11: Hạt Dưa Hami*

*Ở Việt Nam gọi là hạt bí:)))

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, căng tin bắt đầu đưa ra món lẩu. Buổi tối khi ăn cơm Diệp Hoài đã gọi một nồi mực, Thiệu Dịch Vĩ đi theo còn muốn gọi thêm thịt dê.

Nồi lẩu vừa mới làm xong, khi bưng lên còn nóng hôi hổi. Diệp Hoài thấy Thiệu Dịch Vĩ múc một thìa ớt cay đỏ tươi cho vào bát, đảo đảo vài cái ném thử, lại múc thêm một thìa.

“Bỏ thêm ớt cay đi, sẽ có một mùi vị khác đấy.”

Diệp Hoài đã ăn hai miếng, cậu thực muốn thử cái mùi vị kia nó như thế nào, vì thế cũng múc nửa thìa ớt cay bỏ vào trong chén, ném thử, thật cay, nhưng thoáng nhìn đối diện là một mảnh lửa đỏ thang thang thủy thủy, rốt cuộc cũng chỉ khịt khịt mũi.

Bộ dáng đôi mắt ngập nước môi đỏ bừng của cậu thật đúng là đẹp, Thiệu Dịch Vĩ một bụng ý đồ xấu liền múc thêm một thìa bỏ vào trong bát cậu đảo đảo: “Như vậy ăn càng ngon, cậu ném thử xem.”

Ăn đến cả người đỏ mồ hôi mà trở lại ký túc xá, ba người kia đều im ắng nằm trên giường đọc sách, trên bàn Thiệu Dịch Vĩ đặt một túi đồ vật.

Hắn đi qua đẩy gọn một cái túi ra một bên: “Aiz toàn đồ tốt nha, ai lại để đây vậy?”

Lưu Vĩnh Duệ lật qua một tờ sách giáo khoa, “Hà chủ tịch cho người đưa tới.”

Thiệu Dịch Vĩ ngây người một chút, “Nga.” Kéo tới mở ra xem, tràn đầy một túi hạt dưa Hami.

“Người ta nói là có mấy người trong kí túc xá mang đến, biết cậu thích ăn cái này liền mang đến cho cậu.”

Thiệu Dịch Vĩ đứng ở trước bàn, nhìn chằm chằm vào đồ vật kia, một hồi lâu, mà thở dài một hơi.

“Cứ làm bộ đi” Lưu Vĩnh Duệ chụp hắn một cái: “Chủ tịch tốt với cậu như vậy, còn làm ra vẻ phiền muộn cái gì a, nhiều người muốn mà không được đó.”

“Aiz –” Thiệu Dịch Vĩ ánh mắt mê mang, “Mấy người thì biết cái gì. Mấy thứ này mang lại đây, như thế nào cũng coi như là ngàn dặm xa xôi, lễ thượng vãng lai*, muốn ta lấy cái gì báo đáp nha?”

*có đi có lại

“Đây là gì a?”

Một bàn tay đột nhiên duỗi đến, dọa Thiệu Dịch Vĩ nhảy dựng. Hắn quay đầu, Diệp Hoài không biết khi nào đã lặng yên không một tiếng động đứng ở bên cạnh hắn, hai con mắt lấp lánh tỏa sáng nhìn thẳng vào cái túi kia.

“Nga, là hạt dưa Hami, đặc sản Tân Cương.” Thiệu Dịch Vĩ đem túi kia đưa ra: “Cậu có muốn ném thử không?”

Diệp Hoài lập tức cầm một túi.

“Mấy người cũng nếm thử đi,” Thiệu Dịch Vĩ xách theo túi phát mỗi người mấy gói: “Tùy tiện ăn.” Chính hẳn lại là một miếng cũng không ăn. Đứng ngây người một lúc ở bên cửa sổ, thở dài một hơi: “Ai nha –! Thực phiền mà! Đi ra ngoài giải sầu.”

Cửa vừa lúc bị đẩy ra: “A Vĩ, go go! Đá cầu đá cầu!”

Hắn lập tức đáp ứng đi theo.

Đợi đến khi trở về sắc trời đã đen. Ba người kia như cũ nằm trên giường, phẳng phất như vừa rồi ba người động cũng chưa động một chút.

“Diệp Hoài đâu?”

Giả Lượng thò đầu ra: “Lão đại, cậu tốt nhất là nên xem túi đặc sản kia đi.”

Thiệu Dịch Vĩ phóng mắt nhìn lại, cái túi trên bàn, đã bẹp dẹt, hẳn đi về phía trước mang theo một trận gió nhẹ. Nhấc cái túi lên rồi nhìn: “Ăn sạch a?”

“Thực phục tiểu tử kia! Đứng nguyên ở chỗ đó kẻo kệt kẻo kệt hai giờ liền, haonf toàn khoogn dịch chuyển một chút nào! Tôi tổng cộng ăn được hai túi nhỏ liền không còn!”

“Tôi ăn ba túi.” Cao phong vội vàng đếm số.

“Tôi chỉ ăn được đúng một túi cậu đưa.” Lưu Vĩnh Duệ cũng tỏ thái độ.

“Không có việc gì! Ăn xong rồi thì thôi, còn lương tâm trời dấy trốn đi, sợ tôi quở trách cậu ta sao.” Lời này vừa nói ra Thiệu Dịch Vĩ liền cảm thấy chính mình có chút tự tin thái quá, Diệp Hoài sao có thể lập tức tiến hóa đến giai đoạn có nhân tính như vậy?

Quả nhiên, Lưu Vĩnh Duệ cười lạnh một tiếng, “Lão đại, cậu nghĩ nhiều rồi, tiểu tử kia không có thấu tình đạt lý như vậy, chỉ là do ăn no quá, đi xuống chạy bộ cho tiêu thực.”

Khi Diệp Hoài đẩy cửa vào đã là 10 giờ rưỡi, ký túc xá đã tắt đèn, tất cả mọi người đều ngủ, cậu tay chân nhẹ nhàng bước đi, đột nhiên đỉnh đầu bị người gõ nhẹ.

Ngẩng đầu, thấy Thiệu Dịch Vĩ nhìn cậu với vẻ mặt cười như không cười, liền nói: “Tôi ăn hết hạt dưa Hami rồi.”

Thuần túy không mang theo bất luận cảm xúc gì chỉ là một câu trần thuật, Thiệu Dịch Vĩ muốn cười, đưa tay đến bên miệng đối với cậu thở dài một chút, lại chỉ chỉ vào di động: Tôi nhắn tin cho cậu.

Trong chốc lát, Diệp Hoài nhận được tin nhắn: “Dạ dày có ổn không?”

Ong

ong

: “Chỉ là ăn quá nhiều thôi. Hạt dưa Hami của anh ăn thực ngon, nơi nào bán a.”

Ong

: “Cậu muốn ăn lần tới tôi lại mang tới cho:)”

Nửa giờ sau Diệp Hoài bò lên giường, Thiệu Dịch Vĩ bên kia vẫn còn lách cách bấm di động. Giờ này khắc này, tâm tình không tồi, đột nhiên rất muốn cùng hắn trò chuyện, biểu đạt một chút cảm tình chính mình. Vì thế lại nhắn: “Bụng tôi căng đến đặc biệt lớn, anh muốn hay không nhìn xem”.

Thiệu Dịch Vĩ đảo mắt rồi xoay người lại, hai con mắt tràn ngập chờ mong.

Diệp Hoài xốc chăn lên.

Thiệu Dịch Vĩ bay nhanh qua rồi lại bay về trên giường. Diệp Hoài kỳ quái nhìn hắn, hắn suy sút chậm rãi lật thân.

Hắn đánh hai chữ nhắn qua: “Rất lớn”.

Một hồi lâu, bên kia lại nhắn tới: “Cậu hôm nay như thế nào không ngủ lơ thê?”

Ong

ong

: “Anh gấp cái gì a, tôi còn chưa có chuẩn bị cởi đâu”.

Thiệu Dịch Vĩ quay đầu, nhìn đến Diệp hoài ở trong chắn loạt xoay một trận sau đó bọc đến kín mít, thích ý nhắm mắt lại.

* * * * *

Thời điểm Đỗ Phi bay tới tìm Thiệu Dịch Vĩ trên đầu đội một chiếc mũ len, lộ ra một hàng xo tai lấp lánh trên tai phải, Thiệu Dịch Vĩ nhìn thấy hần liền nhếch miệng, thấy thế nào cũng giống mang đồ đi bán.

“Cậu cười cái gì?”

“Không có việc gì không có việc gì!”

“Trông thế nào,” hần trên dưới đánh giá chính mình: “Như vậy nhìn có phải rất khoa trương không?”

Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy, Đỗ Phi người này, ưu điểm lớn nhất, chính là có thể tự hiểu lấy bản thân.

“Khoa trương liền khoa trương đi,” Đỗ Phi tiêu sái nhún nhún vai, “Hiện tại không khoa trương còn đợi đến khi nào.”

“Có quyết đoán! Ca người chờ ta một chút, ta đi lấy thêm đồ vật.”

“Này ~, cậu thật phiền phức giống nữ nhân, lại làm gì nữa?”

“Lấy kính râm.”

12. Chương 12: Đánh Nhau

Đợi cho Thiệu Dịch Vĩ giải quyết nỗi buồn xong đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng cãi cọ ầm ĩ, hần ba bước bước làm hai tiến đến chen vào mấy tầng người vây xem, quả nhiên, Đỗ Phi vẻ mặt kiêu ngạo đứng ở giữa, một chân dẫm lên mặt của một nam sinh.

“Kêu một tiếng đại gia ta liền buông ra.”

“Ta X mẹ ngươi.....” Nam sinh kia giãy giụa, mặt mày xám tro chửi ầm lên.

“Còn mạnh mẽ nha!” Đỗ Phi dùng đôi giày Nike dùng sức ở mặt nam sinh kia day day hai cái: “Người cho ngươi là ai! Dám huyết sáo với ta!”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng ôm lấy hần kéo về phía sau: “Đại ca, ngài đừng có như vậy!”

“Hôm nay ai cũng đừng mong cản được ta!” Đỗ Phi một phen tránh hần, dùng sức sửa sang lại quần áo. Người ta sinh khí thì là mặt đỏ bừng bừng, hần lại là càng bực càng trắng, chính là một bộ dáng lưu manh.

Có người tìm Hà Huy tới, Thiệu Dịch Vĩ khi thấy, anh ta đã đứng trước mặt bọn họ. Hần đỡ bả vai Đỗ Phi một chút, “Đồng học, cậu trước buông hần ra, mọi người có chuyện gì từ từ nói.”

“Cậu là ai.....” Đỗ Phi giương mắt, khi thấy Hà Huy mắt sáng rực lên một chút, “Cậu lại là ai?”

“Chủ tịch!” Bên cạnh có người ồn ào.

“Nha.”

Thiệu Dịch Vĩ nóng nảy, dùng sức nắm chặt cổ tay Đỗ Phi: “Đại ca! Thôi bỏ đi!”

Chỗ cổ tay truyền đến đau đớn làm Đỗ Phi quay đầu.

Thiệu Dịch Vĩ ánh mắt tỏ vẻ lo lắng, lại dùng sức niết tay hần: “Cho tôi chút mặt mũi!”

Đỗ Phi lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, nửa ngày, cười một chút, “Được.” Hắn đem chân lấy ra, đột nhiên xoay người vỗ vỗ mặt Hà Huy: “Ta đây liền nể mặt chủ tịch một chút.”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng túm hắn đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi Đỗ Phi cảm giận: “Con mẹ nó! Sống đến bây giờ chỉ có ta đùa giỡn người khác, đùa giỡn lại ta, hừ, người đó còn chưa có ra đời đâu!”

Thiệu Dịch Vĩ mua hạt dưa: “Hạ hỏa, hạ hỏa!”

“Mấy chuyện như này sẽ tính trên đầu cậu!” Tức giận hướng trên mặt đất mà phun hạt dưa, Đỗ Phi gãi gãi cằm Thiệu Dịch Vĩ.

“Được -. Ngài coi như là bị tôi đùa giỡn, một hồi tôi tìm chỗ ngồi cho ngài đùa giỡn lại, thế nào?”

“Cút mẹ ngươi đi!” Đỗ Phi đứng lại ở chỗ có một chiếc cửa sổ sát đất, nhìn chằm chằm hình ảnh chính mình bên trong, lẩm bẩm: “Thật giống như một vòng luẩn quẩn?”

Thiệu Dịch Vĩ còn có thể nói gì?

Ở trước cửa kính buồn bực trong chốc lát, Đỗ Phi lại quay đầu nhìn Thiệu Dịch Vĩ, cổ quái cười, “Xem như tôi đã nhìn ra.”

“Nhìn ra cái gì?”

“Vị chủ tịch kia.”

“Hắc hắc.” Thiệu Dịch Vĩ da mặt dày khen: “Đại ca, ngài thật có hỏa nhãn kim tinh.”

Đỗ Phi không phải người không biết điều, chủ sự đã không muốn nói, hắn cũng không nghĩ nói ra.

Nhưng thật ra Thiệu Dịch Vĩ lại không biết mở miệng như thế nào, đi theo phía sau hắn vò vò đầu: “Kỳ thật..... Kỳ thật.....”

Kỳ thật nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

“Được rồi!” Đỗ Phi phi thường khoan dung độ lượng khoác vai hắn, “Ai chả có mấy chuyện phiền lòng. Đi, anh mời khách!”

* * * * *

Diệp Hoài trở lại trường lúc quá muộn, qua 11 giờ, cổng lớn đã khóa, nếu muốn từ chỗ đó đi vào ngày hôm sau tên liền ở trên bảng tin.

May mà trường học làm tốt công việc phủ xanh, bốn phía đều là song sắt. Này thì không làm khó được Diệp Hoài, cậu đã sớm tra xét một chỗ có thể trèo xuống. Lúc tới đó, tối lửa tắt đèn còn có một người giống Diệp Hoài, người nọ còn rất lễ phép, tiếp đón Diệp Hoài: “Cậu trèo trước đi.”

Diệp Hoài vì thể nhanh nhẹn nhảy lên lại nhảy xuống, người nọ theo sát nhảy xuống, chỉ cảm thấy thân hình trước mắt này cực kì quen mắt, vì thể thử thăm dò kêu một tiếng: “Diệp Hoài?”

Diệp Hoài quay đầu: “Cậu là ai?”

“Hắc!” Người nọ đưa tay đến trước mặt cậu lắc lắc vài cái, “Thật là đả thương người đi, cậu nói xem hai chúng ta ngày ngày nhắm mắt không thấy mở mắt liền thấy.”

Hắn nói như vậy Diệp Hoài liền hiểu, Thiệu Dịch Vĩ.

“Anh như thế nào cũng..... Cẩn thận!” Cậu nói đột nhiên thân mình chợt lóe liền ngồi xổm xuống.

Cùng lúc đó một tia sáng chiếu tới trên mặt Thiệu Dịch Vĩ, trường học thuê một bảo an người địa phương: “Đây là đám cực! Sở tới sở tới! (Đây là làm gì! Đi ra đây, đi ra đây!)”

“Nha!” Thiệu Dịch Vĩ duỗi tay che mặt: “Đại ca người đừng chiếu!”

Hắn cọ cọ tiến lên, tiểu bảo an đem đèn pin ở trên mặt hắn chiếu vài cái: “Hồng hắc hồng hắc tích, đám cực tích? (Bóng đen kia, cậu là ai a?)”

“Tôi là học sinh.”

Tiểu bảo an tắt đèn pin hạ tay xuống, Thiệu Dịch Vĩ mới có thể đứng thẳng mở mắt.

“Úc ni nha! (Nga, là cậu a!)”

Ngày thường xã giao chính là để lúc như thế này mang ra sử dụng, Thiệu Dịch Vĩ lập tức bày ra gương mặt tươi cười: “Tôi vừa nghe liền biết là đại ca người, còn sợ người lục thân không nhận nữa đâu.”

Tiểu bảo an thực chất phác lộ ra một hàm răng trắng: “Ni yên liền mở to cái yên bẻ cái yên, đi sau hào xem a. (Nếu là cậu tôi liền mở một mắt nhắm một mắt mà cho qua, về sau nhớ chú ý.)”

“Này, đại ca, người xem chúng ta.....”

“Chúng ta, ‘ nhóm ‘?! ”

Thiệu Dịch Vĩ quay đầu lại, bóng dáng Diệp Hoài mất tăm. Cái này xong rồi, một đời anh minh liền hủy ở mấy câu này, lại nói tiếp: “A cái kia ta..... Aiz, hôm nay ta bị làm sao vậy, nhìn nhầm rồi.”

Cũng may tiểu bảo an tựa hồ không tính toán cùng hắn truy cứu: “Hưng hô đi thôi, lâu buồn nhì đều eo quản. (Được rồi trở về đi, cửa đến giờ đóng rồi.)” đi được hai bước lại quay đầu lại, dùng đèn pin chỉ chỉ hắn: “Đừng cho nữ tích hồ chơi (Không nên cùng nữ sinh làm bậy).”

“Ai ai.”

“Nam tích cày đường, giá ý niệm thật lạ a. (Nam sinh lại càng không được, đầu năm nay nhiều loạn.)”

Thiệu Dịch Vĩ ghen hòng trăn trối nhìn theo thân ảnh hắn đi xa, sau đó xoa xoa cằm thiếu chút nữa rơi xuống, đi một vòng quanh nhìn nhìn ngó ngó, tìm không thấy Diệp Hoài, nghĩ đến cậu đã về, liền đi ra ngoài.

Diệp Hoài cứ nhiên chờ hắn ở lối ra, làm Thiệu Dịch Vĩ cảm động một phen.

“Cậu như thế nào không đi về trước? Đứng nơi này không sợ bị bắt được sao?”

Diệp Hoài nói: “Về sau nhảy xuống dưới liền phải ngồi xổm xuống, từ sau thân cây chui qua.” Chỉ vào phía trước một cái chỗ tối: “Chỗ đó, giáo cảnh nhìn không thấy.”

“..... Diệp Hoài, nhìn không ra cậu còn coi giúp người là niềm vui nha.”

Diệp Hoài cười cười, thời điểm nhìn thấy cậu cười không nhiều lắm.

“Lại nói, Diệp Hoài, cậu như thế nào lại trở về muộn như vậy, đi làm gì, ăn ~?” Tiếng ân này, hỏi chính là thiên hời bách chuyển ái muội.

Đáng tiếc Diệp Hoài không dao động: “Ăn lẩu.”

“.....” Thiệu Dịch Vĩ lúc ấy ý niệm duy nhất trong đầu là, chủ tiệm lẩu chắc rất buồn bực a.

“Vậy còn anh?”

“Tôi?” Thiệu Dịch Vĩ hăng hái, hai tay đặt ở thắt lưng: “Lăn lộn mệt chết rồi, nơi này đau đến mức đứng không nổi!” Lại xem về mặt Diệp Hoài phi thường thuần khiết, bị đôi mắt sáng lấp lánh của Diệp Hoài nhìn lập tức giống như khi cầu bị chọc thủng, bẹp: “Đi đánh bida.”

13. Chương 13: Học Sinh Năng Khiếu

Ngày 15 tháng 11, toàn trường bắt đầu bật hệ thống lò sưởi. Chuyện này đối với lão sư kĩ thuật không phải cái tin tức gì tốt — nhiều phòng học truyền thông, khi học đều kéo kín rèm, đóng kín cửa, mặt độ học sinh lại đông, không khí lại chẳng trong lành gì, cái việc ẩm áp dễ chịu này, vừa lên lớp chính là tự đi hành xác.

Thiệu Dịch Vĩ tựa lưng vào ghế ngồi, ngửa đầu, không hình tượng mà mở lớn miệng, dùng mu bàn tay lau lau nước miếng chảy tới khóe miệng, nhìn quanh bốn phía, tư thế ngủ của các đồng chí khác đều vô cùng đa dạng nhiều màu sắc, nằm bò, nhoài, gục, tứ tung ngang dọc, thậm hại hết như cảnh bại trận trên sa trường.

Hắn lại đem đầu chuyển góc độ, lập tức bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Diệp Hoài — tuyệt đối không thể không lúc nào xem nhẹ sự tồn tại cậu. Hai tay cậu giao nhau nghiêm trang mà để ở trước ngực, mỗi mười lăm giây tốc độ liền chuyển xuống phía dưới một chút.

Càng ngày càng xuống thấp, càng ngày càng xuống thấp —

Thiệu Dịch Vĩ trộm che miệng lại, đợi một chút nữa sẽ liền nghe thấy tiếng “Đồng” thanh thúy vang lên.

Ai ngờ thời điểm cách mặt bàn còn 0.5 cm, cậu thể nhưng chậm rãi hướng về phía trước kéo thẳng thân mình, lại bắt đầu như thế lặp lại, tuần hoàn không ngừng.

— toàn bộ quá trình đều là nhắm mắt vô ý thức tự động hoàn thành, Thiệu Dịch Vĩ xem đến mức phải thốt lên kinh ngạc.

Âm thầm trầm trồ trong chốc lát, hắn lấy ra di động răng rắc rắc rắc đem toàn bộ một màn trân quý này chụp lại, cứ nghĩ đến việc khi truyền phát tin này liền có thể đả động được đến Diệp Hoài, có thể nhanh hoặc có thể chậm, nghĩ đến đã thấy thống khoái rồi. Nghĩ nghĩ, liền đem đồng ảnh chụp đổi thành: Gà mổ thóc.

(Cứ tưởng tượng về hình ảnh gà mổ thóc, chúng mày sẽ hiểu, Ơm, ông Vĩ quá thâm:))))

Cuối cùng, tiết thể dục của quý 3 và 4, đã tích góp đủ tinh thần nên các nam sinh đều dị thường phấn khởi, số lượng báo danh tăng đột biến.

“Tốt!” Lão sư thể dục STRONG gật đầu, hắn ta rất thích như vậy. Lấy ra tờ điểm danh, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nâng đôi mắt lên nhìn quét xuống phía dưới hàng: “STT 02 hàng 2, ban các em có học sinh năng khiếu, quốc gia B?”

Ánh mắt của đoàn người đều bắt đầu dao động, phỏng đoán nhân vật bưu hãn như thế sẽ là ai.

Một bàn tay từ từ dơ lên, Diệp Hoài nói: “Em ạ.”

Thiệu Dịch Vĩ véo đùi mình một cái, rất đau, không phải mơ. Chẳng lẽ trường học kia đem môn ăn làm thành một hạng mục thể thao? Quay đầu lại xem, ba người còn lại trong phòng 519 miệng ai cũng há to như quả trứng gà.

Lão sư thể dục nhìn từ trên xuống dưới nam sinh trắng nõn, sạch sẽ trước mặt, không cao, cũng không cường tráng, đáng tiếc đầu năm nay “Sở trường đặc biệt” đều là do đi cửa sau, khinh thường dùng mũi hừ một tiếng: “Em thì có cái sở trường gì đặc biệt?”

“Chạy dài.”

Thiệu Dịch Vĩ bọn họ thiếu chút là té xỉu.

“Được, chuẩn bị một chút, lát nữa chạy ba nghìn mét.”

Diệp Hoài cởi áo khoác ra, thời tiết đầu mùa đông, gió thổi mạnh cấp 6, không ít nam sinh đều mặc bên trong một cái áo len mỏng, cậu bên trong lại chỉ mặc một chiếc áo phông dài tay. Nhảy nhảy vài cái, vận cổ hoạt động, xoay xoay cổ chân, lão sư thể dục móc ra một cái đồng hồ bấm giây, chuẩn bị, chạy, Diệp Hoài liền lao đi.

Người thạo nghề vừa nhìn liền biết có phải hay không. Bước chân Diệp Hoài mềm mại nhưng vẫn mười phần hữu lực, tần suất chạy đến tương đối tốt, tư thế lại càng xinh đẹp đến không lời gì để nói, nhìn qua quả thực chính là một loại hưởng thụ.

Các nam sinh khác đều đứng ở đường biên xem náo nhiệt, Giả Lượng hỏi Cao Phong: “Cậu nói xem hắn chạy trốn liệu có nhanh hơn cậu không?”

“Vô nghĩa! Học sinh năng khiếu đó nha, người ta là dựa vào thứ này mà kiếm cơm đó!”

Lão sư thể dục một bên xem xét một bên sờ cảm, không tồi, tiểu tử này vẫn là có chút thực lực.

Thiệu Dịch Vĩ đứng ở bên cạnh hần sờ cảm: “Lão sư, em cảm thấy không tồi, tiểu tử này rất có thực lực.”

“Ân.....” Lão sư thể dục gật đầu, bỗng nhiên lại hoàn hồn: “Ai cho các cậu biếng nhác! Nhảy ếch một trăm lần!”

Một góc sân thể dục tức khắc đất đất một mảng. Thiệu Dịch Vĩ lấy hàng đơn vị đếm từ mười đến tới tám mươi*, ngồi xổm trên mặt đất nghỉ ngơi, Diệp Hoài chạy qua, gương mặt mặt cậu căng thẳng, tại một khắc này hiện ra một loại mộng ảo thật khó tưởng tượng, hồn nhiên cùng đậm đặc, kỳ diệu lại có thể dung hợp nhau.

(*tức là ông đếm thể này: 10, 20, 30,...,80. Khôn vcl ==)

Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy tim mình đột nhiên nhảy liên hai nhịp, ai nói nam nhân nghiêm túc là hấp dẫn nhất? Lời này không phải không có lý. Hần cười cười, tiếp tục vận động: “Chín mươi! Một trăm!”

.....

Ba nghìn mét chạy xong, lão sư thể dục nhấn đồng hồ, “Tốt! Đạt kỉ lục.” Mạnh mẽ vỗ vỗ Diệp Hoài đang thả lỏng chân tay: “Hạt giống tốt, về sau mỗi ngày buổi chiều 5 giờ tới sân thể dục huấn luyện.”

Diệp Hoài vẻ mặt cao thâm khó đoán không biểu tình đáp: “Ân.”

Thời điểm ăn cơm trưa, Diệp Hoài ăn so với bình thường càng nhiều hơn, đành phải ủy khuất Thiệu Dịch Vĩ đem thức ăn của mình chia cho.

Dùng cơm xong, Diệp Hoài nói: “Cậu giúp tôi cầm cặp sách lên với, tôi muốn vận động một chút, quá no.”

“.....” Bởi vì ăn quá nhiều mà thường xuyên phải chạy dài, lại bởi vì vận động quá nhiều lại càng phải ăn nhiều..... Như thế luân hồi, Thiệu Dịch Vĩ suy ngẫm, này còn không phải là vòng tuần hoàn trong truyền thuyết sao?

Loan Dịch gọi điện thoại lại đây: “Honey, em xem “Soucheng”* nói có một món ăn Nhật Bản ở quảng trường trung tâm, rất có danh, hôm nào chúng ta đi xem.”

* Là Tạp chí “Thành phố tìm kiếm”. Tạp chí này được thành lập năm 2000, sau 11 năm, “Soucheng” nổi bật giữa nhiều tạp chí tương tự, và dần dần trở thành một tạp chí thời trang nổi tiếng nhất ở Thanh Đảo với số lượng phát hành gần 60.000 và hơn 300.000 độc giả ưu tú.. “Thành phố tìm kiếm” là một tài liệu đọc thời trang dành cho giới thượng lưu thời trang. Với kế hoạch cột đặc trưng và xu hướng tiêu dùng chính xác, nó xứng đáng là lá cờ đầu của tạp chí cuộc sống phổ biến đô thị. Tạp chí thành phố mang đến thông tin thiết thực hữu hình và hữu hình cho những người có nhịp độ nhanh, thường được gọi là thông minh người tiêu dùng hoặc hướng dẫn ăn uống. Thật khó để tưởng tượng rằng những người theo đuổi chất lượng cuộc sống không bao giờ đến các tạp chí thành phố và thật khó để tưởng tượng rằng những người mua tiền trên các tạp chí đô thị không tham khảo hướng dẫn chi tiêu. So với các loại tạp chí khác, lợi thế của việc bản địa hóa các tạp chí đô thị có thể ảnh hưởng tốt hơn đến lối sống và thậm chí cả cách suy nghĩ của người dân trong thành phố, và họ có khả năng thu thập mọi người và gây ấn tượng với mọi người. Các độc giả của thành phố tìm kiếm được gọi là Trường Soucheng. Đặc điểm chung của họ chỉ đơn giản là: thích tiêu tiền! Họ là tầng lớp xã hội biết cách tận hưởng cuộc sống và xã hội tiêu tốn nhiều năng lượng nhất. Họ là những người rất năng động trong độ tuổi từ 25 đến 45. Hầu hết họ đều có trình độ học vấn cao và có thương hiệu văn hóa và văn hóa mạnh mẽ. Lòng trung thành, họ chủ yếu là công nhân cổ trắng, chủ doanh nghiệp tư nhân, công chức, v.v. Nhiều người sống trong việc ra quyết định và quản lý, và họ cũng là trụ cột của gia đình. Từ tiêu dùng cá nhân đến tiêu dùng theo nhóm là khách hàng tiềm năng, họ có điều kiện kinh tế cao hơn. Tổng thu nhập hàng tháng vượt quá 400 triệu RMB.(Theo Baidu)

“Buổi tối hôm nay đi, buổi chiều tôi có hai tiết.”

“Anh không phải còn huấn luyện sao? Đã quên?”

“Nga.”

“Hi... Nếu không buổi chiều em tới bồi anh huấn luyện, chờ xong rồi thì cùng đi?”

“Được.”

Huấn luyện liên tục đến gần 7 giờ, Diệp Hoài cầm áo khoác đi đến khán đài, Loan Dịch đang ở cùng một nam sinh tóc dựng thẳng nói chuyện đến vui vẻ, cậu đi đến phía sau nam sinh kia cô nàng mới chú ý tới: “A, Diệp Hoài, huấn luyện xong rồi?”

“Àn.”

Nam sinh kia quay đầu lại nhìn Diệp Hoài một cái, đứng dậy đối với Loan Dịch nói: “Phải đi rồi a, lần sau lại nói chuyện tiếp.”

“Bye~” Loan Dịch ngọt ngào mà đối với hắn xua xua tay. Đợi người nọ đi xa, nàng đối Diệp Hoài nói: “Anh nói xem hắn có giống Trần Quan Hi?”

“Tôi không chú ý lắm.”

“Sinh khí?” Loan Dịch cười hì hì ngửa đầu xem cậu.

Diệp Hoài nhìn Tây Môn phía trước không nói lời nào.

“Ừ, thật sự sinh khí sao?” Loan Dịch kéo kéo cánh tay cậu.

“Hử?” Diệp Hoài quay đầu lại: “Em có muốn ăn kem không?”

Loan Dịch nhìn về phía Diệp Hoài vừa rồi nhìn, chỗ đó bày một cái tủ lạnh. Nàng chu miệng lên, hung hăng trừng cậu một cái: “Không! Anh tự đi mà ăn!”

Thiệu Dịch Vĩ cùng Đỗ Phi nói nói cười cười từ quán bar đi ra, Đỗ Phi liếc mắt, duỗi một ngón tay chỉ phía trước: “A kia không phải là đồng học cậu vừa mất sao?”

Thiệu Dịch Vĩ ha hả cười: “Trí nhớ anh cũng không tệ đâu.”

“Phàm là thuận mắt, anh mà đây đều đã gặp qua thì không quên được.”

Loan Dịch lệch một bên đầu cũng thấy bọn họ: “Honey, đồng học của anh. ”

Diệp Hoài quay đầu, Thiệu Dịch Vĩ đối cậu cười cười, hắn lại cùng tiểu thanh niên kia đi ra cùng một nơi.

Trong lòng có một loại cảm xúc kì quái, cậu ngẩng đầu nhìn nhìn, bọn họ là từ chỗ kia đi ra, Feeling.

Thiệu Dịch Vĩ nói: “Bạn gái của cậu ấy cười rõ lên thật ngọt ngào, thật là xứng đôi.”

“Xứng đôi cái rắm! Quả thực phí phạm của trời.”

“.....”

14. Chương 14: Không Có Bh* Nhất Chỉ Có Bh Hơn

*Theo trí nhớ ngắn hạn của tao thì hình như viết tắt của từ ” bưu hãn”, kiểu theo phiên âm pinyin ý, nhưng tao cũng quên phiên âm pinyin của từ đó rồi, ai biết thì chỉ giùm nhé.

Lão sư trong lớp vẽ cơ khí thông báo: “Cuối tuần sau chúng ta bắt đầu sẽ vẽ các bản vẽ, hộp số, vẽ trên giấy A0.”

Lớp học sục sôi một mảng.

Kì thi cuối kì đến gần, tất cả mọi người đều vội vàng bổ túc lại kiến thức, tin tức tàn khốc này càng giống như dầu đổ bìm leo.

Thức khuya dậy sớm. Phòng vẽ nằm trên tầng 7 ở tòa nhà thực nghiệm thứ 2, rất nhiều người đều mang lương khô theo, ngần ngại ở đó cả ngày. Tối buổi tối ngày thứ 5, trước khi tắt đèn 519 bắt đầu nói chuyện phiếm, Lưu Vĩnh Duệ đồ đạc chỉ tăng chứ không giảm; Cao Phong nhận làm hộ nha muối muối, tuy mệt, nhưng nha muối muối mỗi ngày đều đưa cơm cho hắn, cũng coi như là trong họa có phúc; Giả Lượng chỉ còn làm tiêu đề nữa là xong, đặc ý dào dạt không quên ló đầu ra an ủi mọi người: “Aiz lão đại, Diệp Hoài, hai người không sợ sao, còn một ngày nữa phải giao bản vẽ, còn chưa làm.”

Diệp Hoài đang dùng notebook lên mạng xem tin tức, Thiệu Dịch Vĩ lật qua một trang sách, “Gấp cái gì. Ngày mai đi COPY của cậu, nhanh thôi.”

Giả Lượng thật muốn tự vả miệng hai cái, ngượng ngùng kéo kéo khóe miệng: “Kia..... Kia, hai người nhất định ngàn vạn lần đừng làm xấu mặt tôi.”

Ngày hôm sau, Diệp Hoài bị Thiệu Dịch Vĩ đánh thức. Ăn mặc chỉnh tề, hắn đối với Diệp Hoài xua xua tay, làm khẩu hình: Tôi đi trước.

Đỗ Phi chờ ở dưới lầu, Thiệu Dịch Vĩ đem thước thợ hình chữ T giao cho hắn: “Đại ca, làm phiền anh rồi.”

Đỗ Phi vẽ mặt e lệ hiếm thấy: “Ta còn có chút khẩn trương, cái loại đồ vật của sinh viên, ta có thể động sao?”

“Không có việc gì! Đại ca người thông minh, một ngày liền xong!”

Hai người đi vào một phòng vẽ không có một bóng người, Thiệu Dịch Vĩ trước đặt tờ giấy của mình lên bản vẽ, sau đó bóc bóc tranh mẫu từ bảng đen phía trước đặt nó lên bản vẽ của mình, lấy com-pa ra, ở giữa mỗi cái giao điểm đều đánh một dấu ở đó.

Công trình to lớn như vậy hơn một giờ liền hoàn thành, nhìn đồng hồ, bất quá mới 6 giờ rưỡi. Thiệu Dịch Vĩ lấy bản vẽ mẫu ra, tờ giấy trắng phía dưới trải rộng điểm nhỏ, “Đại ca, anh cứ chiếu theo bản vẽ này, hai điểm kẻ một cái thẳng tắp, tuyệt đối đủ tiêu chuẩn.”

“Hắc!” Đỗ Phi cười, “Biện pháp hay!” Hắn vén tay áo: “Việc này đơn giản như nấu ăn!”

Cửa kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, Diệp Hoài bước vào. Cậu thấy Đỗ Phi sững sốt một chút, ngay sau đó liền đi đến trước bàn bọn họ, yên lặng thưởng thức họa kỹ thần tốc của Đỗ Phi.

Đỗ Phi đặc ý liếc cậu một cái: “Quá đẹp đi!”

Thiệu Dịch Vĩ nói: “Nếu không tôi cũng làm cho cậu một cái ý như vậy?”

Diệp Hoài chỉ vào bản vẽ mẫu, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Cậu còn dùng cái này không?”

“Nga, không cần, cậu lấy đi.” Thiệu Dịch Vĩ đem bản vẽ của Giả Lượng bày ra: “Đại ca anh chiếu theo cái này vẽ đi, đều giống nhau.”

Diệp Hoài lấy bản vẽ mẫu kia, không nhanh không chậm tìm thấy cục tẩy, xóa chữ kí trên thanh tiêu đề, sau đó viết lại từng cái một: Diệp Hoài. Nhìn nhìn, lại đem phía dưới STT 01 hàng (3) đổi thành STT 02 hàng (2).

Cậu cuộn bản vẽ lại đưa cho Thiệu Dịch Vĩ đang trợn mắt há hốc mồm nhìn: “Ngày mai nộp hộ tôi.”

“Ta phi!” Đỗ Phi chịu không nổi: “Người cứ như vậy mà nộp?”

“Ân.”

Thiệu Dịch Vĩ cả kinh nói chuyện có chút không liền mạch: “Nhưng..... Loại giấy này, phát hoàng, còn chút bẩn, cậu không sợ.....”

“Sợ cái gì,” Diệp Hoài nghiêm trang: “Gan lớn no chết, nhát gan đói chết.”

Nói xong liền đi.

Thiệu Dịch Vĩ ngơ ngác quay đầu, Đỗ Phi ngậm một cái bút chì ở trong miệng, nhìn chăm chăm hắn hung tợn khề hừ một tiếng: “Ta như thế nào cảm thấy, so với người ta, chúng ta đặc biệt con mẹ nó giống hai tên ngốc?”

Tuần thứ 16, đại bộ phận các chuyên ngành đều kết thúc khóa học, tiến vào giai đoạn ôn tập (học bổ túc), lúc này phòng tự học đều không còn chỗ ngồi.

Đỗ Phi bay tới tìm Thiệu Dịch Vĩ, thực không có ánh mắt mà chen chúc ở chỗ trống duy nhất giữa Thiệu Dịch Vĩ và Giả Lượng, Giả Lượng đáng thương chỉ ngồi được một nửa móng, giận mà không dám nói.

“Đi ra ngoài đi dạo đi, ngồi ở đây thật thiếu dưỡng khí, cậu có thấy đúng không?” Đỗ Phi giống hệt ruồi bọ ở bên tai hần ong ong: “Cũng không tệ đi, đem Tiểu Trần, Từ Lượng bọn họ đều kêu ra, anh em ta đi uống rượu?”

Thiệu Dịch Vĩ rút cuộc cũng ngược lên từ đồng sách, vẻ mặt sắp bùng nổ trừng mắt nhìn hần nửa ngày, hít sâu một hơi: “Ta nhẫn

~”

Ở cái thời điểm mấu chốt này, ai cũng không thể tiêu sái được, Thiệu Dịch Vĩ có một lần ngồi cạnh Diệp Hoài ở lớp tự học, phát hiện thời điểm cậu đang suy nghĩ liền thích chà đạp tóc chính mình, một đầu tóc đen vốn dĩ mềm mượt bị chà đạp đến lung tung rối loạn, Thiệu Dịch Vĩ thấy cậu thay đổi mấy kiểu tóc sống động cơ bản liền biết cậu đang làm mấy tờ đề.

Học mệt mỗi lần có thể hít thở không khí ở bên ngoài hành lang phòng học. Bởi vậy nơi nơi đều đông nghịt người. Giảng đường số 3 cấu tạo tương đối rộng, hai bên là phòng học, vừa ra khỏi cửa hành lang nam bắc tương thông, ghé vào trước lan can liền ta nhìn người, người nhìn ta, thành linh liền nhìn đến thuận mắt — cho nên thời kì này cũng được coi là thời kì hoàng kim để phát sinh tình cảm. Đương nhiên loại sự tình này phát sinh ở trên người Thiệu Dịch Vĩ xác suất cực kỳ bé nhỏ, nhưng hần vẫn kiên trì mỗi ngày đều chiếm vị trí ở lan can trong chốc lát, yêu cầu cũng không cao, có thể nhìn thấy Diệp Hoài tùy tiện một cái thôi cũng được.

Hôm nay theo thường lệ đang đứng ở phía trước ngáy người, Giả Lượng bên cạnh liền đẩy hần một cái: “Lão đại, ngại xem đối diện làm gì, nhìn bên trái a, Hà chủ tịch.”

Thiệu Dịch Vĩ xoay đầu, Hà Huy nhìn hần, hần nhìn anh cười cười.

Hà Huy cũng cười một chút.

Hảo cảm vừa tốt một chút liền bị đánh gãy, một nữ sin tóc dài ghé vào tai Hà Huy nói gì đó, Hà Huy gật gật đầu liền đi theo.

Giả Lượng có vẻ thực kích động: “Đó chính là hoa hậu giảng đường trong truyền thuyết a!”

Thiệu Dịch Vĩ không thể không thừa nhận: “So với ảnh chụp đẹp hơn nhiều.”

“Này, Hà chủ tịch cũng thật là, còn cái gì tự học a, hần tùy tiện làm một bài thi giao lên lão chỉ cần tên của hần cũng đã được bảy tám chục điểm a, lão đại ngại nói đúng không?”

15. Chương 15: Đêm Giáng Sinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối 24 tháng 12, đêm Bình An.

Học hành bận rộn, lễ hội lại sắp đi qua. Trong kí túc xá 519 không khí hạnh phúc lan tỏa, Lưu Vĩnh Duệ cùng mấy học trưởng trong hệ không muốn học hành ra ngoài ăn cơm; Cao Phong hào khí tận trời mà mời toàn bộ nữ giới trong ban đi ăn — mọi người đều biết, toàn ban chỉ có hai nữ sinh, ý tứ hần đã rõ ràng; Giả Lượng da mặt dày đi theo cọ cơm.

Thiệu Dịch Vĩ gọi Đỗ Phi: “Đại ca, hôm nay có sắp xếp gì không?”

Đầu bên kia gương ngừng xoắn xít nửa ngày: “Nói ra người đừng có chê cười ta, khụ khụ, ta đi xem mắt.”

“A ~? Xem mắt nha! Nam nữ?”

“Mẹ nó, người không cần ngạc nhiên như vậy! Nếu là xem mắt nam nhân! Ta liền vui sướng mà đón nhận!”

“..... Không phải.....xuất quỹ rồi sao?”

“Xuất quỹ là xuất quỹ,” đầu kia một bộ khóc tang thương: “Con mẹ nó còn phải trị liệu a!”

Thiệu Dịch Vĩ đối với di động sững sờ, kia..... Giờ làm gì để qua cái buổi tối cô đơn tịch mịch này?

Trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm: ” Tối nay anh bận gì không?”

Thiệu Dịch Vĩ ngẩng đầu lên: “Di, Diệp Hoài cậu như thế nào còn ở đây?”

“Tôi mời anh đi ăn cơm.”

“Bạn gái cậu đâu?”

“Cãi nhau.”

“Cái gì?!” Thiệu Dịch Vĩ lập tức biến thành bà tám, tạch tạch bò đến trên giường Diệp Hoài thần thần bí bí ngồi dựa gần vào cậu: “Sao lại cãi nhau?”

“Không có gì. Qua hai ngày nữa thì tốt rồi. Dù sao cũng không ai bồi, hai chúng ta đi ăn cơm đi.”

..... Nguyên lai lại là người dự bị. Cũng không tệ lắm. Thiệu Dịch Vĩ làm vẻ thụ sủng nhược kinh: “Được thôi!”

Thời điểm ra đến cửa, thiếu chút nữa đụng phải một người, Thiệu Dịch Vĩ ngẩng đầu: “Là anh a!”

Hà Huy nhìn hẩn: “Em muốn ra ngoài?”

“Cũng không hẳn, chỉ là xuống kia ăn một bữa cơm, đầu năm nay cũng có chút bận rộn nha.” Quay đầu lại, khóe miệng nhếch lên: “Đúng không, Diệp Hoài?”

Diệp Hoài đang buộc dây giày, liếc mắt người vừa tới một cái, không phản ứng.

Hà Huy giấu không được vẻ cô đơn trong mắt, “Nga, vậy hai người đi chơi đi.”

“Không sao, nếu không mang anh đi cùng cũng được?”

“Không cần,” Hà Huy cười cười, “Tôi còn có chút việc, chính là,” anh ta nhấp miệng một chút, “Tiện đường nên lại đây nhìn xem.”

Khóa cửa, bọn họ đi về hướng ngược lại. Thiệu Dịch Vĩ nhìn không được quay đầu nhìn liếc mắt một cái, lại lập tức cưỡng chế chính mình xoay lại.

Hẩn sợ, Hà Huy quay đầu lại.

Chạy qua vài chỗ, cuối cùng cũng tìm được vị trí ngồi, Diệp Hoài cầm lấy thực đơn không chút khách khí: “Bít tết tiêu đen, hai phần, Spaghetti bolognese, pizza thịt bò, salad hoa quả..... Chỗ các cậu có hay không cái gì thịt nướng BBQ? Điểm tâm ngọt? Đồ uống?”

Phục vụ luống cuống tay chân.

Thiệu Dịch Vĩ đầy mặt hắc tuyến: “Kiểm chế chút đi, Diệp Hoài.”

“Không thành vấn đề, cơm Tây không đủ no.”

Thiệu Dịch Vĩ nhìn trời, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc chung quanh.

Phục vụ trong chốc lát lại chạy tới: “Tiên sinh, hai vị có thể đổi sang bàn bốn người bên kia được không?”

“Không cần,” Thiệu Dịch Vĩ giải thích: “Chỉ có hai người.”

“..... Tôi biết,” phục vụ cũng hắc tuyến: “Chính là, đồ ăn hai vị gọi cái bàn này không đủ chỗ để.”

Chung quanh là mấy cặp đôi yêu nhau, chính giữa đại sảnh là cây thông Noel, trên vách tường còn treo mấy cái đèn nhỏ màu sắc rực rỡ. Không khí náo nhiệt khiến trong lòng Diệp Hoài có chút trống rỗng, cậu đột nhiên sâu kín mà nói: “Trước kia, lễ Giáng Sinh.”

“Cái gì?”

“Trước kia vẫn không hề biết lễ Giáng Sinh, đến khi lên cao trung, có bạn gái, cô ấy rất thích náo nhiệt, mỗi lần đi ra ngoài chơi đều phải kêu rất nhiều người, nhưng đêm Bình An đều chỉ có hai người chúng tôi.”

“Suy nghĩ chút đi!” Thiệu Dịch Vĩ đem điện thoại đưa qua: “Gọi điện thoại kêu cô ấy tới đây, hai vợ chồng cãi nhau, qua bởi một cái không phải là xong rồi sao, còn giả bộ sinh khí cái gì a.”

Diệp Hoài ngồi thẳng, lại dừng lại.

“Đừng biệt nữ nữa, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu!”

Diệp Hoài nhìn di động của hắn liếc mắt một cái: “Di động để ở ký túc xá.”

“Dùng của tôi đi!”

“Không nhớ số điện thoại.”

Rất nhanh, Diệp Hoài liền đem Loan Dịch hoàn toàn vứt sang một bên — đồ ăn được đưa lên. Thiệu Dịch Vĩ chưa từng gặp qua người nào đối với đồ ăn có chấp niệm mãnh liệt như thế, lúc này nếu đem tiền mặt cùng mỹ nhân đặt ở trước mặt Diệp Hoài, phỏng chừng cậu cũng có thể làm như không có.

Nhà hàng đột nhiên tối đen.

Khách nhân bắt đầu chi oa gọi loạn, ồn ào, thổi huyết sáo.

Người quản lý tiền sảnh hét lớn: “Phi thường xin lỗi! Thỉnh các vị không cần kinh hoảng! Chỉ là sự cố mạch điện trực trặc! Thợ điện của chúng tôi đã bắt đầu sửa gấp! Lập tức có thể khôi phục bình thường!”

Duỗi tay không thấy năm ngón, Thiệu Dịch Vĩ hỏi: “Diệp Hoài, cậu đang làm gì vậy?”

“Ăn cơm.” Miệng đang nhét một thứ gì đó phát ra thanh âm.

“..... Có thể thấy rõ sao?”

“Không sai biệt lắm.”

Năm phút sau nhà hàng sáng trở lại, hắn phát hiện, nửa đĩa thịt bò trước mặt Diệp Hoài còn sót lại trước khi mất điện, giờ đã trống không.

Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy thời điểm ăn Diệp Hoài vui vẻ vô cùng. Thực thần kỳ, khi cậu ăn cái gì cũng đều là một bộ dáng háo hức, không cần dao nĩa, mà sử một đôi đũa xuất thần nhập hóa, một miếng rồi lại một miếng phi thường nhả nhai bỏ vào miệng. Cho nên đại đa số thời gian chỉ nhìn cậu, bất tri bất giác, đồ ăn trên bàn rất nhanh không còn một miếng.

Người đến người đi, không sai biệt lắm đến lần thứ ba, bọn họ bên này cơ hồ quét sạch sẽ. Diệp Hoài tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào non nửa khối bò bít tết trước mặt Thiệu Dịch Vĩ: “Anh như thế nào không ăn?”

“Ăn không vô.”

“Kia để tôi ăn giúp cho.”

“..... Được.”

Cuối cùng cũng ra khỏi nhà hàng, Diệp Hoài nói: “Phải về thôi, căng chết rồi.”

“Thực đáng tiếc,” Thiệu Dịch Vĩ tặc lưỡi rồi thở dài: “Hiện tại lên xe buýt, cậu chịu khó một tí.”

Trở lại trường học là nửa giờ sau, Diệp Hoài thuộc loại người không thích nói nhiều, ngẫu nhiên toát ra được một câu chính là “Căng chết tôi”. Tối trước cửa một hiệu thuốc lớn, Thiệu Dịch Vĩ dừng lại, về mặt ngưng

trọng mà nhìn chăm chăm bụng Diệp Hoài: “Không được, Diệp Hoài, tôi thấy vẫn nên tặng quà Giáng Sinh cho cậu.”

“Hả?”

Hắn chạy hướng về phía hiệu thuốc: “Tôi đi mua cho cậu một hộp thuốc tiêu hóa dạ dày Jiangzhong.”

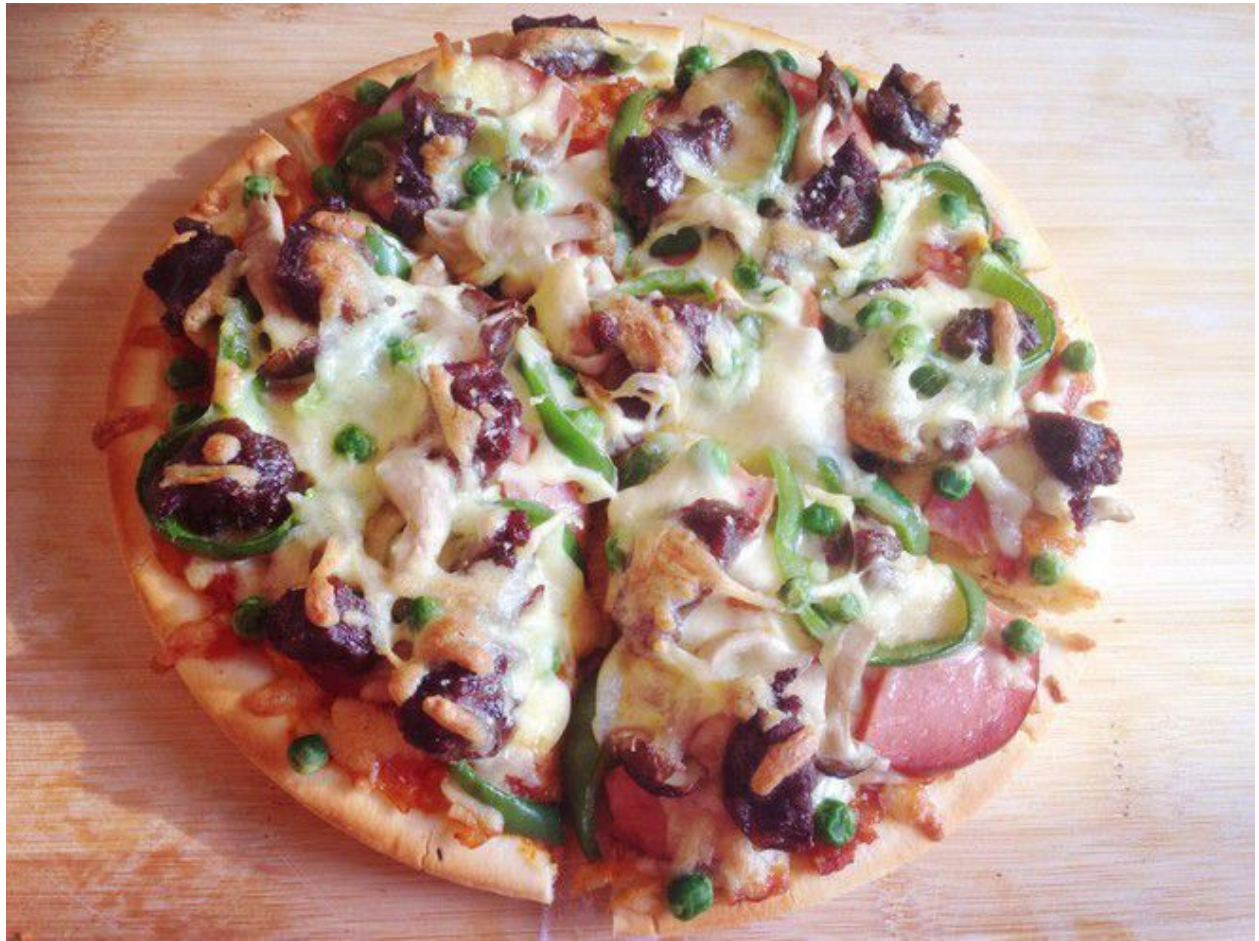
~Bít tết tiêu đen

Pizza thịt bò

Spaghetti bolognese

Thuốc dạ dày anh Vĩ mua cho anh Hoài

blog.sina.com.cn/p66

16. Chương 16: Sự Thật

Bát quái là thiên tính bẩm sinh của con người, ngày hôm sau Thiệu Dịch Vĩ đánh thức Diệp Hoài, chuyện đầu tiên hắn hỏi chính là: “Cậu xin lỗi bạn gái chưa?”

Diệp Hoài còn buồn ngủ, nhìn chằm chằm hắn tự hỏi nửa ngày: “..... Hả?”

“Hai người làm lành chưa?”

Diệp Hoài dò tay sờ đến di động, ần ần đưa cho hắn. Thiệu Dịch Vĩ cầm lấy, xem tin nhắn, Loan Dịch:

“Honey chúng ta không giận nhau nữa nhé? Ngày mai cùng nhau đi ăn Giáng Sinh?:)”

Hắn cười: “Này không phải là tốt rồi sao.”

Diệp Hoài thấy hắn tươi cười khê nhú mắt, thật là chói lọi nha, cậu nghĩ.

Buổi tối, khi Thiệu Dịch Vĩ đến Feeling, Đỗ Phi nhàn nhã ngồi bắt chéo chân cắn hạt dưa. Hắn đi qua.

“Xem mắt như thế nào rồi đại ca?”

Đỗ Phi lé mắt nhìn hắn, vẻ mặt lưu manh không sợ ai, cười lạnh một tiếng.

“Cậu với cậu ta.....” Anh cắn đầu lưỡi chính mình một chút, lần nữa hỏi: “Cùng tiểu tình nhân đi ra ngoài lãng mạn đi?”

“Đại ca, anh muốn hỏi cái gì liền hỏi đi,” Thiệu Dịch Vĩ cười cười, ở bên cạnh hắn ngồi xuống: “Cùng chủ tịch kia đều đã qua nhận thức.”

Đỗ Phi xoay đầu nhìn chằm chằm hắn, Thiệu Dịch Vĩ bộ dáng cụp mi rũ mắt.

“Aiz –” Đỗ Phi đập vai hắn một cái, đột nhiên đặc biệt thâm trầm mà nói một câu: “Loại tình cảm này, khó nói lắm a ~”

Sau tết Nguyên Đán, mọi người bắt đầu lao đầu vào thi cử, suốt từ ngày 2 đến ngày 11 tháng 1. 4 giờ ngày 11 sau khi thi xong môn cuối, toàn bộ ký túc xá khắp nơi đều là tiếng Thái Sơn tru lên kéo dài không thôi, nhưng mẹ nó đều đã được giải phóng!

Tất cả mọi người đều vội vàng đóng gói hành lý chuẩn bị về nhà, Đỗ Phi lái xe lại đây đưa Thiệu Dịch Vĩ. Hắn vừa xuất hiện trong ký túc xá, trừ bỏ Diệp Hoài, ba người kia liền vội vã lập tức chuẩn ra ngoài.

Đỗ Phi nhú mày: “Mẹ nó, ta liền lớn lên nhìn hung dữ như vậy sao?”

“Cái gì nha,” Thiệu Dịch Vĩ sáng khoái nhanh nhẹn: “Đó là do bọn họ không biết nhìn hàng.”

Diệp Hoài quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Đỗ Phi được khen, nhìn gương hắc hắc cười: “Thôi thôi, bọn họ như vậy cũng không thể trách được!” Lại quay đầu đi nhìn chằm chằm Thiệu Dịch Vĩ thu thập đồ đạc trong chốc lát, trong lòng có chút không vui, hắn bĩu môi: “Cũng không biết cậu vội vã như vậy làm gì, trở về có cái gì tốt đâu! Lại chẳng có ai quan

tâm.”

“Bọn họ không quan tâm tôi, tôi liền không thể không quan tâm họ a?” Thiệu Dịch Vĩ thủ hạ không ngừng: “Đại ca, chơi với nhau lâu như vậy, ngài còn chưa nhìn ra ưu điểm của tôi à?”

“Ưu điểm gì?”

“Mặt dày mày dạn a.”

Có người gõ cửa, Đỗ Phi lập tức đi mở cửa, sau đó phát ra thanh âm thực ngạc nhiên: “Là cậu nha!”

Ngữ khí này, thật giống như đã quen biết nhau hơn 10 năm, Thiệu Dịch Vĩ nhếch khóe miệng quay đầu lại, thấy Hà Huy đối với Đỗ Phi cười một chút.

Đỗ Phi sờ sờ cái mũi, xoay người vỗ vỗ Diệp Hoài đang bận rộn đóng gói hành lí: “Này này, hai ta ra ngoài hít thở không khí đi.”

Diệp Hoài không nhìn thềm để ý hắn, “Tôi không đi.”

Thiệu Dịch Vĩ cười.

“Đi thôi –” Đỗ Phi bắt lấy cánh tay cậu kéo ra ngoài. Lấy loại tư thế bà tám đóng cửa lại, hắn thẳng thắn thân mình bắt đầu giáo dục: “Aiz, người tiểu hỏa này, như thế nào lại không có ánh mắt a! Không phát hiện người ta là đang có chuyện muốn nói sao!”

Diệp Hoài vẽ mặt mờ mịt.

Đỗ Phi bị đánh bại: “Quên đi,” hắn lấy hạt dưa ra: “Ăn không?”

Khi ngồi trên xe, Đỗ Phi hỏi Thiệu Dịch Vĩ: “Cái kia cậu gọi tiểu tử kia là gì??”

“Diệp Hoài.”

“..... Ta cảm thấy hắn là người rất khó để hình dung.”

“Ha hã.”

Đỗ Phi vẻ mặt ngưng trọng: “Cực phẩm.”

Lại phun hạt dưa lung tung một hồi, Đỗ Phi rốt cuộc nhịn không được, dùng khuỷu tay chạm vào Thiệu Dịch Vĩ: “Aiz, người nói xem người cùng hần còn có khả năng hay không còn khả năng?”

“Sao có thể, hần cùng bạn gái gần bó keo sơn, ngài lại không phải chưa thấy qua.”

Đỗ Phi vả mặt hắc tuyến, dùng một loại biểu tình cười như không cười nhìn thẳng hần: “Ta nói chính là vị chủ tịch kia.”

Trên mặt đột nhiên đỏ bừng, Thiệu Dịch Vĩ vội vàng chỉ tay về phía trước: “Nhìn đường đi!”

Khi Đỗ Phi quay đầu lại huyết sáo một cái thật dài.

Thiệu Dịch Vĩ dựa vào lưng ghế, hai tay đan vào nhau đưa sau gáy, mắt nhìn phía trước: “Hần hỏi tôi khi nào đi, tôi liền nói hôm nay, hần nói đi cùng với người kia, tôi nói tôi chính là đi mua giường.”

“Hấp dẫn ghê nha? Ta như thế nào cảm thấy cậu là đang trốn tránh người ta a?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao a? Đừng nói cho ta cái gì mà cổ tốt đến đâu, ngựa cũng không nhai lại a, anh nói cho cậu biết, hứ! Chuyện này không phải là vấn đề để tranh cãi, bằng không sau này liền hối hận cả đời!”

“Nhìn tôi giống loại người đó lắm sao,” Thiệu Dịch Vĩ khẽ hạ khóe miệng, “Nói không thích hần, là nói dối. Hà Huy ở trong lòng tôi ai cũng không thay thế được, từ nhỏ đến lớn cũng không phải ít thời gian. Lúc ấy, mới vừa tập đi liền thích chạy theo hần; chỉ hần đến gần, trong tầm mắt trên cơ bản liền nhìn không thấy người khác. Tới khi biết yêu đương, liền cảm thấy tôi chỉ cần hần, hần cũng thích tôi, điều thực hiển nhiên, thiên kinh địa nghĩa. Đến khi học cao trung, hần nói hần không thích len lỏi mãi như vậy, tôi liền chạy tới nói cho ba mẹ biết, nói con thích nam nhân. Khi đó thật sự cảm thấy, vì hần, lên núi đao xuống chảo dầu tôi cũng cam tâm tình nguyện. Thi đại học tổng điểm của hần có thể vào trường hạng nhất, nhưng nguyện vọng lại điền đại học ở hạng hai, còn cười nói, anh sợ sang năm em thi không đậu. Trong lòng tôi lúc ấy thực khó chịu, chính là không nghĩ muốn hần chịu ủy khuất. Chờ tôi thi đậu, hần gọi một cuộc điện thoại, nói chúng ta chia tay đi, hần lúc ấy khóc lóc nói, hần nói anh chịu không nổi áp lực. Tôi nói con mẹ nó anh sao không nói sớm một chút, hiện tại hai ta học chung một trường, nhắm mắt làm ngơ đều khó.....

Sau liền chậm rãi liền minh bạch, trước kia chúng ta đều nghĩ quá đơn giản. Tôi cho rằng người khác đều cùng tôi giống nhau không để bụng, kỳ thật làm sao có thể. Ngài đừng nhìn Hà Huy vẻ mặt văn nhã, hần cùng tôi tính cách kỳ thật hoàn toàn tương phản, hiểu thẳng đến không chịu được, chuyện gì đều phải lấy thể diện để lên đầu, hần để ý cái này hơn hết thảy. Chúng ta như vậy thì không thể công khai được, chuyện này làm hần ghen ghét cả đời. Hần chịu không nổi làm người như vậy.”

” Cậu ta phải hối hận! Hiện tại khẳng định hối hận đến không chịu được!”

“Hắn không phải là hối hận, hắn chỉ là không bỏ xuống được. Con người đều là lòng tham không đáy, khi cả cùng tay gấu còn xung đột thì tốt nhất cả hai nên ở trong tay càng tốt. Nhưng sau này, hắn có lẽ không chọn tôi, nếu chọn thì cũng không thú vị. Kỳ thật,” Thiệu Dịch Vĩ cười lạnh một chút, “Ai có thể rời khỏi cái vòng tròn này mà không quay đầu? Ai có thể?”

“..... Ai, người nói xen, con người sống ở trên đời, không phải tình nghĩa lắm sao, hắn định như vậy, cả đời đào hoa, là có ý tứ gì?”

“Người với người không giống nhau, đại ca.”

Đỗ Phi liếc hắn một cái, “Nếu đã như vậy? Cậu có thể buông tay sao?”

“Đúng vậy, nên buông a. Xếp vào trong lòng. Phải nhìn về phía trước mà sống, không thể cứ chấp niệm với một người mãi được, ngài nói có phải hay không? Lại nói, trong thiên hạ lại không phải chỉ có một Hà Huy, tôi còn chờ mùa xuân thứ 2, thứ 3 nha.”

Đỗ Phi xoa đầu, trong lòng không thoải mái, hắn theo bản năng mà duỗi tay sờ đến túi quần, bẹp.

“Thao! Hạt dưa cũng bị người kia ăn hết rồi!”

17. Chương 17: Luận Văn Nghỉ Lễ

Mười ngày đầu tiên của kì nghỉ, Diệp Hoài tương đối hạnh phúc, ăn ngon ngủ ngon, lên mạng xem phim truyền hình điện ảnh đang nổi thẳng trước chưa kịp xem đều lôi ra xem một lần. Cậu cũng cực thích đi họp lớp, thuận tiện có thể nếm thử mỹ thức của các nhà hàng,

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là Loan Dịch, bởi vì nghỉ Tết, hai người không ở cùng một nơi, cơ hội gặp mặt so với lúc đi học ít đi rất nhiều, chỉ có thể tâm tình qua điện thoại.

Nói cách khác thì chính là, Diệp Hoài thích Loan Dịch, cũng rất thích cùng nàng gọi điện thoại, nhưng cậu phi thường khó chịu thời gian nàng gọi đến. Là một người hòa đồng, thời gian rảnh rỗi của Loan Dịch là từ sau nửa đêm, mà lúc này Diệp Hoài không có việc gì để làm, chỉ còn chờ đi ngủ. Mỗi lần cậu đều ngồi trên giường nghe Loan Dịch nói một vài tin đồn thú vị, nghe đến độ mí mắt bắt đầu chống đỡ hết nổi, đôi khi thật sự không chịu được, cậu đành phải nhéo lỗ tai mình mới miễn cưỡng đem những lời này đó rót vào. Nếu ngày nào đó, Loan Dịch thu được tin tức khôi hài, đau khổ của Diệp Hoài liền gia tăng lên một ít — nàng thích nhất đem mấy thứ này chia sẻ cho Diệp Hoài nghe:

“Honey kể cho anh một câu chuyện cực kì buồn cười: ‘ Heo tìm tới Thượng đế đầu thai làm người. Ngài hỏi:

Nông dân? Đáp quá khổ. Hỏi: Thợ thủ công? Đáp quá mệt mỏi. Hỏi: Chơi khi? Đáp quá khó. Ngài hỏi vậy muốn làm gì? Đáp: Có thể ăn, có thể chơi và còn có thể mập lên! Thượng đế kinh hãi: XX muốn làm sinh viên?! ‘ ha ha ha ha..... Buồn cười không?’

Diệp Hoài có chút không hiểu mấy chuyện này có gì buồn cười, nhưng vì không muốn làm mất đi sự hưng phấn của bạn gái, vẫn là cười hai ba tiếng phụ họa – việc này đối với Diệp Hoài mà nói thật sự là động tác yêu cầu khá cao, cậu phải nỗ lực vận một hơi thật sâu mới có thể bắt mình phát ra hai tiếng ha ha cười gượng. Nếu Loan Dịch một hơi nói liền ba năm câu chuyện, Diệp Hoài thật muốn buông điện thoại mà chạy 5000m.

Đáng tiếc, Loan Dịch chưa bao giờ phát giác ra nỗi thống khổ này của cậu.

Thiệu Dịch Vĩ thỉnh thoảng cũng sẽ nhắn cho Diệp Hoài hỏi một chút cậu ở nhà chơi có vui không, ăn những gì. Diệp Hoài thực hưng phấn mà trả lời hăng bằng một cái thực đơn thật dài, một ngày ba bữa nội dung không thiếu một cái nào. Loại tin tức này thông thường đều là gửi ba lần.

Dần dà, Diệp Hoài cảm thấy vẫn là nam nhân cùng nam nhân có tiếng nói chung, Thiệu Dịch Vĩ người này vẫn vô cùng thân thiện!

Qua Tết âm lịch một chút, gia phụ lên tiếng: “Ta báo cho con lớp Đông Phương gì gì đó, học tiếng Anh, dù sao ở nhà cũng nhàn rồi, đi nghe một chút đi.”

Diệp Hoài nói: “Vâng.”

Vào ban đêm, Diệp Hoài ở tin nhắn gửi cho Thiệu Dịch Vĩ báo cáo cho hăng công việc mới nhất của mình, Thiệu Dịch Vĩ cảm khái: “Thật là một hài tử mệnh khổ!”

Diệp Hoài không cho là đúng: “Không quan hệ, dù sao nhàn rồi cũng không có việc gì làm”.

“Vậy không phải cậu lại phải dậy sớm sao? Không cần tôi gọi cậu dậy chứ?”

Diệp Hoài nghĩ nghĩ: “Vẫn là 5 giờ cậu gọi điện thoại cho tôi, tôi đem chuông bật mức lớn nhất”.

“Tôi kiến nghị cậu để tiếng chuông + chế độ rung đi, nếu không được liền làm hai cái đồng hồ báo thức!”

Ngày hôm sau, Diệp Hoài như nguyện bị di động đánh thức, chờ cậu mở to mắt tắt điện thoại, đã có 8 cuộc gọi nhỡ. Cậu bò dậy, rửa mặt, thu dọn đồ, cấp cấp sách chạy đến địa điểm giảng bài, trong phòng học đã kín đen nghìn nghịt một mảng người, hàng đầu tiên còn chỗ trống, cậu chen vào ngồi.

Thật đáng tiếc, tiếng Anh đối với Diệp Hoài thật sự không có chút lực hấp dẫn nào. Vì thế, cho dù phía trước lão sư ở nơi đó nói không ngừng, Diệp Hoài vẫn không thể chống đỡ được cơn buồn ngủ tập kích,

nhANH chóng gục xuống.

Chờ cậu tỉnh lại, chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy không khí tựa hồ có chút kỳ quái. Nhìn quanh một chút, mới phát hiện người chung quanh đều dùng loại ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn chằm chằm cậu, khinh bỉ đến mức Diệp Hoài có chút sững sờ, đột nhiên có loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Cũng may lão sư nói một câu cứu vớt cậu: “Được rồi, hôm nay học đến đây thôi, tan học đi.”

Diệp Hoài vội vàng thu dọn cặp sách chạy trốn.

Hai hoa một nhánh*.

*(*Kỹ thuật kể chuyện của các chương và tiểu thuyết cổ. Ý nghĩa đơn giản là: câu chuyện đã phát triển thành hai, và chúng ta nói từng cái một. Đầu tiên, cách kể chuyện đồng thời (hoặc liên quan chặt chẽ). Hai từ của sự xen kẽ chỉ ra rằng sau đây là một điều khác.)*

Trong một căn phòng ở Thiệu gia, Thiệu Dịch Thanh đeo tai nghe say sưa hết vắn eo lại gật gật đầu, hứng khởi nhảy mấy điệu DISCO lại xoay tròn 360 độ, thành linh nhìn qua khe cửa đang đứng một người!

“A!” Nàng mặt đỏ tai hồng mà thét chói tai: “Anh là một tên biến thái! Vào phòng người khác sao không gõ cửa!”

“Gõ rồi a,” Thiệu Dịch Vĩ vẻ mặt thống khổ như vừa nhìn thấy một thứ gì đó đáng sợ, “Ít nhất đợi đến năm phút đồng hồ, cho nên nhịn không được tiến vào xem một chút em có còn khoẻ mạnh hay không.”

“Lăn!”

“Đừng có hối hận nha.”

“Lăn lăn lăn!” Nói rồi đem hắc đẩy ra đóng cửa lại.

“Vốn là muốn hỏi một chút em có quần áo để giặt không,” Thiệu Dịch Vĩ đứng ở cửa, “Thuận tay liền giặt hộ em, aiz, không nghĩ tới em lại không cảm kích.....”

Cửa lại bị kéo ra, Thiệu Dịch Thanh vẻ mặt cười kéo lấy hắn: “Có có!”

“Hiện tại hối hận đã không còn kịp rồi [liao]~”

“Ha hã anh trai tốt,” Thiệu Dịch Thanh lập tức ôm ra cả một đống đồ vật cần giặt: “Liền cho anh nổi bong

bóng!”

“Còn vài món để ở ghế trên!” Thiệu Dịch Vĩ rống lên một câu sau đó khịt mũi lê dép bỏ đi, sau đó đi đến trước bàn ngồi xuống, cầm lấy MP3 nhét vào lỗ tai.

“Tiểu Điềm Điềm.” Hấn nói thăm một câu.

Thời gian rất lâu đi qua.....

Lại qua thời gian rất lâu.....

Khi Thiệu Dịch Vĩ lần thứ N nửa ngủ nửa tỉnh nghe được câu hát ” hit me baby one more time “, Thiệu Dịch Thanh đã trở lại.

“Anh.” Cụp mi rũ mắt

“Nói?”

“..... Em đem quần áo của anh giặt sạch.”

Chuyện tốt đẹp như vậy làm sao có thể? Thiệu Dịch Vĩ mở một con mắt: “Anh nói này, em không phải lại muốn xin lỗi chứ?”

“Ách.....”

“Nói đi.”

“Em nói, anh không được mắng em.”

“Aiz..... Nói đi!”

Thiệu Dịch Thanh vươn tay, trong lòng bàn tay là một cái hình hộp chữ nhật: “Em đem di động của anh giặt cùng.”

.....

Xem xét một chút, ngày hôm sau Diệp Hoài có thể sẽ không nhận được điện thoại báo thức. Chờ hấn phục hồi, lấy di động mở ra xem —

“Ta phi!”

9 giờ rưỡi.

Bấm bấm vài cái ở màn hình đều không được, hỏng rồi sao?

Đã hơn 10 giờ, có thể cậu đã rời giường. Dù sao chính mình vừa đi nơi đó liên nhện không được tỉnh ngủ còn phải bị khinh bỉ, Diệp Hoài đơn giản liền cấp cấp sách khắp nơi đi dạo, tham quan danh thắng, ăn cơm quán, vui vẻ vô cùng.

Thời gian hơn mười ngày thực mau liền qua đi.

Trong lúc không liên hệ được với Thiệu Dịch Vĩ làm Diệp Hoài tương đối buồn bực.

Ngày 15 tháng Giêng, tất cả mọi người đều dùng tin nhắn chúc phúc lẫn nhau, ngay cả Cao Phong, Lưu Vĩnh Duệ không thường liên lạc đều đã nhắn tin thăm hỏi tin tức, Diệp Hoài nhện không được, cũng gửi cho Thiệu Dịch Vĩ một tin nhắn.

Vẫn như cũ bật vô âm tín.

Đột nhiên một người trong cuộc sống của mình đột nhiên biến mất, loại mùi vị này tương đối không dễ chịu. Diệp Hoài lôi ra bức ảnh duy nhất toàn ban chụp chung lúc quân huấn, nhìn chăm chăm Thiệu Dịch Vĩ hơn nửa ngày, đầy ngập suy tư khó tả, cậu cầm lấy bút lông đen vẽ thêm cho cái người mặc quân trang vẽ mặt sáng lạn kia hai cái râu cá trê.

18. Chương 18: Học Kỳ Mới Bắt Đầu

Đảo mắt liền khai giảng, Diệp Hoài lại một lần nữa kéo cái vali quá khổ trở lại trường học, đi ngang qua sân thể dục, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm sau đó liền đem vali xách lên 5 tầng. Gần đến phòng 519 liền nghe rõ tiếng cười đùa từ bên trong truyền ra, Diệp Hoài cảm thấy trong lòng có cái gì đang không ngừng toát ra, một bước rồi lại một bước.

Cậu đẩy cửa ký túc xá ra.

Thiệu Dịch Vĩ khoa trương ôm chầm lấy Giả Lượng: “A –! Tiểu Lượng Lượng! Nhớ cậu chết mất!”

Giả Lượng cũng kích động ôm lại: “Nha, đúng vậy lão đại, thật là nhớ muốn chết mà!”

Thiệu Dịch Vĩ vừa nhìn thấy Diệp Hoài ở cửa, lập tức lại mở rộng hai tay: “A –! Diệp Hoài thân ái!” Đi tới đem cậu ôm lấy một phen: “Nhớ cậu quá đi!” Còn duỗi tay niết gương mặt cậu một chút: “Nhớ tôi không?”

Diệp Hoài một tay kéo vali, một tay bị giữ như vậy liền không nhúc nhích đứng đó mặc hấn đùa giỡn, nhìn kia gương mặt phóng to trước mắt, vừa quen thuộc lại xa lạ, cậu đột nhiên hô hấp có chút khó khăn.

Buổi chiều Lưu Vĩnh Duệ đến khoa lấy bằng điểm, thành tích kí túc xá 519 khá tốt, không ai bị thi lại. Diệp Hoài liếc nhìn bằng điểm một cái, tiếng Anh 60 điểm, liền thở phào một hơi, cứ nhiên đạt tiêu chuẩn.

Buổi tối thứ sáu, Thiệu Dịch Vĩ đi Feeling, Đỗ Phi nhìn thấy cậu đầu tiên chính là: “Nhìn xem tôi có mập ra không?”

Thiệu Dịch Vĩ xoa cằm làm bộ làm tịch đánh giá nửa ngày, mới cảm thán: “Vẫn là một nhành hoa lê áp hải đường a!”

Về mặt căng thẳng của Đỗ Phi rất cuộc cũng thả lỏng: “Aiz, cậu không biết đâu,” hấn kéo lấy Thiệu Dịch Vĩ đứng ở quầy bar ngồi xuống, “Lúc ăn tết kéo tới mấy anh em ở Tân Cương, mỗi ngày, buổi tối đều bồi bọn họ uống bia ăn thịt nướng — quả thực là thúc giục mỡ a! Sầu đến độ buổi tối tôi đều ngủ không yên.” Nói rồi nhìn nhìn vào tấm inox dựng trên quầy bar, đối với hình ảnh của chính mình bên trong đùa nghịch tóc: “Cậu nói xem, tôi còn trẻ như vậy.....”

Gia hỏa này một khi tự luyện đều dứt không ra, Thiệu Dịch Vĩ ngậm kêu khổ thấu trời.

“..... Lại nói, Dịch Vĩ, tiểu tử ngươi thật không có tâm a, sao lại không cùng huynh đệ liên lạc gì cả.” Mười phút sau, đề tài rất cuộc cũng thay đổi.

“Đừng nói nữa, di động kia liền quang vinh hy sinh rồi, cái gì cũng chưa kịp lưu lại.”

“Vậy sao không đổi một cái mới?”

“Nga, để tôi cho anh số mới.....”

.....

Buổi tối, khi Cao Phong trở về trong tay xách hai cân dậu tây, rửa sạch sẽ đặt ở cà mên, nhiệt tình tiếp đón mời mọi người ăn.

“Tôi nói này,” Giả Lượng phòng má đọc từng chữ hàm hàm hồ hồ: “Tiểu tử cậu có chút không thích hợp, có phải hay không có chuyện vui a?”

“Tôi X! Cậu mới có chuyện vui!”

“Nhanh chóng khai báo!” Lưu Vĩnh Duệ cũng đi theo ồn ào.

“Cái gì nha!” Còn ngượng ngùng một chút.

“Quá không thích hợp.” Thiệu Dịch Vĩ dí sát mặt mình không nhúc nhích nhìn thẳng vào mắt Cao Phong, nhìn chăm chăm đến tận lúc mặt cậu ta nóng lên, đột nhiên duỗi tay đè lại hai bên mặt dùng sức xoa nắn: “Mặt thật đỏ nha ~”

Diệp Hoài trong miệng ngậm đầy dâu tây mắt lạnh lùng nhìn, cậu vẫn không biết trên người cậu ta có gì đặc biệt!

Cao Phong rút cuộc hắc hắc cười nói ra chân ngôn, vừa rồi, hắc cùng nha muội, chính thức thành một đôi.

Mặt ngoài ai trong phòng cũng đều thay hắc cao hứng.

Thiệu Dịch Vĩ khen: “Phong Phong, thật ghê gớm, như vậy là cậu đem 50% nữ sinh ở ban chúng ta chiếm làm của riêng a!”

Cao Phong phiêu phiêu tự đắc, những người khác đều muốn phun trào rồi.

Ngày kế, Diệp Hoài cùng Thiệu Dịch Vĩ ngồi ở căng tin ăn cơm trưa. Một giọng nói lớn vang lên: “Aiz, này không phải là Tiểu Vĩ sao!” Người nọ đi tới vỗ vai hắc: “Tiểu Vĩ!”

Thiệu Dịch Vĩ cùng Diệp Hoài đều nhú mày, ngẩng đầu, nhìn xem là ai lại buồn nôn như vậy.

Một nam sinh lạ mặt. Người này không chút khách khí ở chỗ bên cạnh bọn họ ngồi xuống: “Thật đúng là cậu a? Cậu thật sự thi đậu vô đây rồi?”

Thiệu Dịch Vĩ lễ phép mỉm cười tỏ vẻ nghi vấn: Anh là.....?

“Anh là bạn cùng phòng với Hà Huy, Lý Bình a!”

“Nga! Lý ca!”

“Cậu thật sự đến đây học? Như thế nào hơn nửa năm cũng không thấy cậu nha? Ở hệ nào vậy?”

“Cùng một hệ với các anh, đều là hệ chuyên nghiệp.”

“Hắc, thật sao! Thật đúng thi vào cùng một chỗ với anh cậu nha! Thời điểm năm nhất cứ ngày 11 tháng 5 cậu lại đến, hai huynh đệ cảm tình thật tốt! Hiện tại là được như ý nguyện rồi đi!”

“Ha hã, anh ấy trâu bò như vậy, đương nhiên là hy vọng hấn che chở em a.”

“Chính là, tiểu tử kia càng làm quan chức quan càng lớn..... Aiz cậu như thế nào lại không tới chơi?”

Thiệu Dịch Vĩ làm bộ ủ rũ: “Anh nhìn anh ấy xem, hiện tại chức vụ cao như vậy, e rằng lực thân không nhận.”

“Khụ, cậu tới, hấn không có ở đó, anh giới thiệu với cậu một vài người, sau đó liền bồi cậu đi uống rượu.”

“Được!”

Bên kia có người kêu Lý Bình, hấn đứng lên: “Anh phải đi rồi, nhớ tới chơi a!”

Thiệu Dịch Vĩ mặt tươi cười cùng hấn nói lời tạm biệt. Quay đầu lại, Diệp Hoài vẽ mặt tò mò nhìn chăm chăm hấn, hấn cười một chút: “Là bạn của anh trai thôi, cũng không phải là gặp mặt thường xuyên.”

Sau đó liền cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Vào ngày thứ bảy của tuần thứ hai, mọi người bắt đầu phải chọn các môn tự chọn, Thiệu Dịch Vĩ chọn môn gọi là xây dựng sự thành công trong lòng chính mình (*đéo hiểu là cái môn gì nữa*), theo như hấn nói, cái nào không thú vị thì liền chọn cái đó. Tiết đầu tiên, người tới rất nhiều, Thiệu Dịch Vĩ ngồi ở một góc tương đối trống trải, nhìn lão sư ở trên nói bốc nói phét, càng ngày càng buồn ngủ.

Khóa học được một nửa, cửa bị đẩy ra, có người tới nói: “Thực xin lỗi lão sư, em đến muộn.”

Thanh âm quá quen thuộc, hấn ngẩng đầu lười biếng nhìn lướt qua, Hà Huy.

Lão sư trên mặt tươi cười giống như hoa cúc nở rộ: “Không sao, mau ngồi xuống đi!”

Hà Huy đi tới bên cạnh hấn ngồi xuống.

Thiệu Dịch Vĩ nói với anh ta “Tới rồi”, sau đó liền xoay đầu ghé vào trên bàn ngủ.

Không biết qua bao lâu, thanh âm xung quanh ngày càng ồn ào, lão sư ở trên hét: “Được rồi, hiện tại chúng ta liền thực hành theo cặp! Nhớ kỹ, tự mình giới thiệu!”

Thiệu Dịch Vĩ ngồi dậy, quay đầu đối mặt Hà Huy, nghiêm trang: “Xin chào, tôi tên Thiệu Dịch Vĩ.”

Hà Huy nhìn chằm chằm hắn: “Ăn tết như thế nào không cùng chú dì tới?”

“Là sinh viên lớp 2 của trường Ô tô và Giao thông vận tải 02 của Đại học Bách Khoa.”

“Anh gặp Tiểu Văn, bọn họ đều hỏi em.”

“Tính cách hướng ngoại, rộng rãi hào phóng.”

“Gọi điện thoại cho em, em cũng không nghe máy.”

“Sở thích là nói chuyện phiếm, đá cầu, quen được soái ca.”

“Có phải hay không có chuyện gì?”

Thiệu Dịch Vĩ đột nhiên nở nụ cười: “Có biết thế nào gọi là gà trống nói một kiểu, vịt nói một kiểu không?”

Hà Huy liếm môi, xoay người, “Mẹ nó,” anh dùng tay che mắt, “Em mắng ai là gà ai là vịt hả.”

19. Chương 19: Một Đêm Trên Quảng Trường Trung Tâm

Feeling.

“Anh nói này Dịch Vĩ, cậu gần đây có phải có chút suy đồi không?” Đỗ Phi trong miệng ngậm hạt dưa còn chưa kịp phun vỏ, hỏi.

“Như thế nào tôi lại không thấy thế nha, tiếp tục bao, kéo búa! Ha! Lại là cậu! Nhanh nhanh mau đưa tay ra đây?”

Đỗ Phi đáng thương hề hề mà vươn cánh tay đầy những vết màu đỏ: “Da thịt non mịn như vậy cậu cũng không tha.....”

Bang!

Không hề nể tình một chút nào. Đỗ Phi tê tê hút khí, trơ mắt nhìn một vết đỏ nhanh chóng hiện lên, đột nhiên liền nổi giận: “Ta khao, lão tử không chơi nữa! Hôm trước là đánh ót ngày hôm qua đánh bàn tay còn có hôm kia! Mẹ nó đi theo cậu anh đây đều biến thành tên ngốc!” Đứng lên lắc lắc cổ: “Đi ra ngoài chơi!”

Hai người vừa ra tới cửa, Thiệu Dịch Vĩ liếc mắt một cái liền thấy Diệp Hoài, lần này là 1 người, vừa đi vừa ăn kem.

“Diệp Hoài!”

Diệp Hoài lại thấy hấn cùng cái tên kia đi từ quán bar ra.

“Bạn gái cậu đâu?”

Đỗ Phi bốn cọt dùng khuỷu tay chọc chọc Thiệu Dịch Vĩ: “Cậu như thế nào lại nhớ thương bạn gái người ta?”

Diệp Hoài dùng ánh mắt nói: Thật vậy!

Giờ khắc này hai người thật ra là cùng một giuộc.

Thiệu Dịch Vĩ cười cười: “Cùng chúng ta đi dạo chút không? Thuận tiện ăn chút gì đó?”

“Lại ăn!” Đỗ Phi nhú mày, vuốt bụng, eo chính mình: “Tôi nghe nói bữa tối nên ăn ít một chút ~”

Diệp Hoài nghe đến từ “Ăn” mắt liền sáng rực, sau đó lại nhìn động tác cùng lời nói của Đỗ Phi liền ảm đạm.

“Không đi.” Hấn đột nhiên có chút sững người.

Nhìn theo Diệp Hoài quay người đi, Đỗ Phi nhỏ giọng nói với Thiệu Dịch Vĩ: “Anh cảm thấy tiểu tử này có khả năng trở thành Gay.”

Vừa dứt lời Diệp Hoài đột nhiên quay đầu.

Cách xa như vậy khẳng định là nghe không thấy, nhưng hai người vẫn duy trì cái tư thế thân mật kia, đành phải cương cương liệt liệt khởi đối với cậu xua xua tay.

Diệp Hoài ánh mắt lóe lên một tia phức tạp, liền đi.

Đỗ Phi ngượng ngùng xoay mặt: “Hắn là có ý gì?”

“..... Tôi cũng không biết.”

Hai người lại lang thang không có mục tiêu trong chốc lát, đằng sau có người kêu: “Tiểu Vĩ!”

Thiệu Dịch Vĩ giật mình, xoay người.

Quả nhiên, lại là Lý Bình, thực nhiệt tình chào đón: “Thật trùng hợp! Kí túc xá bọn anh đang uống rượu cùng nhau, Hà Huy cũng có mặt, cùng đi không?”

“.....”

“Đây bạn học của cậu?” Lý Bình đánh giá Đỗ Phi: “Cũng một khối sao?”

” Nha, không phải.” Đỗ Phi vội vàng xua tay, “Tôi không đi, sinh viên các cậu toàn nói mấy câu thâm thúy, tôi nghe không hiểu.”

Thiệu Dịch Vĩ dầy mặt ai oán nhìn hắn.

“Khụ,” Đỗ Phi sờ sờ mũi, lại vỗ vỗ hân: “Cậu cứ đi chơi ui về đi!”

Thiệu Dịch Vĩ rất không tình nguyện đi theo Lý Bình tới tiệm cơm, mở cửa ra, Lý Bình liền kéo chiêu bài là hân ra, lớn giọng: “Hà Huy! Cậu xem tôi đem ai tới cho cậu này!”

“Phi! Nói giống như cậu được nhận thẻ đỏ vậy.” Hà Huy đang cùng một người anh em kề vai sát cánh, cười, ngẩng đầu, thấy Thiệu Dịch Vĩ, ánh mắt lóe lên: “Tiểu Vĩ, lại đây ngồi.”

Những người khác cũng lập tức đi qua, nói Tiểu Vĩ a đã lâu không gặp, đến đây học cũng không tới nhìn anh em một chút, Thiệu Dịch Vĩ cúi đầu khom lưng không ngừng.

Đồ ăn dọn lên, đoàn người lập tức không chút khách khí mở bình rượu, đầu tiên theo quy củ mà tam ly xuống bụng, sau mới chính thức khai tiệc.

Hà Huy nói: “Chúng ta đều là anh em trong kí túc xá, mấy cái lễ nghĩa liền miễn, chủ yếu là tận hứng.”

Kí túc xa bọn họ đều là nam sinh người Tân Cương cao lớn thô kệch, uống rượu mặt đều đỏ, thẳng cổ gào: “Hà Huy! Hôm nay không cho cậu lạm dụng chức quyền! Không uống rượu thì sao gọi là tận hứng!”

“Hiểu lầm ý tôi rồi,” Hà Huy cười nghịch ngợm, thuận tay cầm cốc trên bàn rót đầy rượu, “Tận hứng chính là muốn mọi người uống thỏa thích! Để biểu đạt thành ý, tôi liền cạn trước một chén!” Nói xong đứng lên ngẩng đầu uống ừng ực.

Mọi người ồn ào. Lý Bình ngồi ở phía bên kia Thiệu Dịch Vĩ, giọng lớn đến mức làm tai hần ong ong: “Các đồng chí! Nhiệm vụ chủ yếu của tôi hôm nay chính là lật đổ chủ tịch a!” Quay đầu hỏi Thiệu Dịch Vĩ: “Không ý kiến gì chứ?”

“Không có không có, em tuyệt đối tin tưởng anh ấy!”

Hà Huy liếc hần một cái, “Anh còn tưởng rằng cậu sẽ nói nếu anh say cậu công anh về chứ. Các cậu xem! Thật là đau lòng mà~ một khi đã như vậy –” hần lại mở hai chai: “Tới! Trước uống hết cái này rồi lại nói!”

Thiệu Dịch Vĩ ngoài miệng nói anh thật đúng là lực thân không nhận lại từ trong tay hần tiếp nhận chai rượu. Một Hà Huy như vậy làm hần nhớ tới trước đây, điên cuồng mà tưởng niệm. Hần chỉ có thể dựa vào thứ chất lỏng trong cổ họng để kìm nén những suy nghĩ lung tung.

Nam sinh uống rượu kết cục luôn là say đến loạn thất bát tao. Lý Bình ghé nửa đầu vào bàn nheo mắt: “Hà Huy! Tiểu tử cậu sâu không thấy đấy a!”

Hà Huy trên mặt nhìn không ra chút biến hóa nào, tựa lưng vào ghế ngồi cười xua tay: “Tôi đây là đang giả vờ, cậu đẩy tôi một chút thử xem, lập tức liền ngã xuống không dậy nổi.”

Một đám người nghiêng ngả lão đảo ra khỏi tiệm cơm, Hà Huy ngồi bệt xuống ở hai bậc cuối của cầu thang.

“Uy!” Một nam sinh Tân Cương được người khác đỡ, đá đá chân hần: “Cậu mau tránh ra a!”

“Không được,” Hà Huy ngẩng mặt nhìn hần cười: “Thật sự đi không nổi.”

Lý Bình thu thập tàn cục cuối cùng cũng ra tới, hần còn chút thanh tỉnh, nhìn Hà Huy: “Thật là không sao chứ? Nếu không gọi xe đi?”

“Không sao, nghỉ một chút liền khỏe.” Hà Huy cũng đối với hần ngửa mặt cười: “Cậu đi trước an bài cho mấy người kia đi, lát nữa tôi về.”

Lý Bình do dự một chút, “Cái đó.....” Quay đầu đối với Thiệu Dịch Vĩ đang đứng ở một bên: “Tiểu Vĩ, cậu lát nữa mang hần về nha.”

“Anh cứ yên tâm đi Lý ca.”

Lý Bình băng qua đường cái đuối theo mấy tên đang thất tha thất thểu kia, Thiệu Dịch Vĩ có chút mờ mịt nhìn bóng dáng hắn đi xa, đằng sau Hà Huy thản nhiên đuối tay túm hắn một phen.

Thiệu Dịch Vĩ đứng không vững, đặt mông ngồi ở bậc thang. Hắn ăn đau: “Họ Hà ngươi đừng khi dễ người a! Nói thật, tôi cũng đứng không vững, lại còn túm, hai ta trong chốc lát đều không thể quay trở về!”

“Anh không có say, em nếu đứng dậy không nổi anh công em về.”

“Đừng có xạo!”

“Tốt nghiệp cao trung, các em có ăn một bữa cơm cùng nhau, em là như thế nào về nhà?”

“Còn không biết xấu hổ mà nói, còn không phải bởi vì anh.”

Hà Huy nhìn chăm chăm hắn, đột nhiên cười rộ lên: “Âm ỉ đến hơn nửa năm, thời gian hết giận cũng không sai biệt lắm đi?”

“Ha hả thật xin lỗi, vậy anh cũng quá coi thường tôi bụng dạ hẹp hòi rồi.”

Hai người liền cứ như vậy nhìn nhau, thật lâu sau, Hà Huy vươn tay gắt gao ôm lấy hắn.

“Anh có nhớ hay không tôi từng hỏi anh,” Thiệu Dịch Vĩ một tay chống ở bậc thang, “Khi tôi gọi điện hỏi anh, Hà Huy, anh dám thề anh không hối hận chứ.”

“Em hy vọng anh không hối hận?”

Dùng sức nắm chặt bàn tay, “Đúng vậy, tôi thật hy vọng anh không hối hận.”

Hà Huy vùi đầu vào hõm vai hắn.

Thiệu Dịch Vĩ xoay đầu, trên quảng trường người đến người đi; đèn neon lập lòe, điểm tuyết giữa màn đêm; trên con đường lớn phía xa, xe cộ tấp nập qua lại.

Mà ở trong mắt hắn, giờ phút này, hết thấy, đều thật yên tĩnh.

Thật lâu sao, Hà Huy buông hắn ra, “Là không thể hối hận.” Về mặt của anh ta thậm chí có thể nói là

bình tĩnh: “Em cứ hận anh đi? Có đôi khi anh cũng đặc biệt đặc biệt mà hận bản thân, là người như vậy, anh đối với chính mình không có biện pháp.” Anh ta hít thật sâu, rồi nhìn vào mắt hân: “Em nói xem, nếu em là nữ, thật tốt biết bao.”

“Phi! Nếu anh là nữ, tôi một chút cũng không thích anh.” Thiệu Dịch Vĩ cười, đôi mắt lại nhòe đi.

20. Chương 20: Cuộc Sống Vui Vẻ Của Diệp Hoài

Sau hồi tưởng lại buổi tối uống rượu hôm đó, Thiệu Dịch Vĩ cho rằng vẫn rất đáng, ít nhất nhờ nó mọi việc hết thấy đều rõ ràng. Thành thực mà nói, hân cũng không hy vọng cứ mãi trốn tránh Hà Huy.

Vốn dĩ, mua bán không thành thì ít ra còn chút nhân nghĩa.

Tâm tình tốt hơn, về sau hân liền nghĩ sẽ không đến Feeling nữa, nghĩ đến chính mình đã đem nơi đó trở thành nơi trú ẩn bỏ mọi muộn phiền. Không biết sau khi biết, Đồ Phi sẽ có cảm giác như thế nào.

Loan Dịch hưng phấn đi tìm Diệp Hoài với làn da màu bánh mật.

Diệp Hoài mặt vô cảm mà nói: “Làm anh sợ muốn chết.”

Quan hệ hai người lần thứ hai lâm vào căng thẳng.

Diệp Hoài vì thế lại được một lần nhàn nhã không có việc gì để làm.

Hai con người rảnh rỗi ngồi trên giường, Diệp Hoài nhìn chằm chằm màn hình máy tính, Thiệu Dịch Vĩ nhìn Diệp Hoài.

“Diệp Hoài, cùng nhau ăn bữa cơm, được chứ?”

Diệp Hoài quay đầu, hai mắt lấp lánh sáng lên: “Được.”

Thiệu Dịch Vĩ dẫn cậu đến một nhà hàng Tứ Xuyên, gọi toàn đồ cay, Diệp Hoài như cũ vừa ăn vừa hút khí. Thiệu Dịch Vĩ ý tứ nhìn: “Diệp Hoài à, chỉ là mười cậu ăn một bữa cơm cũng không cần cảm động đến như vậy a!” Rút khăn giấy: “Lau mặt đi.”

Diệp Hoài nâng đôi mắt ngập nước lên: “Thật cay a.” Sau đó lại đem tầm mắt nhìn vào bàn ăn: “Bắt quá ăn rất ngon!”

Từ tiệm cơm đi ra, Thiệu Dịch Vĩ quan sát bụng Diệp Hoài một chút, còn tốt. Hắn có chút vui mừng: “Kỳ thật a Diệp Hoài, cậu không cảm thấy ăn vừa đủ sẽ có một hương vị khác sao?”

Diệp Hoài đối với loại quan niệm này có chút bất đồng: “Tôi còn muốn đi ăn kem.”

Hai người đi đến siêu thị, đứng trước tủ lạnh, Thiệu Dịch Vĩ kinh ngạc cảm thán: “Nơi này cái nào gọi là ‘một cái!’”

Rõ ràng chính là hộp. Một hộp N cái.

Diệp Hoài vội vàng chọn: “Cái này, cái này, cái này... Đều là vị mới, tôi còn chưa có ăn.”

“Không vội, từ từ ăn.”

Cậu nhìn Thiệu Dịch Vĩ, cầm mấy cái hộp do dự nói: “Nên mua hộp nào?”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng chỉ hộp nhỏ nhất: “Cái này!”

Cầm kem đi ra phía bàn ăn, qua Hoàng Gia Mỹ Phu, Diệp Hoài thả chậm bước chân: “Tôi còn muốn ăn bánh tart.....”

“Lần sau đi!” Thiệu Dịch Vĩ vội kéo cậu bước nhanh rời đi.

Tìm vị trí ngồi xuống, Diệp Hoài mở ra, cầm lấy một cây đưa cho Thiệu Dịch Vĩ: ” Cho cậu một cái.”

Thiệu Dịch Vĩ cắn một ngụm, nghi hoặc đem đem phần còn lại nhìn, hắn không thể hiểu nổi, đồ ăn đã ướp lạnh như vậy thế nhưng còn đầy dầu mỡ: “Biết em gái tôi gọi thứ này là gì không?” Diệp Hoài nâng đôi mắt, “Một khối mỡ.”

Diệp Hoài cứ nhiên cao hứng: “Bạn gái tôi cũng nói như vậy.” Lại đưa cho hắn một que: “Cậu nếm thử vị này xem!”

.....

Sau khi ăn xong, Diệp Hoài liếm khóe miệng: “Lại ăn no đến bội thực rồi.”

Thiệu Dịch Vĩ vô cùng buồn bực nhìn cậu.

“Tôi chỉ ăn cái thanh sô cô la bên trong thôi, thật đó!”

“..... Aiz, sao cũng được.”

Trên đường trở về trường học, Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy Diệp Hoài có chút biến hóa, nếu không chính là quan hệ của bọn họ có bước nhảy vọt—cậu trừ bỏ nói ‘ căng chết tôi ‘ cư nhiên còn nói thêm: “Tôi cảm thấy cậu kỳ thật rất tốt.”

Lời này, có thể từ trong miệng Diệp Hoài nói ra, là trân quý cỡ nào! Nội tâm Thiệu Dịch Vĩ cảm động rơi nước mắt, mặt ngoài lại chỉ nhả chút mũi, “Nga, cậu mới vừa khen tôi.”

Diệp Hoài cư nhiên cười một chút, xem ra tâm tình cậu hôm nay rất tốt.

Đi ngang qua quảng trường trung tâm, Diệp Hoài chỉ vào Feeling, nói: “Tôi thấy cậu thường xuyên đi nơi đó.”

“Nga, chỗ đó cùng mấy nơi khác đều giống nhau, đều là mấy món tráng miệng, chẳng có gì để ăn cả, thật đó! Quá bình thường!”

Mấy ngày kế tiếp Thiệu Dịch Vĩ mang Diệp Hoài đi đến rất nhiều nhà hàng với phong cách khác nhau, đều là mấy chỗ Diệp Hoài chưa kịp khai quật. Bọn họ còn ăn mấy loại đồ ăn vỉa hè ở cửa trường học, thịt nướng, viên xiên, các loại hình đồ ăn vặt kì quái..... Đó là cảm giác mà Diệp Hoài chưa từng trải qua trước đây – khi cậu cùng Loan Dịch ở bên nhau chưa bao giờ được đi ăn mấy loại đồ vỉa hè thế này.

Buổi tối thứ bảy, toàn bộ nam sinh trong lớp 2 quyết định chơi thâu đêm, CS đại chiến, vấn đề này họ không tính toán Diệp Hoài sẽ tham gia, không nghĩ tới Diệp Hoài nói: “Tôi cũng chơi.”

Lưu Vĩnh Duệ nhìn cậu: “Nhìn không ra cậu cũng chơi CS a!”

“Tôi không chơi.”

“Vậy cậu đi làm gì?”

“Xem náo nhiệt.”

Lưu Vĩnh Duệ không còn lời nào để nói.

Thiệu Dịch Vĩ cùng Diệp Hoài đi xuống lầu, sau đó Diệp Hoài liền chui vào siêu thị mini của trường học mua đồ ăn vặt, trái cây, đồ uống, chocolate, các loại đồ ăn đóng gói..... Thiệu Dịch Vĩ giúp cậu xách. Đi đến chỗ bán khoai tây chiên, Diệp Hoài thực hưng phấn nói: “Vẫn luôn muốn thử mấy loại vị này.” Nói

xong mỗi loại nhặt một gói cầm lấy.

Khi trả tiền, ánh mắt nhân viên siêu thị có chút kì quái, Diệp Hoài nhắm mắt làm ngơ.

Thiệu Dịch Vĩ giúp cậu xách mấy cái túi lớn, lúc đi 90% đều phải ngoái đầu, hắn bắt đắ dĩ nhắc nhở: “Cậu không thể để tôi đi cái loại tư thế này suốt đêm a, cũng chẳng khác đi dân là mấy.....”

Trong tiệm net, tìm một chỗ máy không hoạt động ngồi xuống, Diệp Hoài liền lấy ra một túi khoai tây chiên: “Tôi trước tiên ăn thử một chút.” Cậu xé gói khoai tây chiên, đưa tới trước mặt Thiệu Dịch Vĩ: “Ăn thử xem.”

Thiệu Dịch Vĩ ngậm tượng trưng một miếng ở trong miệng, hắn đang vội vàng chuẩn bị cho trận đấu.

Trận đấu rất nhanh bắt đầu, tiệm net nhanh chóng tràn ngập tiếng hét hét đợt này đến đợt khác.

Diệp Hoài tùy tiện click mở một bộ phim, nghiêm túc ăn sạch một gói, lại lấy ra một gói khác, mở ra theo thường lệ duỗi đến bên cạnh: “Vị cà chua.”

Thiệu Dịch Vĩ không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, hình ảnh nhanh chóng lướt qua, “Đợi chút.”

Diệp Hoài ở bên cạnh, đầy mặt chờ mong tay không nhúc nhích.

Qua nửa phút, Thiệu Dịch Vĩ có chút mất tập trung, ngó cậu liếc mắt một cái: “Cậu muốn ăn thì ăn trước đi!”

Động tác của Diệp Hoài chứng minh cậu rất kiên nhẫn.

Thiệu Dịch Vĩ thở dài, vươn tay ra lấy, ngay lúc đó, hắn liền bị bắn chết.

“Fuck!” Hắn ngã người về sau.

Diệp Hoài còn thực đơn thuần hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ngon!” Thiệu Dịch Vĩ đầy ngập oán giận nhìn chăm chăm màn hình máy tính, lại lần nữa thuận tay nắm lên một nắm ném vào trong miệng răng rắc nhai.

Sau đó ván thứ hai, ván thứ ba..... Mỗi một ván Diệp Hoài đều xé một gói ở đúng lúc bị bắn, Thiệu Dịch Vĩ vừa nghe thấy thanh âm kia tâm liền chết lặng: “Cậu rốt cuộc đã mua bao nhiêu vậy ~~~!”

Tối rạng sáng 1 giờ, hần rớt cuộc cũng được giải thoát — Diệp Hoài ăn sạch tất cả, ngã vào trên ghế ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, một đám nam sinh lắc lư hai cái mắt thâm quầng, ánh mắt mơ hồ đi ra khỏi tiệm net, Diệp Hoài bị kẹp ở trong đó hết sức vui vi, còn đặc biệt đối với Thiệu Dịch Vĩ nói: “Đêm hôm qua rất vui, lần sau chúng ta lại đến!”

Thiệu Dịch Vĩ hự hoảng hai bước, cả người vô lực ngồi xổm phía sau Giả Lượng: “Mau mau, gọi cho Trung tâm nghiên cứu sinh học Bắc Kinh!” Nâng lên ngón tay chỉ Diệp Hoài: “Đem người này mang đi đi!”

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vấn đề hiện tại của Diệp Hoài chính là, cậu quá HAPPY, HAPPY đến mức quên cả sự tồn tại của Loan Dịch. Thẳng đến khi cậu cùng Thiệu Dịch Vĩ đi dạo ở phố ăn vặt cạnh trường học.....

“Diệp Hoài, nhìn phái trước xem, hình như có ai đang nhìn chăm chăm cậu thì phải.”

“Nga.....” Diệp Hoài lỗ tai nghe Thiệu Dịch Vĩ nói, lại không quản được đôi mắt ở phố ăn vặt nhìn quanh mấy món ăn.

“Lớn lên rất giống bạn gái cậu.....”

Cậu rớt cuộc cắn kẹo hồ lô quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau. Bên này Thiệu Dịch Vĩ tức khắc có dự cảm không lành: “Cậu trước biểu hiện tốt đi nha, tôi chuẩn trước —”

Nói xong liền biến mất.

Loan Dịch nổi giận dưng dưng từng bước một tới gần: “Nếu em không xuất hiện ở trước mặt anh, có phải anh vĩnh viễn cũng sẽ không tìm em phải không! Di động vì sao không gọi được?”

“Không gọi được. Quên.....”

“Anh có biết mỗi ngày em gọi cho anh bao nhiêu cuộc hay không! Mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên.....” Nàng dùng sức mở miệng, mắt nhiễm một tầng hơi nước, “Còn tưởng rằng anh sẽ đến xin lỗi.”

Diệp Hoài vô tâm vô phê ăn kẹo hồ lô, cậu nhìn Loan Dịch, bùm một tiếng nhanh chóng load xong não, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, cậu nói: “Chúng ta đi ăn cơm.”

Chờ đến khi trở lại trường học đã qua 9 giờ, cửa ký túc xá mở toang, không bật đèn, Diệp Hoài trong bóng tối nhìn Thiệu Dịch Vĩ đưa lưng về phía cửa ngơ ngác ngồi một chỗ.

Hần bỗng nhiên an tĩnh làm toàn bộ căn phòng đều tràn ngập một loại cảm giác vô cùng cô đơn, cảm giác áy náy lại phủ lên Diệp Hoài, cảm thấy thật có lỗi với hần, chính mình không nên có tình cũ liền quên người mới, hại người ta thê tịch như vậy.....

Chính mình không biết như thế nào mở miệng, Thiệu Dịch Vĩ lại phảng phất cảm thấy được quay đầu lại: “Ai đứng ở đó vậy? Bật hộ cái đèn đi.”

Diệp Hoài bật đèn.

Ký túc xá lập tức sáng lên. Thấy Diệp Hoài, đôi mắt Thiệu Dịch Vĩ lập tức sáng lên.

“Cậu về rồi?”

Diệp Hoài trong lòng có chút kích động, “Cậu, như thế nào lại không bật đèn?”

“Nga, mới vừa đá cầu trở về, lười động.” Thiệu Dịch Vĩ đánh giá cậu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở điểm nào đó: “Lại ăn không ít a.”

Vừa nghe những lời này, hình tượng vô cùng quen thuộc của Diệp Hoài lập tức hiện trước mắt Thiệu Dịch Vĩ, “A, căng chết tôi.” Cậu đi đến trước mặt Thiệu Dịch Vĩ, giơ tay vén áo thun hơi mỏng của mình lên: “Cậu xem!”

“.....”

Cậu đứng thẳng như tiểu hài tử, Thiệu Dịch Vĩ bị “dọa”, ánh mắt sáng lên, cậu đặc biệt vui vẻ: “Cậu sờ thử xem, bụng thật lớn.”

“Vậy cậu cũng không cần phải kéo cao như vậy đâu.....” Thiệu Dịch Vĩ duỗi tay bắt động thanh sắc đem áo thun kéo xuống một ít che lại hai cái điểm làm người ta mê mẩn kia, sau đó vẫn là không nhịn xuống được, nhìn cái bụng tròn bóng trắng nõn trước mặt, dâm loạn sờ hai cái, một trận chột dạ: “..... Ách, còn rất mịn nha.....” Giương mắt nhìn Diệp Hoài, cậu thể nhưng lại là bộ dáng thực hưởng thụ nhắm mắt lại.

“Diệp Hoài?”

“Ân?”

“Tôi sờ cậu, cậu cảm thấy rất thoải mái đi?”

“Ân.”

Một bên âm thầm khinh bỉ chính mình muốn chết, một bên nhịn không được dùng ngón tay khiêu khích: “Như vậy thoải mái hay không thoải mái?”

“Thoải mái.....”

^&^..... (← nội tâm cười trộm)

“..... Thoải mái đến buồn ngủ.”

||bbb.....

Diệp Hoài lại giống như nhớ tới trước kia, nhắm mắt đắm chìm trong hồi ức: “..... Người khác sờ tôi một chút, tôi liền buồn ngủ. Mẹ nói khi tôi còn nhỏ quấy khóc không để ai ngủ, bà liền sờ tôi vài cái, tùy tiện sờ sờ, trong chốc lát tôi liền ngủ.....”

Tùy tiện sờ sờ liền.....? “Ai nha Diệp Hoài, cậu nói xem về sau nếu như cưới vợ, người ta sờ sờ cậu, cậu liền ngủ, chuyện kia phải làm sao?”

“Nàng sờ tôi làm gì! Tôi sờ nàng là tốt rồi!”

“..... Có đạo lý.”

Sau khi làm lành với Loan Dịch, Diệp Hoài đột nhiên rất thích ăn ở trường học. Bọn họ có rất ít tiết vào thứ bảy, chủ nhật, bất cứ khi nào thân ảnh Thiệu Dịch Vĩ xuất hiện phía trên khán đài vào lúc hoàng hôn 6 giờ rưỡi, Diệp Hoài liền kết thúc vòng chạy cuối cùng, sau đó hai người liền vui vẻ cùng nhau đi căng tin ăn cơm.

Mấy nữ sinh tập luyện cùng đều rất có hảo cảm với Diệp Hoài, lớn lên đẹp trai như vậy, lại sạch sẽ, chủ yếu không giống các nam sinh khác cả ngày chỉ biết hi hi ha ha không đứng đắn. Được nữ sinh thích cũng có chút lợi, các nàng đi mua Coca hay mua kem gì đó đều không quên mua cho Diệp Hoài một phần, loại chuyện tốt như vậy cũng chưa bao giờ rơi xuống người hần. Hôm nay hai người theo thường lệ tới căng tin, đằng sau có giọng nữ gọi lại: “Diệp Hoài!”

Hai người quay đầu, là một nữ sinh của đội thể thao, Diệp Hoài liền đi qua, hai người nói gì đó, sau đó Diệp Hoài lại trở về: “Đi thôi.”

“Không có chuyện gì chứ?”

“Bọn họ kêu tôi cùng đi ăn dạ dày bò luộc.”

“Nga vậy cậu nhanh đi đi!” Đại sự này, Thiệu Dịch Vĩ không dám làm chậm trễ.

Diệp Hoài nghĩ nghĩ: “Không đi.” Còn không phải chỉ là dạ dày bò luộc, “Tôi vẫn là thích ăn cùng cậu hơn.”

Thiệu Dịch Vĩ còn chưa kịp vui mừng, Diệp Hoài đã thêm một câu: “Dù sao các nàng cùng nam nhân cũng không khác biệt nhiều lắm.”

“.....”

Trong trường học khắp nơi đều dán poster lớn thông báo bộ phim chiếu vào buổi tối thứ sáu tại Hội trường Khoa học. Thiệu Dịch Vĩ dừng lại ở chỗ quảng cáo: “Men in Black I và , có rất nhiều người đề cử, lúc này vừa lúc đi xem.”

Diệp Hoài cùng hắn đi mua vé, thấy Thiệu Dịch Vĩ mua hai vé, liền nói: “Một vé có thể xem hai bộ.”

“Tôi biết, tôi phải tìm người đi cùng, cậu nhìn tôi ba hoa như vậy, bên cạnh không có ai nghe một chút cảm tưởng, liền ghen chết!”

Diệp Hoài vừa nghe đến “Tìm người đi cùng” phản ứng đầu tiên chính là trong đầu hiện ra hình ảnh của cái người có đầy hạt dưa trong túi, liền nói: “Tôi đi cùng cậu!”

“Nha ~” Thiệu Dịch Vĩ nhìn chằm chằm cậu, dần dần lộ ra một nụ cười sáng lạn: “Cậu cũng thích xem phim khoa học viễn tưởng sau? Tối thứ sáu, không cần bồi bạn gái?”

Gương mặt tươi cười của hắn sáng đến mức làm thời tiết cũng theo đó sáng hẳn lên, Diệp Hoài hiếm khi có hứng thú nó giỡn, cong cong đôi mắt đung hăn một chút: “Tôi cũng luyện tiếu cậu a!”

“Ai nha Diệp Hoài! Tôi phải hảo hảo nhìn xem, cậu hôm nay đã ăn bao nhiêu đường vào miệng!”

Diệp Hoài có điểm ngượng ngùng, đỏ mặt.

Buổi tối nằm trên giường, Diệp Hoài cảm thấy, thực tâm mà nói, chính mình thích ở cùng Thiệu Dịch Vĩ còn nhiều hơn ở cùng Loan Dịch, cùng hắn ở bên nhau cái gì cũng không cần lo lắng, rất thoải mái. Vậy Loan Dịch thì sao? Cũng là thích, cụ thể thích cái gì cũng không rõ, nhưng thật giống như một thứ đã tồn tại rất lâu, lâu đến độ thành thói quen, không có nàng cũng có chút không thoải mái.....

Phía đối diện Thiệu Dịch Vĩ đang cởi quần áo, quay đầu liền thấy Diệp Hoài nhìn mình không chớp mắt, liền thoải mái hào phóng mà làm tư thế khoe nửa thân trên của mình: “Dáng người rất tốt!”

..... Đúng rồi, Diệp Hoài nghĩ, Thiệu Dịch Vĩ là nam. Bọn họ hai người một bên là nam, một bên là nữ, việc này cũng có gì khác nhau đâu! Cũng sẽ không cảm thấy chính mình thích cùng một chỗ với nam nhân có gì không ổn mà thấy áy náy với Loan Dịch.....

Nếu hết thấy đều tốt như vậy, chính mình còn lo lắng cái gì? Diệp Hoài ngáp một cái thật dài, sau đó liền lật mình hạnh phúc ngủ.

Đỗ Phi nói: “Ở nhà nhàn nhã hơn một năm, nhàn nhã quá lâu rồi, nên tìm việc gì đó để làm.”

“Không đợi trong nhà an bài?”

“Đừng nói nữa! Anh đã tuyệt vọng! Cha anh muốn cho anh đi theo thuyền, anh đang hoài nghi ông có phải hay không cùng cấu kết cùng mấy lão thuyền trưởng! Anh vừa nói đến tìm một công việc, ổng lập tức hai mắt tỏa sáng: Ta đi liên hệ với thuyền trưởng..... Thao! Lão tử không thích cái việc kia!”

Thiệu Dịch Vĩ cười hì hì niết mặt hắn: “Vâng vâng, anh thì da thịt non mịn, phiêu bạt một chút thì có làm sao.”

“Đúng nha!” Đỗ Phi đột nhiên đập bàn, dọa người bên cạnh nhảy dựng, “Sao lại không nghĩ đến!” Lập tức lại khó chịu bổ sung thêm cái lí do không muốn làm thuyền viên. “Mẫu chốt chính là –” nghĩ đến đây mặt hắn lộ vẻ cực đoan chán ghét sâu sắc: “Lần trước đến chỗ kia dạo qua một vòng, từ thuyền trưởng cho tới

đầu bếp, ai cũng cao lớn thô kệch vòng eo ba thước trở lên, hại mấy mộng tưởng tìm người kí thác của anh đây đều tan nát!”

~Dạ dày bò luộc. Món này search trên Sohu với GG thì có nhiều kiểu lắm. Ncl có rất nhiều cách làm để ăn.

22. Chương 22: Đàn Gậy Tai Trâu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiệu Dịch Vĩ nhất thời không biết an ủi hần thế nào.

“Khụ khụ, cho nên, Dịch Vĩ, cậu cảm thấy anh có nên mở cửa hàng không?”

“Cũng được. Bán cái gì?”

“Bán..... Nha! Không cần lo lắng bán cái gì, dù sao anh đây cũng sẽ lão bản!”

“Là anh cùng người yêu của anh cùng làm lão bản đi.” Thiệu Dịch Vĩ cười, hơn nữa hần chính là dạng người coi tiền như rác, “Đừng để người ta gạt tiền anh là được.”

“Không thể có chuyện đó!” Đỗ phi gạt đầu như trống bỏi, “Tiểu tử kia tuyệt đối không thể gạt anh.” Nói xong lại như suy nghĩ gì đó xoa xoa cằm: “Nghĩ đi nghĩ lại anh cũng nên hỏi hần, tính toán xem bán cái gì.....”

Ngày qua ngày, xuân về trăm hoa đua nở. Người khác cởi áo len, Diệp Hoài đã bắt đầu thường xuyên mặc áo ngắn tay bên trong sau đó khoác ngoài một chiếc áo khoác.

Thiệu Dịch Vĩ cùng Giả Lượng từ bên ngoài trở về, mở cửa ra thấy một thân ảnh hồng phấn ngồi xổm trước tủ quần áo tìm kiếm gì đó, hai người đều sững sốt một chút, Giả Lượng nhỏ giọng hỏi: “Lão đại, đây là ai nha.....?”

Thiệu Dịch Vĩ tay chân nhẹ nhàng đến gần thăm dò: “Diệp Hoài?”

Diệp Hoài quay đầu, Thiệu Dịch Vĩ mắt sáng ngời.

“Khụ! Tôi còn tưởng là nữ sinh nào đại giá quang lâm!” Giả Lượng giọng tức khắc lớn lên, đi đến bàn mình rót nước uống, “Lát nữa cậu mà đi WC có thể dọa không ít người, không có việc gì tự nhiên lại mặc quần áo yêu diễm như thế làm gì?”

Diệp Hoài trả lời hai người bọn họ: “Đang là một nha.”

Cậu mặc chính là một cặp áo phong đôi, nhẹ nhàng điểm đậm màu hồng phấn, phối hợp với màu da trắng của cậu, làm người khác không tự giác liên liên tưởng đến hai từ thuần khiết và ngây thơ.

Nếu dùng màu sắc để mô tả một người, Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy Diệp Hoài khiến người ta liên tưởng đến màu hồng nhạt, “Cậu mặc màu này trông rất xinh đẹp.”

Diệp Hoài nâng đôi mắt.

“Thật sao.”

Hắn dựa tường lười nhác đứng đó, đôi mắt ôn hòa sáng ngời cùng khóe miệng hơi cong lên, không biết sao liền lộ ra một loại ngọt ngào sủng nịch, Diệp Hoài nhìn đến có điểm hoảng hốt, cũng đối với hắn cười một chút.

“Ai da Diệp Hoài!” Thân mình Thiệu Dịch Vĩ theo tường trượt xuống, “Cậu đừng phóng điện nữa, tôi không dậy nổi a!”

Loan Dịch đề nghị Diệp Hoài xem anime Nhật Bản, cái gì mà Hoàng tử Tennis, One Piece, Inuyasha, còn có Naruto nghe nói bọn họ tròn ba mươi tuổi cũng chưa xem xong. Diệp Hoài xem xong liền nghiện, từ người mười chuyển thành các bậc cao niên trong nghề, cuối cùng thấy phim hoạt hình tiết tấu quá chậm, liền trực tiếp đi tìm truyện tranh.

Thiệu Dịch Vĩ cùng cậu đi tìm hiệu sách. Diệp Hoài có vẻ rất cao hứng, còn hỏi hắn: “Cậu có thích xem phim hoạt hình không?”

“..... Thích.” Hắn cũng không hẳn là nói dối, chỉ là trước kia, lúc 5 tuổi rất thích xem.

Cuối cùng vất vả lắm mới tìm được một hiệu sách gần trường trung học. Diệp Hoài bước vào một hàng sách cũ khoogn có ai trông coi, Thiệu Dịch Vĩ không có việc gì làm, liền đi dạo xung quanh.

Trong một góc tụ hội vài cô gái, vây xung quanh xem một quyển truyện tranh, thấp giọng thảo luận, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười thực quý giá. Thiệu Dịch Vĩ tò mò lại gần, vóc dáng hắn so với các nàng cao hơn rất nhiều, trên cao nhìn xuống liếc mắt một cái, đôi mắt lập tức trừng lớn, lại trừng lớn.....

“Khụ khụ,” nhin không được, vồ vồ một bả vai trong đó: “Tiểu muội muội”

Có lẽ là ánh mắt hắn hưng phấn nhiều hơn là khiếp sợ thoát nhìn rất giống sắc lang, mấy nữ sinh kia quay đầu lại “A” lên một tiếng ném sách bỏ chạy.

“Tôi muốn hỏi.....” Thiệu Dịch Vĩ đối với bóng dáng biến mất của bọn họ còn đang xấu hổ gờ một bàn tay, há miệng thở dốc, thôi quên đi. Cầm lấy cuốn truyện tranh các nàng ném xuống, trước sau đánh giá, Diệp Hoài vừa lúc tìm được cuốn truyện hay đang đi tới: “Cậu đang xem cái gì vậy?”

Thiệu Dịch Vĩ không nói gì đem cuốn truyện đưa cho cậu.

Diệp Hoài mặt vô biểu tình lật vài tờ, đột nhiên đỏ mặt lên, bang một tiếng đem cuốn truyện gập lại: “Mua về!”

“.....”

Đêm xuống, Thiệu Dịch Vĩ làm tổ trên giường xem mấy thứ linh tinh, thỉnh thoảng kinh ngạc cảm thán tằm tắc. Diệp Hoài ở giường đối diện xem cái cuốn sách vô cùng thuần khiết kia, thần thái không khác là bao khi xem sách giáo khoa.

Sau đó hai người trao đổi.

Ngày hôm sau Thiệu Dịch Vĩ mới rồi rãnh hỏi: “Diệp Hoài, cậu cảm thấy cuốn sách đó....., ừn ~?”

“Cứ như vậy thôi. Cũng chẳng giống phim lắm.”

“Phim.....?!” Thiệu Dịch Vĩ thiếu chút nữa sặc chết.

Diệp Hoài dời mắt khỏi phim hoạt hình: “Tôi còn lưu một ít trong máy tính, cậu muốn xem không?”

“.....” Thiệu Dịch Vĩ vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm cậu.

Diệp Hoài dứt khoát rút điện notebook, trực tiếp đưa qua: “Ở bên trong ổ D có một cái folder tên HHH á.”

Thiệu Dịch Vĩ biểu tình phức tạp, bĩu môi, hần click mở vào bộ phim trong đó.

Hai phút sau.....

“Này, này này này.....” Dở khóc dở cười: Diệp Hoài, này không phải chỉ là một bộ phim giáo dục giới tính thôi sao!”

“Đúng rồi.”

Thiệu Dịch Vĩ ngẩng đầu, Diệp Hoài vẽ mặt ngây thơ vô tội. “Khụ,” hần gãi gãi đầu, không cam lòng.....
Cần khai thông cậu: “Cái kia..., cậu chẳng lẽ không cảm thấy trong sách, phía dưới cái kia, ngực....., có chút phẳng?”

Diệp Hoài chắc chắn nói với hần: “Hiện tại đang lưu hành ngực phẳng.”

“.....” Thiệu Dịch Vĩ ghen hống trợn trối, hần hoàn toàn hết hy vọng rồi, nửa ngày mới ngượng ngừng mở miệng: “Cậu còn rất thích chạy theo một sao.”

“Tất nhiên rồi!” Nói đến việc này, Diệp Hoài dương dương tự phụ: “Tôi mỗi ngày đều lên mạng xem tin tức!”

Buổi chiều, Thiệu Dịch Vĩ cùng Diệp Hoài đi trả sách. Đi trên đường Diệp Hoài hỏi: “Có cần tôi mượn hộ cậu mấy quyển sách cấm không?”

“Ha hã, được nha. Tôi còn muốn thêm vài bộ ngực phẳng đó nha.”

“Không thành vấn đề!” Diệp Hoài đáp đến sáng khoái, cậu cảm thấy chính mình càng ngày càng thích người này, cùng mình giống nhau, có phẩm vị. (^_^)

Thiệu Dịch Vĩ đứng ở trước cửa hiệu sách, bên cạnh có một cửa hàng trang sức Tây Tạng liền làm bộ làm tịch nhìn, thỉnh thoảng quét mắt vào bên trong một chút, Diệp Hoài chọn xong sách của mình, liền hết sức chuyên chú giúp hần tìm “Sách cấm của ngực phẳng”, đằng sau là một đám tiểu cô nương vây quanh chỗ đó chỉ chỉ trỏ trỏ châu đầu ghé tai.

Hần cảm thấy không cần giúp Diệp Hoài tìm, lại nhìn cậu đứng ở nơi đó vẽ mặt hồ hững lại vô cùng nghiêm túc, ngược lại an ủi chính mình: Không sao cả, tiểu tử này là người sao Hỏa

~Khi trở về diệp hoài mua rẽ cây Konjac giòn, xé ra cắn một ngụm, “Ăn thật ngon.....” Giơ lên trước mắt Thiệu Dịch Vĩ: “Cậu cắn một miếng đi!”

“.....”

Diệp Hoài chấp nhất giơ tay trước mặt hần: “Không sao đâu, cậu cắn, tôi không chê!”

“.....” Được thôi, tôi đây cũng không chê. Thiệu Dịch Vĩ cúi đầu a ô một ngụm, ném thử: “Ngô....., thật đúng là không tồi!”

Buổi sáng thứ bảy, theo thường lệ khóa xây dựng tâm lý và tự rèn luyện để thành công, Thiệu Dịch Vĩ đã không đi vài buổi vì ngủ quên, hôm nay rốt cuộc cũng giã giũa bò dậy được, đi đến phòng học, Hà Huy đang ngồi ở đằng sau vội vàng sửa sang lại quần áo. Sau đó đi qua ngồi cạnh hần.

“Tối rồi,” Hà Huy thủ hạ không ngừng, “Gặp em còn khó hơn cả gặp được tôi.”

“Làm sao mà so sánh như vậy được, tôi là lừa nha. Bất quá hôm nay ngoại lệ, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Anh ta quay mặt đi, khóe miệng hơi cong lên, đôi mắt lại là nhàn nhạt không biểu tình, Thiệu Dịch Vĩ cảm thấy người này con đường trở thành tiên không còn xa: “Tiểu Vĩ, em có nghĩ đến tìm người mới không?”

“A..., nghĩ đến.”

“Anh hy vọng em có thể tìm được.”

“Hắc! Này sẽ không phải là nguyện vọng trong ngày sinh nhật của anh đi?”

“Anh là nói thật.”

Thiệu Dịch Vĩ quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, bọn họ đều có thể từ trong ánh mắt của nhau đọc được, thời gian trôi đi quá chậm, là ai nói tăng kinh thương hải nan vi thủy, có một số thứ một đi không trở lại, một số lại vĩnh viễn lưu lại. Hần mỉm cười.

“..... Cảm ơn.”

Rễ cây Konjac giòn giòn gì đó.

23. Chương 23: Tranh Bùn Khắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sinh nhật Loan Định sắp đến, liền lôi kéo Diệp Hoài đi dạo trên đường lớn, nàng thích mấy thứ cổ quái hiếm lạ, cuối cùng tìm được hạng mục tra tấn Diệp Hoài nhất: “Anh tặng em một bộ tranh bùn khắc đi!”

“Được.”

Diệp Hoài trở về cầm một tấm gỗ cùng ít bùn có màu sắc, từ đó toàn bộ thời gian rảnh đều dành để vẽ, tan học, ăn cơm xong liền thành thành thật thật trở về kí túc xá làm tranh.

Thiệu Dịch Vĩ mỗi ngày đều ngồi xem cậu cầm hai thanh gỗ tập trung tinh thần chọc chọc đảo đảo, cũng không thèm chơi cùng hắn, bĩu môi: “Gà cào!” Liền chạy đến sân thể dục đá bóng.

Ngót ngét hai tuần sau, vào một buổi chiều trời trong nắng ấm, Diệp Hoài rốt cuộc cũng đại công cáo thành, cậu vừa lòng đánh giá trên dưới một phen, hoàn hảo! Dem bức tranh của mình đoan đoan chính chính đặt trên bàn, sau đó đi ra cửa chuẩn bị mua cái bánh kem nhỏ chúc mừng một chút.

Thiệu Dịch Vĩ cùng Cao Phong, Giả Lượng cãi nhau ầm ĩ tiến vào ký túc xá, Cao Phong đẩy Thiệu Dịch Vĩ một cái, Thiệu Dịch Vĩ đụng vào Giả Lượng, Giả Lượng đứng không vững liền dựa toàn bộ người vào bàn, khuỷu tay đụng vào cái gì đó, thứ đó liền rớt trên đất, hần lảo đảo một bước, răng rắc một tiếng.

“Xong rồi!” Giả Lượng xoay người ngồi xổm xuống, tầm gỗ kia rớt xuống đầu kia không biết bị ai giẫm lên, đầu còn lại bị hần dẫm lên, lập tức gãy thành hai.

“Này không phải là của Diệp Hoài.....”

“..... Chỉ là gà cào loạn.”

“Có vẻ như hần tổn rất nhiều thời gian.....”

Ba người mặt đều tái đi.

Đang phát sầu, cửa bị đẩy ra, Cao Phong quay đầu lập tức kêu to: “A! Diệp Hoài!”

Giả Lượng nhặt tầm gỗ lên, vọt lẹ tới ban công, ngó trái ngó phải không có chỗ giấu, dứt khoát vung tay ném ra ngoài cửa sổ.

Diệp Hoài bị tiếng hét của Cao Phong mà hoảng sợ, về mặt vô tội đứng ở cửa, cậu không rõ, những người này sao vừa thấy cậu liền kích động như thế.

“A –!” Dưới lầu có người rống giân: “Ta tên nào vô đạo đức như vậy! !!!”

“Làm sao vậy...?” Diệp Hoài muốn đi ra ban công nhìn một chút náo nhiệt.

Thiệu Dịch Vĩ hoảng loạn, từ phía sau che mắt cậu: “Cậu đoán xem tôi là ai?”

“.....”

Diệp Hoài sinh khí, dùng sức bẻ cái tay đang che mắt mình, không nói một lời trở về bàn của mình.

Ba người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, đều nghĩ bước tiếp theo nên làm gì cho phải.

Diệp Hoài đem bánh kem hoa quả mới mua đặt lên bàn, mở hộp ra, một cỗ hương khí thanh thanh ngọt ngào bay ra, cậu lấy nữa ra.

Cả quá trình, ký ức về mấy thứ vừa xảy ra đã bay lên chín tầng mây.

Đằng sau có sáu con mắt nhìn chằm chằm mình, cũng không thoải mái lắm, cậu quay đầu lại: “Mấy người có muốn ăn không?”

“A,” Bộ dáng thụ sủng nhược kinh: “Ăn ăn ăn!”

“Tôi ăn thử một chút.....”

Ba móng vuốt duỗi ra, không chút khách khí ăn.

“Thật ngon! Diệp Hoài, cậu mua cái này ở đâu vậy?”

“Chính là chính là, ngày mai tôi cũng muốn mua một ít!”

Diệp Hoài ngơ ngác nhìn bánh kem giảm đi từng chút một, có chút buồn bực: Bọn họ ngày thường không phải đều không ăn sao?

Buổi tối, Diệp Hoài rốt cuộc cũng cảm thấy mấy người trong ký túc xá thái độ có chút kỳ quái. Giả Lượng không đến lớp tự học, Cao Phong cũng không đi tìm nha muội, cùng với Thiệu Dịch Vĩ ba người ngốc ở ký túc xá. Mọi người đột nhiên đều đối với cậu vô cùng nhiệt tình, cậu ngồi ở trên giường lên mạng, vừa định đi xuống uống cốc nước liền lập tức có người nhảy dựng lên: “Diệp Hoài cậu muốn làm gì?”

“Uống nước.”

“Tôi giúp cậu rót!” Nói xong một ly nước nóng hầm hập liền đưa tới tay cậu.

Một lát sau, cậu lần nữa chuẩn bị đứng dậy.

“Làm sao vậy Diệp Hoài?”

“Tôi muốn ăn táo.....”

“Tôi giúp cậu rửa!”

Rất nhanh quả táo được đưa tới, cộng thêm một quả chuối và một quả cam.

Diệp Hoài nhận, vừa nhìn vừa ăn, nửa ngày mới phát hiện người nọ còn đứng ở mép giường của mình, dùng ánh mắt hỏi:?

Thiệu Dịch Vĩ liếm miệng căng ra một cái túi nilon: “Chờ cậu ném hạt cùng vỏ.”

Lại một lát sau, Diệp Hoài không có động.

Một túi mút hoa quả tự phát tự giác đưa lên mép giường cậu: “Hai túi?”

Diệp Hoài liền không khách khí.

Lại qua một lát.....

“Diệp Hoài cậu xuống giường làm gì?!”

Diệp Hoài nhìn bọn họ liếc mắt một cái: “Đi WC.”

“.....”

Khi trở về, Diệp Hoài thấy bọn họ ba người chen lấn trước bàn của cậu cười cười nhìn cậu.

Ba ngốc B. Diệp Hoài nghĩ.

Trước khi đi ngủ, nhân lúc Diệp Hoài đi rửa mặt, Thiệu Dịch Vĩ đối với Cao Phong cùng Giả Lượng nói: “Chuyện đó hai người đừng lo, để tôi xử lý.”

“Cảm ơn lão đại!” Hai người cậu còn không được.

Buổi sáng hôm sau, từ khi Diệp Hoài rời giường, Thiệu Dịch Vĩ vẫn luôn quấn lấy cậu, nói chuyện không ngừng nghỉ, còn luôn ngăn trở tầm mắt của cậu. Diệp Hoài bực bội nói “Phiền phức!”

Thiệu Dịch Vĩ mặt dày mày dạn cười hì hì, Diệp Hoài đối với hắn không có biện pháp.

Thật vất vả Diệp Hoài mới quen, chuẩn bị mặc kệ hắn quấn cả ngày, ai ngờ tên kia vừa ra khỏi cửa liền chạy, hại Diệp Hoài khó chịu một phen.

Việc khiến cậu khó chịu còn chưa dừng lại, đến phòng học vừa định ngồi, một cô bạn trong lớp đã đến gần Diệp Hoài.

Báo cáo thực nghiệm cậu cậu — nàng là uỷ viên học tập.

Diệp Hoài lại quên mang theo.

Béo nữ sinh không vui, ngồi bên cạnh cậu một hồi lách cách.

Diệp Hoài mặt vô biểu tình, đều do Thiệu Dịch Vĩ! Trong lòng nghĩ.

Người bị trách tội rốt cuộc cũng tới, thấy bên này uỷ viên học tập đang đếm lá rụng, liền cười tủm tỉm đến cạnh nàng ngồi xuống: “Tiểu Na a, tôi ngồi ở đây cậu không ngại chứ?”

Bực tức của báo nữ sinh rốt cuộc cũng đình chỉ, mặt đỏ lên, miệng lại còn muốn cạy mạnh: “Cậu ngồi thì ngồi đi, hỏi tôi làm gì!”

“Tôi thích nhất ngồi cạnh cậu,” khi hắn hồng người, thanh âm trầm thấp, phảng phất có chút nhẹ nhàng, thoải mái ở trong tâm: “Ấm áp dễ chịu a ~”

Uỷ viên học tập say mê hồi lâu mới phản ứng lại, người này là quanh co một hồi ám chỉ nàng béo, phần nộ hờn dỗi: “Thật chán ghét cậu

~” hoa quyền cũng ra trận: Đông! Đông! Đông!

Thiệu Dịch Vĩ khoa trương kêu thảm thiết.

Đáng đời! Diệp Hoài xem đến hết sức hả giận, ai kêu miệng cậu ngứa!

Buổi chiều không có tiết học, Diệp Hoài một mình ngồi trong ký túc xá xem phim hoạt hình. Trong chốc lát, Thiệu Dịch Vĩ bước vào, vỗ vỗ giường cậu, Diệp Hoài quay đầu, Thiệu Dịch Vĩ đưa cho cậu một hộp chocolate lớn.

Diệp Hoài làm cái thủ thế: Cho tôi?

Thiệu Dịch Vĩ gật gật đầu, đối với cậu cười.

Thành thục mà nói, hần cười rất đẹp a, phẳng phất như có ánh mặt trời từ phía sau lộ ra một chút một chút một. Diệp Hoài trên mặt nóng lên, lại quay đầu xem phim hoạt hình. Lỡ tai lại nghe thấy người nọ cứ đi đi lại lại quanh giường mình.

Khi một tập Naruto sắp hết, Thiệu Dịch Vĩ bò lên giường của mình, Diệp Hoài cảm giác hần đang nhìn chăm chăm chính mình một thời gian dài, “Diệp Hoài.”

“Hả?”

“Cậu đang xem cái gì vậy?”

Diệp Hoài đem thân mình hướng bên trong di chuyển một chút, ý bảo hần lại đây cùng nhau xem.

Thiệu Dịch Vĩ liền thả người nhảy qua, dựa gần vào cậu. Hai người không tiếng động nhìn trong chốc lát, Thiệu Dịch Vĩ lại mở miệng: “Chocolate không ăn sao?”

“Không.” Cậu đem hộp đẩy đến trước mặt hần: “Cho cậu ăn.”

Thiệu Dịch Vĩ mở nắp hộp, lấy ra một viên lột vỏ, đưa cho Diệp Hoài.

Diệp Hoài yên lặng tiếp nhận bỏ vào trong miệng. Chocolate ăn đặc biệt ngon, vị ngọt từ từ tan chảy trong miệng.

“Diệp Hoài.” Bên tai vang lên thanh âm của hần, thật giống thanh âm khi nói chuyện cùng nữ sinh báo sáng nay, trầm thấp, ở trong lòng Diệp Hoài cào a cào: “Cậu có cảm thấy hạnh phúc không?”

“Àn.....” Đầu có điểm nóng lên, cả người mềm như, Diệp Hoài giờ phút này đột nhiên rất chờ mong, hần sẽ nói một ít lời khác biệt.

“Nghe nói ăn chocolate sẽ làm người ta cảm thấy hạnh phúc, cậu có phải hay không cảm thấy,” hần dùng tay so so: “Một chút, một chút hạnh phúc?”

Màn hình trở nên lung tung rối loạn thấy không rõ, hết thấy đều không rõ ràng, Diệp Hoài mơ mơ màng màng, gật đầu một cái.

“Kia..... Cậu có phiền khi tôi nói ra một điều gì đó không được hạnh phúc cho lắm?”

Diệp Hoài xoay đầu.

“Tôi làm hỏng bức tranh gà cào của cậu rồi.”

~* Một số tranh bùa khác, ai muốn hiểu chi tiết có thể search baidu.com hoặc GG

24. Chương 24: Ngã Bài

Sự tình cuối cùng cũng chẳng giải quyết được. Diệp Hoài không thể nói cái gì, vỡ thì cũng vỡ rồi. Huống chi sau đó, Thiệu Dịch Vĩ lại dẫn cậu ra ngoài ăn một bữa cơm, Diệp Hoài liền cao hứng đem chuyện này vất lên mấy tầng mây.

Thẳng đến ngày sinh nhật Loan Dịch, cậu mới vội vã đi ra ngoài mua quà đưa cho nàng. Loan Dịch mở quà ra, thần sắc thất vọng, nhìn Diệp Hoài liếc mắt một cái, cái gì cũng không nói.

Diệp Hoài không rõ, vòng cổ thật tốt, so với tấm ván gỗ lầy lội bùn kia không biết xinh đẹp hơn bao nhiêu lần, nàng trước kia không phải rất thích nhãn hiệu trang sức này sao?

Khó hiểu. Thật quá khó hiểu.

Thiệu Dịch Vĩ đi theo Đỗ Phi đến cửa hàng nhỏ sắp khai trương, bán cái gì thì cũng không nhớ kỹ lắm, bởi vì lão bản kia, lớn lên thật sự là quá mức dính người.

Hai người vào cửa hàng liền thấy một người đưa lưng về phía bọn họ đang sửa sang lại đồ vật ở góc tường. Đỗ Phi nói: “Hàn Linh, giới thiệu cho cậu một chút, đây là anh em của tôi, Thiệu Dịch Vĩ.”

Ngoài dự đoán, động tác người nọ sửa sang đồ vật chậm rãi ngừng lại, nhưng lại đứng yên ở đó không quay đầu lại.

Thiệu Dịch Vĩ xấu hổ quay đầu nhìn Đỗ Phi, Đỗ Phi so với hắn còn xấu hổ hơn, sau đó liền chuyển thành vô cùng tức giận: “Hàn Linh!”

Vẫn như cũ không nhúc nhích.

Thiệu Dịch Vĩ nheo mắt thấy trên lỗ tai người nọ đeo đồ vật màu đen, bĩu môi: “Nghe nhạc liền nghe đến ngây người.”

Đỗ Phi đi qua lấy chân đá vào mông người nọ: “Này!”

Người nọ hoảng sợ, nghiêng đầu, cười như không cười, đôi mắt cong cong đào hoa: “Đỗ Phi.”

Thanh âm đặc biệt dễ nghe, ôn ôn nhuận nhuận, ai nghe xong cũng đều bình tâm tĩnh khí, đáng tiếc đối tượng lại là Đỗ Phi, hoàn toàn không dùng được, anh ta bắt đầu lải nhải lên: “Ta phi, dựa vào cậu làm sao buôn bán! Phỏng chừng có ngày trộm tới lui lui trộm không ít tranh cậu cũng không biết.....”

Người nọ tháo tai nghe đứng dậy, lẳng lặng đứng nơi đó mặc anh ta quở trách, hơi hơi cong cong khoe miệng làm người khác cảm thấy người nọ thời thời khắc khắc đều mang theo một chút ý cười phong tình.

“..... Cậu nói xem, nếu vừa rồi bước vào là khách hàng.....” Đỗ Phi không dứt.

Người nọ không lên tiếng, Thiệu Dịch Vĩ nhưng chịu không nổi: “Cửa hàng này trang hoàng không tồi nha.” Hắn cố ý đổi đề tài.

Tầm mắt hai người lúc này mới chuyển đến trên người hắn, người nọ nhìn hắn: “Cậu là.....”

“Thiệu Dịch Vĩ.” Hắn chủ động vươn tay.

“Hàn Linh.” Người nọ cùng hắn bắt tay một chút, tươi cười, có thể ghi điểm tuyệt đối.

Đỗ Phi nói: “Cho chút ý kiến đi.”

“Khá tốt.”

“Này chạy thật xa đến nơi này liền chỉ tặng 2 chữ? Cậu chính là sinh viên a!”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng xua tay: “Nào dám, luận phẩm vị của tôi tuyệt đối không đuổi kịp đại ca anh.”

Một bên Hàn Linh bị chọc cười, nói: “Hàng hóa còn chưa có đến, cậu nhìn trúng cái gì thì tùy tiện lấy, có thể tặng cho bạn gái.”

“Ha ha, tôi không có bạn gái.”

Ánh mắt Hàn Linh lúc này dừng lại ở trên mặt hắn lâu một chút, sau đó hai người nhìn nhau hiểu rõ mà gọi lên khoe miệng.

Người một nhà.

Đỗ Phi chỉ nghĩ người mười phút lại không an vị, liền mời Thiệu Dịch Vĩ ra ngoài ăn cơm, Hàn Linh đang bận ở trong, Thiệu Dịch Vĩ hỏi: “Không gọi hắn đi cùng sao?”

“Gọi cái gì a, hắn phải ở chỗ này trông coi.”

“Vậy anh cũng tốt xấu hỏi người ta một chút xem người ta ăn cái gì, quay về liền mang về cho người ta.”

“Không cần hỏi!” Đỗ Phi vung tay lên đứng lên: “Tùy tiện đi.” Hai người đi ra ngoài, Thiệu Dịch Vĩ chần chờ, vẻ mặt không đồng tình quay đầu lại.

Đỗ Phi ngó hắn liếc mắt một cái, đứng lại: “Hàn Linh! Giữa trưa ăn cái gì!”

“Tùy tiện!”

“Xem đi!” Đỗ Phi đắc ý nhướn mày: “Ta đã nói mà.”

Đưa xong Loan Dịch về trường học, Diệp Hoài đi ngang cái chỗ Feeling ở trung tâm quảng trường, theo bản năng liếc mắt một cái, lại theo bản năng cảm thấy người đi ở giữa kia có điểm giống Thiệu Dịch Vĩ.

Rốt cuộc là loại địa phương gì? Diệp Hoài hiếm khi đi bar, cậu không rõ cái kia có gì hấp dẫn người, chính là Thiệu Dịch Vĩ phẳng phất như rất thích thú, còn thích cùng cái người trong túi có rất nhiều hạt dưa đi cùng nhau!

Nghĩ đến đây Diệp Hoài có loại cảm giác kỳ quái, trong lòng rầu rĩ, nhưng cụ thể là cảm giác gì, cũng không nói lên được..... Nghĩ như thế, bất tri bất giác đi tới trước cửa.

Vậy thì dứt khoát vào bên trong nhìn xem. Diệp Hoài đẩy cửa, đi vào.

Ánh sáng có chút tối, cậu khẽ nheo mắt, có người nhìn chăm chăm cậu. Quầy bar bên kia vây quanh rất nhiều người, Diệp Hoài không nghĩ bước vào, đứng ở cửa, mùi thuốc lá và rượu làm cho không khí có chút tù đọng, cái địa phương này có gì tốt!

Có người từ bên người cậu đi qua lại lui trở lại, ngậm một ống hút thuốc thật dài: “Ai ~? Cậu không phải cái kiaaiz.... aiz...sao?”

Diệp Hoài cũng nhận ra người nọ.

“Cậu,” Đỗ Phi tháo ống hút xuống, trong thanh âm mang theo vài phần ý cười, “Như thế nào, lại tới đây?”

“Tôi đi dạo.”

Đỗ Phi lập tức duỗi tay che miệng lại, đôi mắt sắp cong thành hình trăng non: “Cậu..... Ngô..... Cậu chờ, đứng nơi này đừng nhúc nhích, tôi đi gọi Dịch Vĩ cho cậu..... Ngô ngô.....”

Trong chốc lát Diệp Hoài thấy Thiệu Dịch Vĩ bị lôi kéo hướng bên này đi tới, vẻ mặt tò mò: “Ai a.....?”

“Hắc hắc.....”

Sau đó hắn cũng thấy Diệp Hoài, liền ngậy ngấn cả người.

“..... Diệp Hoài?” Hắn có điểm dở khóc dở cười: “Cậu như thế nào lại đến nơi này?”

“Tôi đi dạo.”

Lần này, Đỗ Phi ha hả cười đến treo ở trên người Thiệu Dịch Vĩ, Thiệu Dịch Vĩ không nói gì vỗ vỗ lưng anh ta.

Diệp Hoài đột nhiên không thể hiểu được đột nhiên sinh khí.

Đỗ Phi ai da ai da ôm bụng kêu to chạy tới đưa Diệp Hoài một ly nước cam, lại ai da ai da đi tìm những người khác.

Dư lại bọn họ hai người ngồi ở bàn nhỏ.

“Diệp Hoài, uống hết ly này liền về đi?”

Diệp Hoài cắn ống hút ngẩng đầu, Thiệu Dịch Vĩ ngồi ở phía đối diện lười nhác tựa lưng vào ghế, cũng không nhìn cậu, đôi mắt lang thang không có mục tiêu mà khắp nơi du đãng.

“Ngô.” Cậu cúi đầu, trong lòng khẩn trương một chút.

Uống xong nước trái cây liền đứng dậy, Thiệu Dịch Vĩ nói: “Đi, chúng ta cùng nhau.”

Diệp Hoài nói: “Tôi đi buồng vệ sinh trước đã.”

“Đi WC.....?” Phòng vệ sinh trong Gay bar có thể tùy tiện vào đi sao? Thiệu Dịch Vĩ vội vàng lôi kéo cậu hướng ra phía ngoài đi: “Đi thôi! Chúng ta nước phù sa không chảy ruộng ngoài ~”

Đã khuya, đèn đường chiếu rọi xuống, gió đêm nhẹ nhàng thổi.

“Diệp Hoài, về sau không cần lại tới nơi đó.”

“Vì sao?”

“Không tốt.”

“Hừm?”

Thiệu Dịch Vĩ dừng lại, trong ánh mắt mang theo một tia cười bất đắc dĩ: “Cậu biết đó là loại địa phương nào không?”

Diệp Hoài nhìn hắn.

“Là quán bar đồng tính.”

Diệp Hoài dừng một chút, đôi mắt chớp hai cái.

Người trước mắt cúi xuống ngậm miệng, tựa hồ còn kèm theo tiếng thwor dài khó hiểu: “Đi thôi.”

Dọc theo đường đi hai người ai cũng không nói chuyện, trong đầu Diệp Hoài lung tung rối loạn, rất nhiều thứ muốn hỏi, lại cái gì cũng không nghĩ ra được, hôn hôn trầm trầm*.

**Thành ngữ Trung Quốc, dùng để mô tả sự vô thức của con người. Ở đây, ý tác giả là anh Hoài đi theo kiểu trong vô thức ý, chỉ biết theo sau anh Vĩ, nhìn bóng dáng ảnh.*

Người đi ở phía trước, động dạng cũng trầm mặc. Cái loại cảm giác kỳ quái này lại tới nữa, vừa quen thuộc lại xa lạ.

Câu nói đó, tựa hồ có cái gì, không giống.

25. Chương 25: Mâu Thuẫn

Trở lại ký túc xá, máy móc rửa mặt, lên giường. Bọc kín chăn nằm ở nơi đó, nghe tên kia cùng những người khác vừa nói vừa cười, thanh âm có chút xa, cảm giác có chút không chân thật. Diệp Hoài trở mình, ngủ.

Ngày hôm nay thật sự quá mệt mỏi.

Buổi sáng hôm sau vẫn như cũ bị người đánh thức, Diệp Hoài xoa xoa mắt, quay đầu, Thiệu Dịch Vĩ đã dậy, không biết như thế nào tinh thần cũng thực tỉnh táo, ngồi dậy mặc quần áo xuống giường.

Đi vào phòng tắm đánh răng, Thiệu Dịch Vĩ ở bên cạnh rửa mặt. Nhà vệ sinh công cộng lúc 5 giờ vô cùng lạnh lẽo, chỉ có tiếng nước chảy. Diệp Hoài nhớ tới chuyện hôm qua, quay đầu nhìn chằm chằm hắn. Thiệu Dịch Vĩ dùng tay hắt nước lên mặt, một lần lại một lần, bọt nước không ngừng nhỏ giọt từ trán cho đến chóp mũi, sau đó hắn đứng thẳng lưng, quay người nhìn Diệp Hoài cười: “Cậu xem, bọt nước bắn hết ra quần áo rồi này!”

Diệp Hoài cảm thấy Thiệu Dịch Vĩ không cao hứng. Tuy rằng hắn vẫn gọi cậu rời giường, cùng cậu đi ăn sáng, vừa nói vừa cười, nhưng Diệp Hoài vẫn cảm thấy, hắn không cao hứng.

Bằng không chính là bản thân cậu không cao hứng.

Loại cảm giác này có chút giống tiểu hài tử giận dỗi, ở trong lòng sinh khí, nhưng chỉ bĩu môi, người trềng ta ta trềng người, không thèm nói ra. Bất đồng chính là Diệp Hoài nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, trong lòng mình hiện giờ là cái loại cảm giác gì, rốt cuộc vì cái gì lại không cao hứng.

Tiết thứ ba là tiết tiếng Anh, cô giáo trẻ tuổi dạy tiếng Anh bước vào phòng học liền nhíu mày – cả một giảng đường lười như vậy, hàng đầu tiên chỉ lác đác vài nữ sinh, sau đó hàng thứ hai, thứ ba, thứ tư, đều trống không, năm hàng về sau kín mít nam sinh hoặc nằm bò ra bàn hoặc xem tạp chí.

“Hừ!” Nàng phi thường không hài lòng đi lên bục giảng, giày cao gót dẫm vang loảng xoảng loảng xoảng: “Cả lớp!”

Trừ bỏ hàng đầu tiên, còn lại không ai phản ứng!

Giáo viên tiếng Anh bạo phát: “Xem tập chí! Đề thu hết vào cho tôi! Đem người đang ngủ đánh thức! Càng ngày càng không ra gì! Đây còn là cái lớp học sao! Một chút cũng không biết tiến bộ, trước nay chưa từng thấy qua (lược bỏ 2000 chữ)..... Thi hết học kì I đa số đều là 60! Xem lại bản thân xem, nói thật cho các cô các cậu biết, nếu chấm chặt ra 60 điểm còn không đến!” Càng nghĩ càng sinh khí: “Hôm nay làm trắc nghiệm! Viết chính tả! Anh dịch hán hán dịch anh! Ủy viên học tập đem sách giáo khoa thu lên cho tôi! Mỗi người giữ lại 1 quyển vở, ngồi xa nhau ra, nhanh lên!”

Một trận đá lý leng keng.

“Làm bài nghiêm túc cho tôi! Không được quay ngang quay dọc! Dưới 60 điểm kiểm tra lại! Kiểm tra đến khi đạt tiêu chuẩn mới thôi!” Phát tiết một phen xong liền để chịu hơn nhiều, *dám không để lão nương vào mắt!* Nàng bắt đầu xoay người viết đề lên bảng.

Tất cả mọi người đều héo rũ, lấy giấy bắt đầu làm bài.

Diệp Hoài viết xong tên của mình liền không biết nên làm gì tiếp theo, bảng đen viết loảng ngoảng một chữ cậu cũng không biết, chung quanh một mảng nghiêm túc yên tĩnh, chỉ có đôi mắt cậu nhìn xung quanh, chờ mong có thể cùng ánh mắt của ai đó không hẹn mà gặp.

Thiệu Dịch Vĩ ngồi bên cạnh, một dãy hành lang chia cắt*, đôi mắt Diệp Hoài quét đến hần, hần đường như có dự cảm mà ngẩng đầu, mặt vô biểu tình nhìn Diệp Hoài liếc mắt một cái, xé một mảnh giấy, lấy bút xoát xoát viết xuống mấy chữ, xoa thành viên tròn tròn ném cho Diệp Hoài.

* Kiểu là khoảng cách giữa hai bàn ở 2 dãy á.

Diệp Hoài vui sướng mở giấy ra, trên giấy chỉ có hai từ: [ngốc B].

Cậu chớp chớp mắt, lập tức cũng cầm bút liên ở trên tờ giấy xoát xoát thêm ba chữ: [ngốc B đang mắng ai]. Một lần nữa xoa thành viên ném vào ót Thiệu Dịch Vĩ.

Tất nhiên, Thiệu Dịch Vĩ không mở ra xem.

A? Cư nhiên không để ý tới? Diệp Hoài nhìn hần ở nơi đó làm ra vẻ nghiêm túc viết bài liền sinh khí, quay người lại đem giấy của mình roẹt roẹt thành tờ nhỏ vo tròn hướng trên đầu hần ném.

Dám không để ý tới!

Dám không để ý tới!

.....

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng trầm nặng.

Diệp Hoài nuốt nước bọt, chậm rãi ngẩng đầu.

“Go! Out!”

“Out” là bạo phát âm, “Go” cũng là bạo phát âm, giáo viên tiếng Anh kích động, nước miếng phun trên mặt Diệp Hoài.

Diệp Hoài ở bên ngoài chán chết đi loanh quanh, vào WC, đem điện sáu tầng khu dạy học từ trên xuống dưới bật sáng trưng, đợi chuông tan học vang lên lập tức chạy về phòng học, cậu còn coi như là học sinh ngoan, thành thật chờ lão sư rời khỏi lớp.

Kết quả lão sư lại không cho tan học, kích động một hồi.

Tiết thứ tư, Diệp Hoài ở bên ngoài đem điện thoại chơi đến hết pin, cửa phòng học rốt cuộc mở ra. Lão sư cư nhiên không thèm nhìn cậu cái nào ngẩng đầu rời khỏi, Diệp Hoài sững sờ, một khuôn mặt tiến sát đến mắt cậu, là Thiệu Dịch Vĩ, Diệp Hoài khẩn trương liền theo bản năng lùi về sau một bước, cái ót chạm vào trên tường phát ra tiếng “Phanh” thật lớn.

“Ai da!” Mặt Thiệu Dịch Vĩ khoa trương nhăn lại: “Cậu không sao chứ?”

Diệp Hoài thật không biết nên lấy cái biểu tình gì nhìn hắn.

“Hắc hắc,” Thiệu Dịch Vĩ ngượng ngừng gãi đầu: “Cảm thấy nên xin lỗi cậu, vui đùa hơi quá mức.”

“Không có việc gì.” Diệp Hoài cũng cảm thấy kỳ quái, bản thân từ trước tới nay không có cảm giác gì với mấy trò đùa quá trớn, nhưng khi cùng hắn ném lại giấy chơi, trong lòng kỳ thật rất vui vẻ, nhưng đến khi hắn không thêm phản ứng, trong lòng tự nhiên chìm xuống, một khắc kia, đột nhiên có rất nhiều thứ không rõ trong lòng, sợ hãi.

“Tôi còn sợ cậu ngồi xổm ở cửa khóc, không nghĩ tới cậu da mặt còn rất dày nha.”

“.....”

“Ách... Tôi mời cậu ăn cơm!”

Chuyện ngày hôm qua tựa hồ cứ như vậy liền nhẹ nhàng đi qua, Thiệu Dịch Vĩ không muốn đề cập tới, Diệp Hoài lại muốn, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội.

Muốn nói kỳ thật cũng không có cái gì to tát lắm, bất quá chỉ là hấn cùng người khác có điểm không giống nhau mà thôi. Nhưng nghĩ lại chuyện tối hôm qua, thời điểm hấn nói ra ba chữ kia, sóng não chuyển qua vài vòng, rốt cục là tốt hay xấu, một đồng thứ đột nhiên trở tay không kịp hiện lên. Thậm chí có một số ý niệm khôn lành mạnh hiện ra.

Lúc ăn cơm, nhìn người ngồi đối diện, dự cảm không tốt kia rốt cuộc không nhận được, xông ra: “Người kia là bạn trai cậu sao?”

“Cái gì?” Thiệu Dịch Vĩ giương mắt: “Ai?”

“Đỗ Phi!” Cái tên do buột miệng mà thốt ra, Diệp Hoài chính mình giật mình, vì cái gì bản thân lại nhớ rõ như vậy.

“Hấn ~? Đừng có nói giỡn, hấn ta, tôi trào cao không nổi đâu!”

Diệp Hoài hồ nghi nhìn chằm chằm hấn vẻ mặt vô lại, nghĩ nghĩ, đại khái là thật đi.

Nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn nhìn không được hỏi: “Cậu có bạn trai không?”

Thiệu Dịch Vĩ dừng một chút, ngẩng đầu tựa hồ tâm tình thật tốt mà khoe một gương mặt sáng lạn tươi cười: “Cậu đoán xem!”

Buổi tối, Thiệu Dịch Vĩ theo thường lệ muốn đi Feeling ngồi một chút, đang cùng vài người vừa mới nhận thức lung tung trò chuyện, có người từ phía sau vỗ vai hấn: “Tiểu tụy từng hôm nay như thế nào lại không tới?”

Thiệu Dịch Vĩ quay đầu: “Anh như thế nào có việc làm rồi lại còn nhàn nhã như vậy?”

“Không cần đổi đề tài a!” Đỗ Phi lôi kéo hấn tìm chỗ yên lặng ngồi xuống, vẻ mặt bà tám: “Ai, đêm qua trở về, thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào, ngủ nha.” Lại lập tức thêm một câu: “Còn là ngủ cùng nhau.”

“Hắc hắc hắc hắc...” Đỗ Phi tưởng tượng đến tình huống lúc đó ngăn không được mà cười: “Không nghĩ tới a, thật không nghĩ tới, tiểu gia hỏa đó thật chủ động nha, cậu cũng nên hào phóng một chút, liền nhận đi!”

“Hảo ca ca, ngài lại không phải không biết,” Thiệu Dịch Vĩ khoa tay múa chân một chút chỉ vào đầu: “Tiểu hài tử kia, nơi này, có khuyết điểm.”

“Vậy cậu cũng chính là tại nơi đó có khuyết điểm đi!” Đỗ Phi phi thường hào khí giương tay lên: “Đừng

cho là anh đây nhìn không ra! Mỗi lần nhắc tới người ta, cậu liền vui đến mức miệng khép không được, còn dám nói cậu đối với người ta không phải cái ý tứ kia?”

“Đó là nhìn hần đáng yêu, liền chơi đùa một chút.”

Đỗ Phi lúc này nhìn chằm chằm hần một hồi lâu: “Thật nhìn không ra, Dịch Vĩ, cậu như thế nào lại là người ngại ngùng a? Còn không phải chỉ là một câu sao? Có cái gì khó?”

“Ngài là người ngoài,” Thiệu Dịch Vĩ như cũ cười cười, “Hần nếu như là người trong giới, tôi không nói hai lời liền thượng. Chính là ngài xem, người ta đến bạn gái cũng có rồi. Tôi như thế nào có thể..... Thật sự chơi không nổi. Trên thế giới này nhất kiến chung tình có rất nhiều, cũng không thấy mỗi một người đều có thể trở thành người yêu của nhau đi? Ngài ngắm lại xem, Tiểu Xa với ngài chính là ví dụ điển hình.”

“..... Anh đây như thế nào cảm thấy không giống nhau.”

“Có cái gì không giống nhau?”

“..... Phi! Mấy cái thuyết từ trước tới nay anh nói với chú!” Đỗ Phi phun vỏ hạt dưa ra: “Cậu cứ chờ xem, ánh mắt của anh đây với cậu, tuyệt đối không giống nhau!”

26. Chương 26: Chia Tay

Diệp Hoài gần đây tâm tình không tốt, luôn khó chịu, lười vận động. Không có tiết liên lì ở trên giường xem hoạt hình, thật sự không có việc gì làm, nhớ tới chính mình còn có một tài khoản game, liền lên mạng chơi game.

Cài tài khoản kia là nửa năm trước cùng Loan Dịch đăng ký, sau đó cũng không còn hoạt động, mạnh miệng nói trong thế giới này một ngày không thấy như cách N thu, anh em năm đó cùng chơi với cậu đã lên mấy chục cấp, cấp bậc Diệp Hoài lại chỉ trên mười một chút, điển hình là tân binh, ai thấy đều phải kéo đi PK khi dễ một phen.

Khó chịu mà thêm ba cấp.

Buổi chiều nằm trên giường chờ thời gian tới bữa tối, di động đột nhiên vang lên.

Là Loan Dịch, Diệp Hoài nhắc máy, theo thường lệ uy một tiếng sau đó chờ nàng nói chuyện. Lần nào cũng vậy, Loan Dịch ngọt ngào kêu một honey sau đó liền chỉ chỉ a a nói, Diệp Hoài chỉ cần nghe. Nhưng lần này đầu bên kia trầm mặc.

Đợi mấy chục giây, Diệp Hoài tưởng tín hiệu không tốt, vừa muốn tắt, thanh âm nhẹ nhàng từ đầu kia truyền tới: “Anh đang làm gì vậy?”

“Không làm gì cả.”

Lại là một trận trầm mặc. Diệp Hoài có điểm không thích ứng, cậu xê dịch nằm thoải mái một chút: “Rất rảnh a, buổi tối em có muốn ăn gì không?”

“Diệp Hoài,” Loan Định nhẹ nhàng nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Diệp Hoài ngậy người.

Đầu kia hít một hơi thật sâu: “Chúng ta một cái tuần không gặp mặt rồi đi? Tôi không gọi điện cho anh, thì anh cũng không thèm gọi cho tôi? Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, vẫn không thể hiểu nổi, hai chúng ta như thế nào càng ngày càng xa lạ, sau cũng có thể hiểu, kỳ thật cũng không tính xa lạ, chính là không ở cùng nhau. Có thể là tôi càng ngày càng tham lam đi. Từ khi học cấp ba đến bây giờ, ba năm, cái gì cũng không hề thay đổi. Ngay từ đầu luôn là tôi hỏi anh, Diệp Hoài đi chơi cùng nhau không, Diệp Hoài chúng ta đi ăn cơm đi, Diệp Hoài hôm nay có thể không... Đặc biệt thích anh, thật sự, ở bên anh cảm thấy vô cùng cao hứng. Nhưng anh có biết không, có đôi khi tôi thật hy vọng anh có thể chủ động gọi điện cho tôi, hy vọng người xin lỗi trước là anh, hoặc là vì tôi mà ăn chút giấm, tôi cũng là một cô gái, Diệp Hoài.

Gần đây có người theo đuổi tôi, là người cùng trường với anh, ngày đó ở sân bóng anh có gặp qua, cái người lớn lên rất giống Trần Quan Hi. Anh nhất định không nhớ gì cả. Hắn đối với tôi đặc biệt tốt, thích một người và được người thích thật không giống nhau. Hắn luôn nói, nếu giờ anh mua phải đồ vật mà em không thích thì phải làm sao giờ, có thể tôi nói những lời này anh không thích nghe những câu này, tôi có thể hiểu hắn, thật giống như tâm tình khi tôi ở cùng anh. Chính là anh cái gì cũng không nói.

Tôi biết, anh không đem tôi để trong lòng, chính là có đôi khi tôi không buông bỏ được, ba năm, anh biết không, ít ra có chút luyến tiếc.” Nàng hít hít mũi: “Quên đi, chúng ta nên chia tay thì tốt hơn, tôi cảm thấy mệt mỏi..... Anh có từng thích tôi không, Diệp Hoài?”

Diệp Hoài muốn nói rất thích, chỉ có hai chữ, nhưng cứ mặc kẹt trong cổ mãi không thốt ra được.

Đầu kia truyền đến một tiếng nhàn nhạt thở dài: “Anh tính khí quá trẻ con, Diệp Hoài. Sau này nếu như gặp một người anh thực sự thích, nhớ quan tâm đến cô ấy một chút.” Nàng lại trầm mặc trong chốc lát: “Anh khóc sao?”

Ngực rầu rĩ, toàn thân đều nghẹn muốn chết, đôi mắt cũng vậy, Diệp Hoài duỗi tay lau, nhưng vẫn khô ráo.

“Ừm.” Cậu nói.

Sau khi cúp điện thoát một lúc, lại nhận được tin nhắn, Loan Định: [Anh còn để một vài thứ ở chỗ tôi, tôi

sẽ mang đến. Ở dưới lầu chờ tôi.]

Diệp Hoài bắt đầu thu thập những đồ vật của Loan Dịch để ở chỗ mình, từ cái gối ôm Tiểu Ngư đến áo khoác, thư từ, đĩa nhạc, còn có một ít đồ vật, lúc đi dạo phố Loan Dịch nói thích, Diệp Hoài sau gặp phải liền mua, lại quên đưa cho người ta. Hiện tại không còn cơ hội, dứt khoát trực tiếp đều đưa cho nàng đi. Diệp Hoài tìm một cái túi lớn cho vào.

Thiệu Dịch Vĩ đẩy cửa tiến vào: “Ách, cậu đây là làm tổng vệ sinh sao?” Xắn tay áo: “Muốn tôi giúp không?”

Diệp Hoài lắc đầu.

“Tâm tình không tốt sao? Làm sao vậy?” Hắn lập tức nhìn ra.

“Chia tay.” Diệp Hoài kéo cái túi mở cửa bước nhanh ra ngoài.

Thiệu Dịch Vĩ ngăn ra, sau đó bò đến bên cửa sổ, thân ảnh Diệp Hoài rất nhanh xuất hiện trong phạm vi, xách theo cái túi kia sải bước đi đến trước mặt một nữ sinh, nhìn kỹ, là bạn gái của cậu không sai, hai người không nói gì trao đổi đồ vật trong tay, sau đó đều quay đầu bước đi.

Về phần mình, Thiệu Dịch Vĩ bĩu môi, trong lòng có chút hụt hẫng.

Trở về Diệp Hoài không nói gì, bò lên giường xem hoạt hình. Thiệu Dịch Vĩ cũng không tiện mở miệng, ra ra vào vào thật vất vả cũng đến thời điểm ăn tối, chạy đến hỏi: “Diệp Hoài, xuống ăn cơm không?”

Chiều này xem ra bất luận tình huống gì đều dùng được, Diệp Hoài lập tức xuống giường đi giày đi theo hắn.

Thiệu Dịch Vĩ luôn theo sát quá trình cậu ăn cơm, sợ cậu ăn uống quá độ hoặc không thèm ăn — này đều là dấu hiệu xấu. Đợi cho Diệp Hoài rót cuộc ngồi xuống, hắn đếm đếm mấy đĩa thức ăn trên bàn, một hai ba bốn năm....., được rồi, bình thường.

Diệp Hoài cũng không nói lời nào, ngồi yên lặng ăn, tuy rằng động tác cùng bình thường không có gì khác biệt, nhưng chính là ánh mắt hạnh phúc khi nhìn thấy đồ ăn, lại không cảm nhận được.

Thiệu Dịch Vĩ ăn được một ít liền đứng dậy: “Đi ra ngoài một chút.”

Diệp Hoài giương mắt nhìn hắn.

“Đi WC một lúc, liền trở về.”

Diệp Hoài ăn được một phần ba đồ ăn, Thiệu Dịch Vĩ đã trở lại, ném cho cậu một khối chocolate đường: “Ăn cái này đi.”

Diệp Hoài lột vỏ bỏ vào trong miệng, tâm tình tốt hơn một chút: “Còn không?”

Thiệu Dịch Vĩ từ túi quần móc ra tiếp đặt ở trên bàn.

Mắt Diệp Hoài lại sáng lên.

Ăn xong cơm đi về ký túc xá, Thiệu Dịch Vĩ đẩy cửa ra, Cao Phong đang cùng nha muội gọi điện thoại tâm sự: “Này ~ không thành vấn đề! Hắc hắc, bắt tôi nói bao nhiêu lần cũng được: Tôi yêu cậu tôi yêu cậu tôi yêu cậu.....”

Hắn nhanh chóng đóng cửa lại, cả người nổi đầy da gà, quay đầu nhìn vẻ mặt thất hồn lạc phách của Diệp Hoài: “Chúng ta đi ra ngoài đi dạo, đi ăn cái gì ngon ngon chút?”

Diệp Hoài đang hy vọng có người có thể ở cùng cậu, không ngừng nói để làm cậu phân tâm một chút. Đương nhiên, ăn ngon uống tốt cũng được, được hầu hạ thì lại càng tốt. Cũng may Thiệu Dịch Vĩ hai công năng này đều có đủ.

Đi dạo trên con đường dân cư thưa thớt phía sau trường học, Thiệu Dịch Vĩ một bên bám riết không tha cùng cậu nói chuyện phiếm, nếu chỉ lắc đầu hoặc gật đầu liền từ trong túi lấy ra một khối chocolate cho cậu ăn, dù sao cũng không thể làm cậu nhàn rỗi. Hắn có chút lo lắng, Diệp Hoài trước nay không phải là người giỏi biểu đạt, tạm thời, bất luận về sau như thế nào, tình huống hiện giờ thoát nhìn vẫn là đang chịu đả kích. Kỳ thật, nếu có thể nói ra sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Diệp Hoài, nói cái gì đi, tùy tiện nói, muốn nói cái gì liền nói, được không?”

Diệp Hoài đứng lại, rất hoang mang nhìn thẳng hắn, nửa ngày duỗi tay thò vào túi quần hắn: “Cậu còn có nhiều chocolate như vậy!”

Một khi tin tức thất tình được lan truyền, toàn bộ các huynh đệ ký túc xá 519 bắt đầu phát huy tinh thần thông cảm, nhìn về phía Diệp Hoài với ánh mắt đồng tình. Lại nói, Diệp Hoài người này, trừ bỏ không có ánh mắt ra, kỳ thật không tồi, mỗi lần mua đồ ăn ngon đều không quên chia sẻ cho anh em, tính tình cũng tốt, ai nói cái gì quá phận hoặc làm cái gì quá phận cậu đều không so đo, hoặc giả như là khinh thường không thèm so đo thì cũng không thể nào khảo chứng, dù sao cũng chưa cùng ai đổ mặt tía tai.

Hiện tại nhìn cậu vô cùng chán nản, mọi người đều không đành lòng, tìm mọi cách làm cậu vui:

“Diệp Hoài, mang cậu ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện cùng tôi đi quét tước phòng học.”

.....

“Diệp Hoài, đến kí túc xá nữ một chút không? Thuận tiện đem máy tính đến cho nha muội giùm tôi với.”

.....

“Đừng phát ngốc nữa a Diệp Hoài, không phải còn có chưa làm báo cáo thí nghiệm điện sao? Mau đi viết đi! Đừng nhàn rỗi, thuận tiện đem giùm tôi cái này.”

.....

Diệp Hoài hữu cầu tất ứng*.

**Ý là ai bảo gì ổng cũng làm á.*

Thiệu Dịch Vĩ lo lắng không thôi, hắn xem như đã nhìn ra, tiểu tử này tuy không giỏi biểu hiện, nhưng vẫn rất biết cách giải sầu cho bản thân.

Ngày mùng 1 tháng 5, Giả Lượng nói với Diệp Hoài, người đã giúp hắn quét phòng học một tuần: “Cậu muốn về nhà tôi chơi không? Cũng không xa lắm.”

Vì thế, Diệp Hoài liền vác một cái bọc nhỏ cùng Giả Lượng đi nghỉ phép ở nông thôn.

27. Chương 27: Thế Giới Hai Người

Đỗ Phi cũng hào hứng lên lịch trình cho kì nghỉ, ngày mùng 1 tháng 5 cùng anh em người nhà đi chơi bowling, mỗi người đều mang người yêu đi, anh ta đi làm bóng đèn. Ngày mùng 2 cùng mấy người trong giới quen biết ở Feeling tới Tam Hiệp du lịch n ngày, nhóm người quen đó cũng có đôi có cặp, anh ta vẫn đi làm bóng đèn.

Thiệu Dịch Vĩ hỏi: “Vậy cửa hàng của anh thì sao?”

“Yên tâm đi, chỉ kiếm không bồi, chỉ là làm màu mè thôi!”

“Nga?”

“Chủ yếu là.....” Anh ta miệng lưỡi khô khốc, hạt dưa ăn quá nhiều chính là bị như vậy, quay đầu hướng về

quầy bar: “Tiểu Hắc ca, cho chút nước đi!” Sau đó lại quay qua Thiệu Dịch Vĩ đặc ý dào dạt: “Đã có một vị nội trợ hiền thực a!”

“Ách.....” Thiệu Dịch Vĩ cổ quái nhìn anh ta: “Cái kia, có một câu không biết có nên nói hay không.”

Nước khoáng ném qua, Đỗ Phi mở chai nước uống, một bên nhú mồm: Nói!

“ ‘ nội trợ hiền thực’ liền chỉ chính là lão bà đi.”

Đỗ Phi sắc nước, ghé vào quầy bar ho nửa ngày.

Ngược lại, kì nghỉ lễ của Thiệu Dịch Vĩ đơn giản hơn rất nhiều, ngày đầu tiên đến trung tâm thương mại bán điện thoại di động, bằng vào miệng lưỡi trơn tru của bản thân bán được hai mươi chiếc, buổi tối trở về ký túc xá mặt liền đau nhức, nằm ở trên giường đối với giường đối diện trống không than một chút, liền ngủ.

Ngày hôm sau bị lão tiến sĩ trong hệ kéo đi làm trợ thủ thí nghiệm, làm cái giá hình người suốt 9 tiếng, buổi tối về ký túc xá cánh tay liền đau nhức, ngã vào giường nhớ lại bộ dáng của người kia một chút, liền ngủ.

Ngày thứ ba bị mấy tiểu bảo an kéo đi đá bóng, giữa nắng hè chói chang, mặt trời chói chang phơi mặt chạy mấy tiếng đồng hồ trên sân thể dục, trời vừa tối liền bò về ký túc xá, nằm trên giường còn không kịp than khóc, trước mắt liền tối sầm, cứ thế mà ngủ.

Ngày thứ tư, Diệp Hoài trở lại.

Thiệu Dịch Vĩ không cần mở mắt cũng biết, bởi vì trong ký túc xá một cỗ hương vị ngào ngạt quen thuộc.

“Diệp Hoài, cậu đã trở lại?”

“Àn.”

Hắn cười cười, nghiêng thân mình cúi xuống, Diệp Hoài cũng chăm chăm nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, có một cỗ ấm áp ấm dào dạt: “Ồ nhà Giả Lượng chơi vui không?”

“Vui!” Cái này thật tốt, Diệp Hoài tinh thần khá hơn nhiều, hai con mắt khôi phục sáng lấp lánh, cậu còn một bụng cảm khái: “Nhà bọn họ thật tốt! Mẹ hắn làm sủi cảo cho tôi ăn, có thật nhiều đồ ăn, nhà bọn họ làm địa tam tiên ăn đặc biệt ngon. Còn có hàu, sò biển, hải sản, trai, tám mang, ốc biển, mực.....” Nhìn đối phương khởi động khuỷu tay chống cằm về mặt rất hứng thú, Diệp Hoài càng HIGH: “Nhà bọn họ có một con trâu, một con nghé, buổi sáng còn có thể uống sữa bò mới vắt, còn có rất nhiều khoai lang cùng khoai sọ, Giả Lượng nói tôi cứ ăn thoải mái đi.....”

Thiệu Dịch Vĩ trượt tay, cầm suất chút nữa đập vào đầu gối: “Ách, cậu thật đúng là, đi đến chỗ nào cũng đều như vậy sao.”

“Ừ,” Diệp Hoài vẻ mặt hồn nhiên: “Nhà bọn họ còn có cả một trang trại. Đều phải dùng sọt để đựng. Mẹ hẳn nấu cho tôi một nồi, dù sao ăn không hết còn cho heo ăn.....”

Một __ nồi b

“..... Ba hẳn còn mang chúng ta đi họp chợ. Trái cây ở đó còn nhiều hơn trong siêu thị, lại rất tươi.” Cậu so nắm tay chính mình: “Dâu tây lớn như vậy!” Nói xong liền đặt lên bàn một cái túi đỏ thẫm: “Tôi còn mua cho cậu nha.”

“Thật cảm động, cậu ít ra còn chút lương tâm, mau đem tới tôi ăn thử!”

Lúc sau Thiệu Dịch Vĩ rời giường rửa mặt, cơ sáng liền miễn đi, 11 giờ đã qua quá nửa, hẳn hỏi Diệp Hoài: “Giữa trưa ăn cái gì?”

“Tôi không đói bụng,” Diệp Hoài hiếm khi trả lời như vậy, nhắc quần áo nhìn bụng: “Buổi sáng lúc trước khi về đã ăn hết nửa nồi khoai lang cùng khoai sọ.”

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, Diệp Hoài ở trên ban công xoay trong chốc lát, quay đầu lại hỏi Thiệu Dịch Vĩ: “Cậu có muốn ra ngoài chơi không?”

So với ngày thường, này thật đúng là cái ý kiến có tính sáng tạo, Thiệu Dịch Vĩ đương nhiên trả lời: “Được nha.”

Hai người mượn xe đạp lang thang khắp nơi. Tuy nhiên mấy chỗ danh lam thắng cảnh đều chật cứng người, muốn nói chuyện thì phải nói thật lớn, vẫn là đường cái tốt nhất.

Vừa lúc đường hướng Bắc Nam vừa sửa chữa xong, hai bên liễu rủ lả lướt, phi thường xinh đẹp, hai người liền đạp đến bên này, Diệp Hoài phi thường vui sướng nói: “Hai chúng ta đua xem! Tới, bắt đầu!”

Nói xong liền đạp bàn đạp lao về phía trước. Cậu vốn dĩ đã ăn no căng, lúc này cả người tràn ngập calorie, đạp xe một đoạn dài thật nhẹ nhàng vui vẻ vô cùng. Mười lăm phút sau rồi rãnh quay về phía sau nhìn lại – đường xe chạy một mảng thê lương, không hề có bóng dáng Thiệu Dịch Vĩ?

Vì thế dừng lại đứng dưới bóng cây hạ đẳng. Thiệu Dịch Vĩ lần thứ hai hiện thân đã là chuyện của mười phút sau, hẳn đẩy xe đi lên, ngã trái ngã phải: “Cậu cũng quá không phúc hậu rồi đi Diệp Hoài, mặt trời đi qua sườn núi cũng thôi, cậu là tích cóp một bụng năng lượng, tôi thể nhưng vừa mở mắt liền chỉ có hai quả dâu tây vào bụng thôi!”

“Tôi chờ cậu!”

“Này vẫn là thôi đi.”

“Vì cái gì? Tôi chờ cậu, một chút cũng không mệt.”

“Tôi biết, cậu không mệt.” Thiệu Dịch Vĩ chống xe, nhìn đông nhìn tây, “Nhưng mà tôi nhìn thì liền thấy đau lòng nha.”

Diệp Hoài trên mặt nóng lên, không nói.

Tìm được một cửa hàng ven đường tùy tiện mua cái bánh mì chống đói, Thiệu Dịch Vĩ ăn ngấu nghiến, khóe mắt thoáng nhìn Diệp Hoài ở một bên nhìn, hần dừm một chút, xé một nửa đưa cho cậu.

Phi! Cư nhiên thật sự ăn!

Ăn xong cơm xoàng tiếp tục đạp xe về phía trước, dọc theo đường đi hai người chạm đầu xe nhau rất nhiều lần, không biết qua bao lâu, Diệp Hoài thần thanh khí sảng nói: “Ở đây có rất nhiều người nha.”

Thiệu Dịch Vĩ mới chú ý cảnh sắc bốn phía đã thay đổi, dừng ánh mắt nhìn nhà ga phía trước: “Không thể nào?! Diệp Hoài, chúng ta thế nhưng lại đến nhà ga số 18!”

Đi ngang qua hơn phân nửa thành phố.

Phản ứng của Diệp Hoài lại là gắt gao nhìn thẳng phía trước: “A, tôi thấy món đá bào.” Thiệu Dịch Vĩ còn không chưa kịp phản ứng lại cậu đang nói gì, cậu đã đạp xe lên trước hỏi muội muội đang đợi xe: “Xin hỏi em mua đá bào ở đâu vậy?”

Nguyên lai sau con đường này có một khu chợ nhỏ, bên trong các loại đồ ăn vặt gì cần có đều có, Diệp Hoài vui đến hổng rồi, mới vừa mua xiên mực nướng, đối diện là chiếc bánh X chính hãng, mặt bên còn có ống trúc bánh chưng....., quả thực luống cuống tay chân. Thiệu Dịch Vĩ vội vàng cầm ví trong tay: “Tôi phụ trách đưa tiền, cậu phụ trách ăn là được rồi.”

Khi hần trả tiền từng cái một, quay đầu lại, trong tay Diệp Hoài đã trống không, tròn mắt đang ở khắp nơi loạn chuyển: “A, nơi đó còn có bánh!”

.....

Từ đầu ra bên kia của chợ, Thiệu Dịch Vĩ nhìn chăm chăm bụng Diệp Hoài, đoạt lời cậu: “Cậu lại ăn no căng.”

“Không sao cả,” Diệp Hoài lên xe, “Đạp xe trở về vừa vận tiêu hóa.” Lại thập phần có lương tâm quay đầu hỏi: “Cậu có mệt hay không?”

“Không mệt không mệt.” Chỉ sợ trở về cái mạng này chỉ còn một nửa.

Rốt cuộc cũng hồi trường học, ký túc xá vẫn khóa cửa. Cao Phong cùng nha muội đi ra ngoài lãng mạn, Giả Lượng cùng Lưu Vĩnh Duệ ở nhà chưa thể trở về, tối nay liền chỉ có hai người bọn họ.

Diệp Hoài hôm nay đặc biệt cao hứng, loại cảm giác này chỉ khi ở cùng Thiệu Dịch Vĩ mới có. Trong lòng dần dần rõ ràng hơn, thời điểm Loan Dịch cùng mình nói chia tay, tuy rằng thương tâm nhưng lại không cảm thấy lẻ loi; khi ở nhà Giả Lượng, có nhiều đồ ăn ngon, lại có chút cô độc, còn có một chút vướng bận.

Còn có một chút vướng bận, cảm thấy người này, liền đứng ở một nơi không xa, vẫn luôn ở đó, chờ mình.

Nằm ở trên giường, đôi mắt trong bóng đêm phẳng phất có thể thấy được đối phương, Diệp Hoài đối với hần cười một chút: “Cậu lại đây, hai ta cùng nhau ngủ.”

Nhìn như cực kỳ là mời mọc, nhưng Thiệu Dịch Vĩ biết phương thức thể hiện thân mật của cậu giống tiểu hài tử, ha hả cười rộ lên: “Tôi chính là thích nam a, cậu không sợ?”

“Vậy cậu có thích tôi hay không?” Ma xui quỷ khiến, vấn đề này liền hỏi ra khỏi miệng, Diệp Hoài trên mặt ửng hồng một mảng, may mắn không bật đèn.

“Cậu thấy sao?”

“Tôi cảm thấy cậu đối với tôi khá tốt.” Diệp Hoài thành thật nói.

Đợi một lúc lâu, thấy đầu kia không có đáp lại. Cơn buồn ngủ kéo đến, cậu mơ mơ màng màng nghe thấy Thiệu Dịch Vĩ nhẹ giọng nói: “Diệp Hoài, nếu.....”

Nếu cái gì a? Diệp Hoài không nghe rõ nữa, liền cứ thế đi vào mộng đẹp.

28. Chương 28: Thế Giới Hai Người (tiếp)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong ngày nghỉ mặc dù không có “đồng hồ báo thức”, ngày hôm sau, Diệp Hoài vẫn như cũ chưa đến 7 giờ liền tỉnh – cậu có thói quen ngủ sớm dậy sớm. Giường đối diện còn chưa có động tĩnh gì, Thiệu Dịch Vĩ đưa lưng về phía cậu, tư thế ngủ cực kỳ kém, chăn quấn hết trên người, phía sau lưng cùng chân đều lộ ra.

Diệp Hoài ngơ ngác nhìn, làn da hần thật đẹp, trơn trượt ý như chocolate, làm người ta không nhin được muốn sờ sờ vài cái.

Ngồi phát ngốc trong chốc lát, đầu dần dần thanh tỉnh, tay chân cậu nhẹ nhàng xuống giường, thu thập đi xuống sân thể dục chạy bộ, sau đó ăn cơm sáng, khi trở về không quên sờ sờ mang về cho hần một phần cơm.

Thiệu Dịch Vĩ rời giường, mặc độc một cái quần dài, vừa ngáp ngủ vừa loạt soạt tìm cách mở vali. Diệp Hoài vào cửa: “Cậu đang làm gì vậy?”

Hần giương mắt, sau đó hai tay đặt lên bụng: “Ai nha Diệp Hoài, tôi khẳng định là bị cậu lây bệnh rồi, làm thế nào liền thấy nơi này phản ứng dữ dội như vậy!”

Đồ ăn đưa qua: “Mua cho cậu đó, tôi ăn xong rồi.”

” Woah,” Thiệu Dịch Vĩ mặt mày hớn hở: “Thật hạnh phúc,” nhận lấy cà mên: “Có cậu ở đây thật tốt nha, Diệp Hoài.”

Bị bỏ ở một bên, Diệp Hoài lại hỏi: “Cậu làm gì với cái vali vậy?”

“Nga, trời nóng quá, định lấy quần áo mùa hè mặc, kết quả liền quên mất mật khẩu.” Cắn một miếng bánh bao nhân tôm: “Chờ ăn xong tôi sẽ xử lí.”

Diệp Hoài nói: “Tôi giúp cậu mở.”

“Được! Cậu cứ làm đi! Trên ban công có tạ, đừng khách khí! Đập hư cũng không sao.”

Nói làm liền làm. Diệp Hoài ngồi xổm xuống quan sát trong chốc lát, tháo chùm chìa khóa ở dây lưng mình ra, mặt trên có một con dao quân đội Thụy Sĩ. Cậu khéo léo nhét đầu lưỡi dao vào khoảng trống giữa các khóa cài.

Thiệu Dịch Vĩ ăn xong cơm, lau miệng lại đây nhìn. Diệp Hoài vẽ mặt hết sức chuyên chú, đôi tay ở trên vali bận rộn. Tay cậu nhỏ hơn nam sinh bình thường, lại giống tay tiểu hài tử thịt dỏ dỏ, lại còn trắng nõn, nhìn đặc biệt đáng yêu.

Vali phát ra cạch một tiếng nhỏ, mở.

“Òa! Lợi hại như vậy!”

Diệp Hoài đắc ý giương mắt, thấy Thiệu Dịch Vĩ cười tủm tỉm, đặc biệt cao hứng: “Là do bản lĩnh lớn của tôi đi!”

“Hừm! Quả thực là toàn năng nha, cái gì cũng làm được nha.”

“Vậy làm bạn trai cậu có được hay không?” Diệp Hoài vừa nói vừa giương mắt, đối mắt với Thiệu Dịch Vĩ, đáy mắt hần ý cười càng sâu: “Được nha.”

“Tôi nói thật.”

Thiệu Dịch Vĩ vẫn là cười cười, gần như là cái loại sủng nịch tươi cười, đặc biệt ảm áp: “Tôi cũng nói là thật.”

Diệp Hoài cảm thấy trên mặt chậm rãi đỏ lên, giống như mộng đẹp dần dần trở thành sự thật, cậu duỗi tay nắm chặt cổ tay Thiệu Dịch Vĩ: “Vậy là không được đối ý đầu đó.”

“A..., đương nhiên.”

Kế tiếp có phải hay không hần là.....

Cửa loảng xoảng một tiếng bị mở ra, Cao Phong vọt vào: “Các huynh đệ, mau dọn dẹp một chút! Nhà nha muội trong chốc lát sẽ đi lên!”

“Nga! Tôi đi gấp chặn!” Thiệu Dịch Vĩ xoay người, định bỏ lên giường.

“Lưu manh! Trước đem quần áo mặc vào!”

“Này!”

Cao Phong quay đầu: “Nha muối có một đồng hương cùng tuổi nàng – là một tiểu muối đặc biệt xinh đẹp. Hắc hắc, tôi đây chính là một mảnh hảo tâm, cho nên..... Diệp Hoài cậu có thể hay không cũng đừng trưng ra cái bộ mặt ấy!”

Cuộc sống sau khi thổ lộ tựa hồ không giống như Diệp Hoài dự đoán phát sinh chút biến hóa đáng mừng nào cả, Thiệu Dịch Vĩ lại bị lão tiến sĩ kêu đi đến làm giá hình người, để lại Diệp Hoài một người lang thang trên phố, cư nhiên còn gặp Loan Dịch cùng bạn trai mới, có chút buồn, nhiều hơn là buồn bực, nhìn người ta xem, nhanh như vậy đã nhanh chóng thành đôi như hình với bóng.

Buổi tối Thiệu Dịch Vĩ kiệt sức trở về, Diệp Hoài đang xem phim hoạt hình, trên bàn chất đống đồ ăn vặt mua từ siêu thị về.

“Diệp Hoài, đây là?”

“Cho cậu đó.” Diệp Hoài từ trên giường nhảy xuống, từ giữa lấy ra một cái bánh kem nhỏ, mở ra, đem nĩa cắm ở mặt trên đưa cho hắn: “Blueberry Mousse, cậu ăn đi!”

Thiệu Dịch Vĩ thụ sủng nhược kinh, vội vàng nhận.

“Còn có bánh su kem.” Diệp Hoài lại mở ra một túi.

Thình thịch không thể chối từ, Thiệu Dịch Vĩ trong miệng đầy ắp, bỏ một tay ra liền nhận mấy cái.

“Đây là bánh Coke.” Bao nilon ma xát phát ra thanh âm xoạt xoạt.

“Ngô ngô.”

“Còn có.....”

“Cậu tha cho tôi đi Diệp Hoài,” Thiệu Dịch Vĩ nghẹn họng: “Lòng có thừa nhưng mà lực không đủ a.” Vỗ vỗ tay, “Tám nhận.”

Diệp Hoài bất động, một bên nhìn hắn ăn trong chốc lát, lại hỏi: “Ăn ngon không?”

Thiệu dịch vĩ không ngừng gật đầu, bận rộn đến nỗi không có thời gian nói.

Diệp Hoài thực vui vẻ cười một chút.

Thuần tịnh không có bất luận cái gì gọi là tâm cơ, Thiệu Dịch Vĩ dùng một chút, trong lòng ngũ vị tạp trần, đồ ăn trong miệng lại dần dần không có hương vị.

Hắn rốt cuộc không thể ăn sạch sẽ được một thứ, no rồi, — buổi tối, tiến sĩ mới vừa mời khách, ăn quá no. Đóng gói phần còn lại và đi ra ngoài, bị Diệp Hoài gọi lại: “Người không ăn bánh kem nhỏ sao?”

“Thật sự ăn không nổi nữa.”

“Lãng phí. Để tôi ăn.”

“Cậu không phải đã ăn no căng sao?” Thiệu Dịch Vĩ cúi đầu nhìn chiếc hộp nhỏ khủng khiếp trong tay: “Này.....”

“Không quan hệ, cậu cho tôi, tôi không chê.”

“.....” Thật đúng là rất dễ dùng nha.

Trời tối, Diệp Hoài nghĩ, nếu buổi tối hôm nay vẫn chỉ có hai người bọn họ thật tốt a, cậu rất muốn xác nhận một chút, việc buổi sáng vẫn chưa nói xong, trước sau cảm thấy, không an tâm.

Vì thế yên lặng cầu nguyện: Cao Phong không cần trở về. Cao Phong không cần trở về. Cao Phong không.....

Cửa loảng xoảng một tiếng lại bị mở ra, bóng đèn không được chờ mong hấp tấp lên sân khấu: “Tối tối, ăn thịt xiên nướng!”

“.....”

Lúc rửa mặt, Cao Phong tóm được Thiệu Dịch Vĩ nhỏ giọng nói thầm: “Diệp Hoài kia bị đả kích thật đúng là không nhẹ a, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục được, đến cả thịt xiên nướng cũng không làm hắn hết thương tâm, cậu nhìn cái mặt kia, aizz ~”

Thập phần khó chịu, tắt đèn nằm trên giường, việc duy nhất Diệp Hoài có thể làm chính là gửi tin nhắn: [Cậu ngủ chưa]

Ong

: [Chưa. Có chuyện gì? Nói đi!]

Ong

ong

: [nếu Cao Phong không trở lại thì tốt rồi]

Ong

: [ần ~??? Cậu muốn làm gì:)]

Ong

ong

: [hôn hôn nha]

Thiệu Dịch Vĩ đưa lưng về phía cậu, thấy tin nhắn kia run rẩy vai ha hả cười ra tiếng. Sau đó di động Diệp Hoài lại ong, mở ra xem, vẫn như cũ là một cái mặt cười không rõ hàm nghĩa.

Diệp Hoài có điểm nhụt chí, vậy là có ý tứ gì chứ! Đem điện thoại ném sang một bên quần chặt chần trở mình, ngủ.

Ngày hôm sau, Giả Lượng cùng Lưu Vĩnh Duệ cũng trở lại, còn mang theo thật nhiều đồ ăn ngon, lại liên náo nhiệt, đợi cho buổi tối nằm trên giường Diệp Hoài trầm tư, một ngày này lại là không có chút tiến triển nào.

Thật là, rõ ràng gần như vậy rồi, như thế nào lại cái gì cũng không nắm chắc.

Bảy ngày nghỉ thực mau qua đi, sự thay đổi suy nhất trong cuộc sống của Diệp Hoài chính là, cậu trở thành bạn trai Thiệu Dịch Vĩ.

Tuy rằng, chỉ là ngoài miệng.

~~* Blueberry Mousse

* Bánh su kem

* Bánh coke (còn gọi là thịt viên chiên)

Pe Natalie
有一间super便利店
如吴嘉微

29. Chương 29: Bạn Trai

Này liệu có được tính là tình yêu không, Diệp Hoài cũng không rõ, không giống khi cậu và Loan Dịch ở bên nhau.

Nam nhân cùng nam nhân yêu đương rốt cuộc là có bộ dáng gì? Chung quanh tựa hồ không có cái ví dụ nào có sẵn để tham khảo, Diệp Hoài lên mạng tra, kết quả: Trừ bỏ một đồng “Kỹ thuật tri thức” chuyên nghiệp cũng chẳng thu hoạch được gì.

Mỗi ngày, Thiệu Dịch Vĩ sẽ gọi cậu rời giường, hai người cùng nhau đi ăn sáng, đi học, đại bộ phận thời gian đều ngồi cạnh nhau. Giữa trưa cùng buổi tối cũng chỉ đi ăn cơm, có khi ở trường học, có khi ăn bên ngoài. Thiệu Dịch Vĩ muốn chuẩn bị luận văn cho năm tư, ăn qua loa cơm chiều trước giờ tự học, Diệp

Hoài cũng đi theo.

Tóm lại, cùng trước kia cũng không có gì khác biệt.

Diệp Hoài có một lần kiến nghị: “Chúng ta khi nào lại tới quán bar kia chơi đi.”

“Chúng ta?”

“Đúng vậy.” Diệp Hoài cho là đương nhiên, hiện tại hẳn là chính đại quang minh đi! Còn nói lời dí dỏm, duỗi tay cầm cổ tay hắn: “Cậu không muốn công tôi đi ba vòng sao? Ân?”

Thiệu Dịch Vĩ nở nụ cười: “Không dám không dám.”

“Vậy chúng ta khi nào thì đi.”

“Không nên..... Đi.”

“Vì sao?”

“Kia đều là nơi để người cô đơn đi, cậu xem tôi hiện tại có bạn trai là cậu tốt như vậy, còn đến chỗ kia làm gì nha.” Dứt lời liền khoác vai Diệp Hoài: “Đi! Tôi vừa thấy cửa nam có người bán hạt dễ rang đường!”

Diệp Hoài bán tín bán nghi nhìn hắn, bất quá, lại nể mặt mũi hạt dễ rang đường, liền không so đo.

Thành thật mà nói, Thiệu Dịch Vĩ cũng muốn chạy tới Feeling chơi một vòng, muốn đến chết luôn. Buổi chiều, Đỗ Phi gọi điện thoại tới, Thiệu Dịch Vĩ áp ứng: “Aiz, đại ca, ngài đừng hời, nhà nào cũng có cái khổ của nhà đó a.” Giương mắt thoáng nhìn Diệp Hoài đi vào cửa, đề tài liền chuyển: “Đúng rồi, hôm nào giới thiệu cho anh bạn trai nhỏ của tôi, cứ như vậy đi.” Nói xong cũng mặc kệ Đỗ Phi ở đầu kia “Cái gì?! Cái gì!” Tru lên mạnh mẽ.

Diệp Hoài nhìn chằm chằm hắn: Ai?

“Hắc hắc,” Thiệu Dịch Vĩ lắc lắc di động: “Đỗ Phi.”

Tâm tình Diệp Hoài đột nhiên trầm xuống. Thu thập mọi thứ rồi đi ra ngoài chạy bộ.

Một lát sau, Lưu Vĩnh Duệ từ bên ngoài trở về, vào cửa thấy chỉ có một mình Thiệu Dịch Vĩ, di một tiếng: “Tiểu trùng theo đuôi của cậu đâu rồi?”

“Đi vận động rồi.”

Lưu Vĩnh Duệ trông mắt chuyển động, “Nói chuyện này cho cậu biết,” thần thần bí bí chạy tới ghé sát vào hân: ” Lý Tiểu Na hệ tự động hóa, chính là người tóc thắt bím, đôi mắt tròn xoe rất đáng yêu kia, tuyệt đối đối với cậu có ý tứ! Quanh co lòng vòng hỏi thăm cậu rất nhiều lần, hôm nay lại hỏi tôi, cậu có bạn gái không. Thế nào?” Một bên rất ái muội dùng khuỷu tay thọc thọc hân: “Muốn hay không?”

“Cậu nói với nàng,” Thiệu Dịch Vĩ không nhanh không chậm uống một ngụm nước: “Bạn gái thì không cần, có Tiểu trùng theo đuôi là đủ rồi.”

“Thiết ~” Lưu Vĩnh Duệ giận này không tranh, chạy tới ký túc xá khác bát quái.

Dư lại Thiệu Dịch Vĩ ngồi ở chỗ kia. “Tiểu trùng theo đuôi.....” Hân vẽ mặt nghiền ngẫm nhấp nước miếng, khóe miệng gợi lên một nụ cười ngọt ngào.

Buổi tối, mắt thấy Tiểu trùng theo đuôi lại một bộ dáng chuẩn bị cùng hân đi phòng tự học, Thiệu Dịch Vĩ nhin không được, lừa cậu: “Tối nay, Vương Bác lại nhờ tôi hỗ trợ hân, cậu đi trước đi, tôi làm xong liền tìm cậu.”

Diệp Hoài ngẩn người, nga một tiếng vác cặp sách đi ra ngoài.

Nháy mắt kia, ánh mắt cô đơn làm Thiệu Dịch Vĩ đột nhiên dâng lên một cổ tội lỗi mãnh liệt, hân đứng ở đó lâm vào đầu tranh tư tưởng kịch liệt: Chính mình đáng thương như vậy, tâm phiền ý loạn, đi tìm bằng hữu uống chút rượu không tính là cái tội lớn gì đi? Không mang theo Diệp Hoài, kia cũng thuần túy là muốn tốt cho cậu. Chính là..... Không tự giác liền tới bên cửa sổ, thăm dò hướng ra phía ngoài nhìn, Diệp Hoài mới vừa rời khỏi toàn nhà, buồn bã ỉu xiu một người bước đi.

Hân bấu môi.

Cúi đầu chậm rì rì hướng khu dạy học đi tới, một bên nhàm chán đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, trên đường học sinh lui tới vừa nói vừa cười, Diệp Hoài càng thấy không thú vị.

Có chiếc xe đạp lập tức từ phía sau vọt tới bên cạnh cậu, đầu xe dừng trước mặt cậu. Diệp Hoài ngẩng đầu: “Đi? Cậu, không phải.....”

“Đổi giờ.” Thiệu Dịch Vĩ đầu tóc bị gió thổi dựng lên, khóe miệng giương lên: “Lên xe!”

Diệp Hoài liền nhảy lên phía sau ngồi.

Xe trượt dài trên dốc, gió đêm ôn nhu thổi, tâm phảng phất theo đó mà bay lên. Lưng hân rắn chắc, cách một lớp quần áo hơi mỏng tỏa ra độ ấm làm người ta an tâm, đèn đường ở hai bên nhanh chóng lùi về sau,

nếu có thể vĩnh viễn như vậy, thật tốt biết bao nhiêu.

Kết quả tới cửa khu dạy học, Diệp Hoài không chịu xuống xe, chơi xấu: “Cậu lại chờ tôi chơi hai vòng.”

“Không thành vấn đề!” Thiệu Dịch Vĩ không nói hai lời liền quành xe.

Con đường trở về không còn mát mẻ như trước, leo dốc chậm chạp, Thiệu Dịch Vĩ dùng sức đạp về phía trước, Diệp Hoài yên tâm thoải mái ngồi vững, cậu phi thường vui sướng, hoàn toàn làm lơ ánh mắt quái dị chung quanh.

Ra khỏi cổng trường lại là tiết mục ăn uống quen thuộc của Diệp Hoài, Thiệu Dịch Vĩ lại được thưởng thức, thật là trăm xem vẫn không chán. Nhưng tới cuối cùng không thể không ra mặt ngăn cản: “Được rồi Diệp Hoài, ăn vừa thôi cẩn thận đau dạ dày.”

Lời này không giả, Diệp Hoài hai tay ấn ấn dạ dày, đôi mắt vẫn cố chấp nhìn chăm chăm một chỗ: “Ăn một cái cuối cùng thôi.”

“Nói là phải giữ lời, đến cái này đã là mấy cái cuối cùng rồi, đi thôi!” Thiệu Dịch Vĩ kéo cậu: “Mang cậu đi quảng trường bên kia chơi.”

Hắn ngồi lên xe đạp chậm rãi về phía trước nói: “Tôi cảm thấy cậu hẳn là xuống dưới chạy theo xe, đến trường học vừa vận liên tiêu hóa.”

“Được!” Diệp Hoài đồng ý.

“Nói giỡn thôi.” Thiệu Dịch Vĩ vội vàng đề cậu lại, “Ngồi xuống a!”

Phía trước lại là một đoạn dốc, mát mẻ trong chốc lát, hắn nhìn không được mở miệng: “Diệp Hoài, tay cậu?”

“Tôi sờ sờ xem cậu có ăn no không thôi.”

“Ách, vậy cũng không cần phải vói vào đến đây đi.” Tay kia mềm mại, nhích tới nhích lui, hắn vội vàng kéo tay cậu ra: “Tôi ngứa a.”

“Không có gì to tát.” Diệp Hoài đưa ra kết luận, cậu nhảy xuống: “Cho cậu sờ tôi a.”

“Không cần,” Thiệu Dịch Vĩ giống như lơ đãng quét mắt một chút, sờ nữa lửa liền cháy, “Tôi có thể nhìn bằng mắt thường.”

“Bụng cậu thật sự rất đẹp.” Diệp Hoài bộ mặt bình tĩnh ca ngợi một câu.

“Cảm ơn.”

“Tôi có xem qua mấy bộ phim nam cùng nam quyến rũ xoa xoa.”

Đề tài nhảy quá nhanh, Thiệu Dịch Vĩ nhất thời không đuổi kịp, đôi mắt chớp chớp: “..... Nhìn không ra nha, cậu thật cấp tiến.”

“Cậu muốn xem không?”

“Không xem!” Thiệu Dịch Vĩ đầu lắc như trống bỏi: “Xem nhiều hại thân.”

“Kia tôi muốn hôn cậu một chút.” Diệp Hoài lớn mật bắt lấy cổ tay hắn, một bên cổ vũ chính mình: Không có gì ngại ngùng! Thích một người, muốn cùng hắn thân thiết, thực bình thường.

“A?” Thiệu Dịch Vĩ nhìn cậu, đôi mắt cậu giống ngôi sao sáng lấp lánh, ngay sau đó nở nụ cười: “Được a.”

Đối diện đường cái có cửa hàng đã đóng cửa, một bên tường khuất tối, hai người đi vào, vài giây sau lại đi ra. Diệp Hoài vẻ mặt dục cầu bất mãn.

Một trận gió to thổi qua, cậu liền đánh ba cái hắt xì vang dội.

“Trở về thôi.” Thiệu Dịch Vĩ sai bước lên xe, “Trong ký túc xá ấm áp liền tốt rồi.”

“Có gì hay!” Diệp Hoài mặt chảy dài hít hít mũi: “Cậu không cho tôi ôm một cái.”

“Ách.....”

Diệp Hoài trừng hắn một cái, cư nhiên ngoài ý muốn nhìn quây bán bánh chưng còn đứng trong gió lạnh. “Quên đi, tôi ăn thêm một cái bánh chưng liền tốt thôi.”

“.....”

Buổi tối thoải mái ở trên giường, Diệp Hoài lại nghĩ tới việc làm cậu buồn bực kia: Mối chạm một chút, có thể kêu là hôn sao?

Chỉ tính là động chạm nho nhỏ.

30. Chương 30: Happy End(thượng)

Này không phải điều Diệp Hoài muốn, Thiệu Dịch Vĩ đối với cậu rất tốt, nhưng cái loại lòng tốt này, cảm giác như đề phòng gì đó, luôn luôn có khoảng cách.

Ngày qua ngày cứ như vậy không mặn không nhạt mà trôi qua.

Mùa hè thực mau đã đến.

Lúc 4 giờ chiều, Diệp Hoài mua một chiếc bánh kẹp thịt bò Teppanyaki ở quầy hàng phía nam ngoài cổng. Mùi hương dụ hoặc cậu, lập tức cắn một miếng, nóng hổi dầu còn chảy ra, kém tí nữa là chảy xuống quần.

Vừa đi vừa ăn như vậy, khi nói thật sự rất chật vật, cũng may đối diện chính là sân bóng, rất nhiều người vây quanh ở bên cạnh khán đài, Diệp Hoài đi qua giả mạo là một người xem đang gặm bánh.

Tuy rằng đứng ở chỗ mát mẻ, nhưng mặt trời vẫn cứ nắng gắt làm không khí cũng nóng lên, mọi người tụ hội ở chỗ này đều cảm thấy mình thật giống xiên thịt trên bếp than, liên tục quạt a quạt. Hiện tại cứ nhìn thấy một người vác một đồng hồ ăn ngon trên tay cộng thêm đầy mặt say mê, không biết làm gì, sôi nổi tự giác di chuyển sang hai bên.

Ở trong không gian tương đối rộng rãi, tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên, Diệp Hoài nghe thấy bốn phía hết đợt này đến đợt khác thanh âm cổ lên rồi lại trầm trầm khen ngợi, rảnh rỗi liếc mắt về phía sân bóng, mười mấy người ở dưới như rối chạy tới chạy lui.

Nhìn kỹ, Thiệu Dịch Vĩ cũng trong đám hỗn loạn đó, mặc áo AC Milan nhìn rất có tinh thần. Hắn nhận được bóng, mang bóng chạy một đoạn, có ba người bọc đánh, hắn đem bóng đá ra ngoài, lại tới tới lui lui đông chạy tây chạy, bóng lại giống như từ thủ môn bay tới chỗ hắn, hắn tiến lên dùng sức sút, vào!

Bên cạnh mấy nữ sinh từ lúc Thiệu Dịch Vĩ nhận được bóng liền bắt đầu chỉ oá gọi bầy, hiện tại cứ nhìn biến thành hét chói tai, Diệp Hoài có điểm chịu không nổi đề-xi-ben cao như vậy, nhứu mày, Thiệu Dịch Vĩ lại hướng bên này nhìn qua.

Sau đó, cả đời này Diệp Hoài cũng không quên được hình ảnh kia. Hắn đứng ở đó, phảng phất chỉ tùy ý vẫy tay một cái, lại đem kim sắc dương quang đều khoe ra rồi, trời đất bao la, điều duy nhất thấy rõ ràng và sinh động lại là nụ cười của hắn. Khỏe miệng cong lên thoải mái, đầy mắt ôn nhu cùng vui sướng và bao dung như vậy.

Thích đến nổi tình yêu liền nhảy mất thăng hoa ở giây phút ấy, từ đó, nhất kiến chung tình.

Tim đập nhanh đến mức vô pháp khống chế, cậu vội vàng xoay người lui lại. Bên cạnh là giọng nữ sinh

hưng phấn hét lên với bạn: “Nhìn thấy không! Hân là đang cười với mình đó!”

Đối với cô? Diệp Hoài quay đầu trừng mắt liếc nàng một cái, sau đó liền đi đến sân thể dục chạy bộ.

Một vòng rồi lại một vòng, thẳng đến khi mặt trời biến thành màu cam nhu hòa đi về phía tây, thân ảnh Thiệu Dịch Vĩ lại xuất hiện trên khán đài, Diệp Hoài thả lỏng đi lên trước, tiếp nhận nước chanh được chuẩn bị trong tay hân theo thường lệ. Thiệu Dịch Vĩ nói: “Diệp Hoài, cậu hôm nay như thế nào lại có hứng thú đi xem đá bóng?”

Diệp Hoài không lên tiếng.

“Tôi còn vẫy tay với cậu nha, không thấy sao?”

Quả nhiên là đối với mình. Diệp Hoài trong lòng bắt đầu nở hoa.

“Sau đó cậu đỏ mắt liền quay đầu chạy, tôi còn tưởng cậu then thùng, ha hã.”

“.....”

Mấy ngày kế tiếp tương đối bận, thứ bảy là Tiếng Anh tứ cấp khảo thí. Ra khỏi phòng thi trên mặt mọi người đại đa số là mây đen mù sương, oán giận đề quá khó mà thời gian không đủ dùng, lần này coi như uống phí ba mươi khối lệ phí báo danh, vân vân.

Nhưng cũng có ngoại lệ, tỷ như: Bạn học Diệp Hoài phi thường tự mình hiểu mình không có tiêu tiền uống phí – cậu dùng ba mươi đồng tiền ở trong tiệm MacDonald cả một buổi sáng.

11 giờ đến cửa khu dạy học 1 chờ Thiệu Dịch Vĩ ra, cậu hỏi: “Đề có khó không?”

“Bình thường.”

“Đủ thời gian làm bài không?”

“Vừa đủ.”

“Liệu qua môn không?”

“Ừm. Chắc được.”

Diệp Hoài đặc biệt cao hứng cho Thiệu Dịch Vĩ.

Lúc ăn cơm, Thiệu Dịch Vĩ cẩn thận hỏi: “Đỗ Phi mời chúng ta đi ăn hải sản buổi tối, cậu muốn đi không?”

Diệp Hoài cân nhắc một chút lợi và hại, sau đó chém đinh chặt sắt nói: “Đi!”

Đỗ Phi chọn địa điểm ăn là ở bờ biển, bờ dê gió mạnh, Diệp Hoài cảm thấy trừ bỏ có chút tanh, thì mọi thứ cũng tạm được. Ăn luôn là việc hạnh phúc nhất, Thiệu Dịch Vĩ lại chỉ lo cùng Đỗ Phi uống bia. Bia có cái gì tốt mà uống, lại chiếm đa số thời gian, Diệp Hoài khẳng định cuối cùng cũng là ăn không hết, liền thừa dịp đem chỗ đồ ăn của hắn gấp những thứ mình thích ăn trước.

Có điểm lưu ý chính là, Đỗ Phi cứ nhiên uống đồ uống giống cậu, Diệp Hoài cảm thấy gã ta tương đối dễ tiện.

Phục vụ bàn đi qua những bàn nhỏ, có một cô gái bưng một mâm đồ vật màu nâu đi qua bị Đỗ Phi kéo lại: “Ai, em gái, hôm nay nơi này có Hải Hồng?”

“Vâng.”

“Cho tôi gọi một mâm.”

“Tôi không phải phục vụ.” Cô gái trừng gã ta một cái, liền đi.

Đỗ Phi lấy di động ra gọi điện: “Hàn Linh, tối ăn cơm đi, hôm nay có hải hồng..... Kêu cậu tối thì tối đi, chỗ chúng ta từng ăn một lần rồi á, cúp đây.”

Ngẩng đầu, Thiệu Dịch Vĩ cười tủm tỉm nhìn gã: “Cũng quá keo kiệt đi đại ca, muốn mời người ta tốt xấu cũng nên mời những nơi sang trọng chứ.”

“Thích ~” Đỗ Phi một nhún vai, “Cái bư tử kia (ngốc tử) cũng chỉ thích ăn cái này.”

Cứ nhiên có người chỉ thích ăn nhất là hải sản, Diệp Hoài cảm thấy thế giới này thật là việc lạ gì cũng có.

Thần kỳ, người một lát liền tới, lớn lên thật không còn lời gì để nói, tính tình cũng tốt, thân thiện. Diệp Hoài lập tức đối với anh ta rất có hảo cảm. Người phục vụ đi tới hỏi tiên sinh muốn uống gì, anh ta ngẩng đầu, cong cong đôi mắt nhìn đối phương: “Một ly bạch thủy, cảm ơn.”

Tiểu cô nương mặt liền đỏ.

Qua một lúc Thiệu Dịch Vĩ đứng dậy đi WC, có hai nữ sinh đột nhiên chạy đến bàn bọn họ: “Làm phiền các cậu có thể giúp chúng tôi chụp mấy bức ảnh không?” Vừa nhìn liền biết là du khách.

Đỗ Phi xoay đầu nhìn biển rộng. Diệp Hoài cúi đầu tiếp tục ăn. Hàn Linh đứng lên: “Tôi giúp các cậu chụp.”

Hai người hoan thiên hỉ địa mà kéo anh ta đi.

Còn dư lại hai người bọn họ, bình yên không có việc gì trong chốc lát, Đỗ Phi rút cuộc nhịn không được phát ra cảm khái lần thứ N: “Không thể trông mặt mà bắt hình dong, cậu..... Thật không phải người bình thường a!”

Diệp Hoài có điểm ngượng ngùng.

Thiệu Dịch Vĩ trở lại phát hiện thiếu người, nhìn chăm chăm Đỗ Phi: “Di, ‘ nội trợ hiền thực ‘ của ngài đâu?”

“Cho người khác mượn rồi.”

Diệp Hoài nghe không hiểu bọn họ nói gì, trên bàn lại chỉ còn một đồng xác, hướng hồ cậu vừa rồi tựa hồ thấy có người cầm kẹo bông gòn, ý tưởng chợt lóe, vì thế lấy lí do đi WC chạy ra.

Dao qua một vòng, trong tay của cậu lại nhiều vô số kể đồ ăn, bao gồm cả kẹo bông gòn. Do dự nửa ngày, Diệp Hoài quyết định ăn xong rồi quay lại — bằng không khẳng định lại bị cười nhạo.

Qua nửa giờ cậu vác bụng hướng bên kia đi, cách đám đông vẫn thấy chỉ có Thiệu Dịch Vĩ cùng Đỗ Phi ngồi ở bàn, mặt bàn lại nhiều thêm hai chai bia.

Hai người bọn họ đưa lưng về phía cậu, Diệp Hoài vừa muốn vòng qua ngồi xuống, tiếng Thiệu Dịch Vĩ nói truyền đến lỗ tai: “Đại ca ngài đừng có trêu tôi nữa, hần vốn dĩ là như vậy, tính tình trẻ con.”

..... *Anh quá trẻ con, Diệp Hoài.....*

Ngày đó chia tay, câu nói Loan Dịch nói qua như bị điện giật nhảy đến đại não, cậu sững sốt, là đang nói mình sao?

“..... Hần cái gì cũng không hiểu, tôi cũng không thể không phúc hậu, liền mang hần ra mắt, không may ngày nào đó có một cô gái đến cho hần hai viên kẹo, hần liền đi theo người ta.”

Hai người không hề cảm thấy sau lưng có người, Đỗ Phi nói: “Sao lại không tin tưởng bản thân?”

“Hừ hừ, nhớ năm đó tin tưởng người như vậy, ngay cả xuất quỹ cũng làm rồi, vậy mà sao. Lãng phí một mảng thành ý.....”

“Diệp Hoài, cậu như thế nào không ngồi?” Hàn Linh không biết khi nào xuất hiện đứng phía sau Diệp Hoài, khoác vai của cậu.

31. Chương 31: Happy End (trung + Hạ)

Hai người kia cũng kinh ngạc quay đầu lại. Sau đó Đỗ Phi lại chuyển hướng nhìn Thiệu Dịch Vĩ, về mặt cậu tiêu rồi, tiêu thật rồi, vui sướng khi người gặp họa, gã ta đứng dậy lôi kéo Hàn Linh: “Chúng ta về cửa hàng thôi.”

Nói xong liền đi.

Diệp Hoài nói: “Tôi cũng nên về rồi.”

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng kinh sợ đứng dậy.

Ban đêm gió hơi lạnh, cùng với một lớp sương mù mỏng thổi vào mặt. Trầm mặc đi một đoạn, Diệp Hoài rốt cuộc mở miệng: “Cậu cảm thấy tôi rất giống tiểu hài tử?”

“Tôi.....”

“Cậu cảm thấy tôi không dám nói cậu hiện là bạn trai tôi với người nhà?”

“Tôi.....”

Cậu duỗi tay nắm tay Thiệu Dịch Vĩ: “Tôi biết rõ mình đang làm gì. Rõ hơn bất cứ lúc nào!” Rất nhiều rất nhiều thứ vô pháp thể hiện lại hóa thành lực đạo trên tay, cậu cảm thấy cực kì thương tâm, vì cái gì bản thân làm bất luận việc gì ai cũng đều cho rằng cậu không nghiêm túc? Cậu lớn lên là người thực tuý tiện sao?

“Cậu đem đem vấn đề nghĩ quá đơn giản.” Thiệu Dịch Vĩ bĩu môi, “Tôi là nam nhân, lại còn là gay chân chính, chờ cậu một ngày chân chính mình bạch từ gay này, liền sẽ không suy nghĩ giống như hiện tại. Đây không phải là chuyện gặp dịp thì chơi, mà là chuyện cả đời.”

“Tôi không để bụng! Tôi chính là muốn cùng cậu cả đời!”

“Vậy ba mẹ cậu thì sao? Bọn họ có thể tiếp thu sao? Cậu dám cùng bọn họ công khai?”

“Không cần cậu quản!”

Thiệu Dịch Vĩ cười lạnh, “Tôi không muốn có một ngày cậu hận tôi, Diệp Hoài.” Hắn hít một hơi: “Hai ta vẫn làm bạn tốt đi, kỳ thật cũng không có gì không tốt.....”

Diệp Hoài lùi lại một bước, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm hắn: “Tôi không muốn làm bạn tốt của cậu.”

Nói xong liền chạy. (← tiểu thụ ^^)

Có người qua đường tò mò quay đầu, Thiệu Dịch Vĩ lập tức đối với bầu trời đêm phát ngốc. Bỏ đi, đau dài không bằng đau ngắn. Chỉ là — hắn đem tay đút ở trong túi mới vừa bị Diệp Hoài lắc lắc, lập tức nhe răng nhếch miệng, thật đau a ~

Lại nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của cậu, ánh mắt ủy khuất, quật cường lại vô tội, lúc ấy thực sự có một loại xúc động muốn bất chấp tất cả đem cậu kéo vào trong lòng cứ như vậy như vậy lại như vậy như vậy.....

Cũng may, còn chút lý trí.

Nhưng nghĩ kỹ lại, kỳ thật đời người ngẫu nhiên không lý trí một hia lần cũng chẳng sao?

Hắn trong chốc lát vì chút lý trí còn sót lại cảm thấy may mắn, trong chốc lát lại thấy buồn nản, lặn qua lộn lại vài lần cuối cùng cảm thấy chính mình quả thực rất giống bệnh tâm thần. Tâm phù khí táo*, cũng không muốn về trường học, xoay người hướng bên kia đi, dứt khoát tìm Đỗ Phi.

**Kiểu là trong lòng phiền muộn, tâm trạng không tốt.*

Dựa vào trí nhớ thật vất vả mới tìm được cái cửa hàng mới tới một lần kia, cách cửa kính, bên trong hai người ân ân ái ái ngọt ngào, Đỗ Phi lấy hạt dưa đưa cho Hàn Linh, từng chút một, thật giống như đang tán tỉnh nhau, Hàn Linh mới vừa bắt đầu chỉ là cười dùng tay chặn, sau liền lấy hành động phản kích, càng nháo càng ái muội, tùy thời đều có lặn thành một đoàn. Đối lại nếu đứng ở đây là Diệp Hoài chỉ sợ sẽ không có ánh mắt mà đi vào trong, Thiệu Dịch Vĩ sờ sờ mũi, xám xịt bỏ đi.

Vừa mở cửa ký túc xá, Cao Phong lại đối với điện thoại nhu tình mật ý: “Anh đương nhiên là yêu em cả đời.....”

Hắn giương mắt liếc liếc giường đệm bên trong, Diệp Hoài không ở.

Buồn bã ỉu xiu trèo lên giường nằm, trong chốc lát cửa phòng lại mở, hắc thăm dò: “Cậu về rồi?”

Diệp Hoài không để ý đến hắc.

Tắt đèn, như thường lệ, đợi một lúc, Lưu Vĩnh Duệ nói: “An Công Vương Viên ngày mai mời tôi đi ăn cơm.”

Mọi người ồ lên.

Giả Lượng hỏi: “Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

“Còn phải nói sao.”

“Đúng rồi,” Cao Phong hỏi Giả Lượng: “Cậu thì sao? Cùng vị đồng hương kia thế nào rồi?”

“Hắc hắc, tôi còn định đợi hôm nào mời các cậu đi ăn.....”

Ba người trao đổi một lúc, Giả Lượng nói: “Lão đại, ký túc xá chúng ta có thể sẽ thừa cậu cùng.....”

Phía trước Lưu Vĩnh Duệ đứng lúc đá đầu giường một cái.

Cái hay không nói, nói cái dở. Thiệu Dịch Vĩ trở mình, ngủ.

Ong ~~~ ong ~~~, tin nhắn. Hắc vui sướng mở ra xem: Em gái: [oa ha ha ha lão anh! Em gai ngài rất cuộc cũng có người muốn!!!]

Phi! Thế giới này như thế nào trong một đêm tất cả đều có đôi có cặp!

Sáng hôm sau 5 giờ, Thiệu Dịch Vĩ tự nhiên tỉnh, quay người chuẩn bị phi sang gọi Diệp Hoài, lại thấy cậu đã mặc quần áo cẩn thận, ngồi trên giường, trừng mắt nhìn hắc, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói: Không cần cậu gọi đấy! Sao nào!

..... Xem như cậu lợi hại. Thiệu Dịch Vĩ nhắm mắt lại, ngủ không được cũng muốn chớp mắt.

Diệp Hoài hạ quyết tâm không để ý tới hắc. Đi học tan học đều chạy trốn thật nhanh, có một dịp Thiệu Dịch Vĩ ở nhà ăn gặp phải cậu muốn cùng cậu ăn cơm, vừa mới đứng cạnh bàn ăn, Diệp Hoài liền bắt đầu luống cuống tay chân muốn dịch khay mình đi, kia thật đúng là công trình to lớn hạng nhất, Thiệu Dịch Vĩ dở khóc dở cười, đành phải để lại cậu: “Cậu cứ ăn ở đây đi, để tôi qua chỗ khác ngồi.”

Sau đó liền là một loạt kiểm tra cuối kì làm người sút đầu mẻ trán, chờ Thiệu Dịch Vĩ thi xong môn cuối trở lại ký túc xá, Diệp Hoài đã thu thập vali xong chuẩn bị về nhà. Hắn ngây người một chút, từ trong tay cậu cầm lấy vali, “Tôi tiễn cậu.”

Diệp Hoài lần này không khách sáo, đi phía sau hắn yên lặng một đường ra cổng trường, lên xe, xuống xe, đến sân bay.

Bước vào sảnh chờ, thời gian không sai biệt lắm. Diệp Hoài ở cổng soát vé xoay người, đôi mắt chợt lóe nhìn hắn: “Nếu.....”

Cậu lại muốn nắm cổ tay Thiệu Dịch Vĩ.

Thiệu Dịch Vĩ vội vàng lùi về sau một bước, đưa cía tay khác ra: “Cho cậu niết cái này!” Lần trước ứ máu còn chưa có tiêu dấu.

Loa phát thanh bắt đầu thúc giục hành khách đăng ký, vì thế, Diệp Hoài lưu lại nửa câu chưa kịp nói xong nói, liền đi rồi.

Thiệu Dịch Vĩ ngồi xe lửa về nhà, vị trí đối diện vừa vặn lại là Hà Huy cùng hoa hậu giảng đường. Mới vừa lên xe, hắn đã cùng bọn họ chào hỏi, không thể nói đó là cái tư vị gì.

Đi được một đoạn, thấy bên cạnh hắn vị trí trống không, Hà Huy bước qua ngồi xuống.

Thiệu Dịch Vĩ cười: “Anh như thế nào lại để mỹ nữ ngồi một mình?”

“Càng sợ cậu ngồi một mình buồn chán a,” Hà Huy cũng cười tủm tỉm: “Cùng nhau ngồi, về sau có muốn cũng không được.”

“Nha! Làm sao?”

“Nghỉ hè liền đi Đức.”

Thiệu Dịch Vĩ cả kinh, dừng một chút: “Nhanh như vậy?”

“Không nhanh, lấy luôn hai bằng, bên này hai năm bên kia hai năm.”

“Nha,” hắn cười, yết hầu có chút khô, ” Haha, anh em ủng hộ anh, đến Đức lấy bằng lí thuyết Động cơ học.”

“Còn có cấu tạo ô tô.” Hà Huy cười so với hắn còn không tâm không phổi hơn.

Quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, một màu xanh biếc của đồng ruộng thoáng qua, thật tốt, thế giới đột nhiên liền thanh tĩnh.

Thời tiết giữa hè.

Đã qua bảy ngày từ khi về đến nhà.

Ngoài trời mặt trời lên cao. Bên trong, hai anh em Thiệu gia mặt đối mặt ngồi xếp bằng dưới đất, vẻ mặt ngưng trọng, đánh bài Poker.

“Hong đào nhị.”

“Hong đào tam.”

“Hong đào năm!”

“Hong đào sáu.”

“Hong đào chín!”

“Hong đào lão K.”

“.....”

“Không có đi?” Thiệu Dịch Vĩ cười: “Đến lượt anh mày ra trước. Hong đào Q.”

“A ~! Không thể nào!! Anh như thế nào lại toàn hong đào!!!”

“Hắc hắc, không có biện pháp, mệnh vượng đào hoa a ~”

Thiệu Dịch Thanh nghe vậy, vô hạn thương xót nhìn hắn một cái.

“Cái ánh mắt của em là ý gì?”

“Ai –,” một tay đập vai hắn: “Nam nhân đáng thương.” Nàng đã nghe nói việc Hà Huy xuất ngoại.

“Tìm đánh có phải hay không?”

“Nha hô! Anh tới đánh em một cái thử xem!”

Hai người nhàm chán giằng co, một lát sau, Thiệu Dịch Vĩ rút cuộc nhịn không được mở miệng: “Em rốt cuộc ó tiếp điện thoại hay không? Cái bàn sắp rung đến điên rồi.”

” Thật xin lỗi a, điện thoại em cài nhạc chuông là âm nhạc, cái kia giống như là của anh thì đúng hơn.”

“Cái gì!” Thiệu Dịch Vĩ nhảy dựng lên chạy tới, di động lại không rung nữa, hắn cầm lên vừa lúc thấy, một cuộc gọi nhỡ, Diệp Hoài.

Không hề nghĩ ngợi liền gọi lại: “Diệp Hoài a, nghĩ như thế nào lại gọi điện cho tôi?”

Bên kia dừng một chút, thanh âm thực bình tĩnh truyền tới: “Tôi nói cho ba mẹ rồi.”

Trong lòng lộp bộp: “Nói cái gì?”

“Nói tôi thích cậu, nói tôi muốn cùng nam nhân, sống cả đời.”

Ngoài cửa sổ mặt trời nháy mắt lóe lên, “Cậu!” Hắn giọng nói khàn khàn: “Cậu có bệnh sao?!”

“Hiện tại cậu tin rồi chứ, tôi không có nói giỡn.”

Cảm động cùng rối rắm, đau lòng ở trong thân thể làm hắn nhảy loạn lên, bưng tỉnh phảng phất nhớ tới bản thân năm đó, trở tay không kịp, này không phải phương thức hắn hy vọng. Dùng sức cắn cắn môi dưới: “Ba mẹ cậu, nói như thế nào?”

“Có chút không cao hứng.”

Hắn dần mặt, há lại đơn giản chỉ là có chút không cao hứng như vậy.

Thanh âm nhẹ nhàng tiếp tục truyền đến lỗ tai: “Đây là thành ý của tôi. Cậu..... Còn ở đó không?”

Trước mắt dần dần có điểm mơ hồ, thật muốn gắt gao mà ôm lấy cậu, muốn điên cuồng hôn môi cậu. Hắn hít một hơi thật sâu nói, “Còn, cậu nghe cho kỹ a,” áp vào di động, hắn lớn tiếng, hướng cậu, hướng toàn thể giới tuyên bố: “Diệp Hoài tôi yêu cậu!”

Tình yêu của hắn, sẽ hoàn toàn giao cho một người có gan trả giá cho mọi việc.

Thân ái, bất luận thế sự về sau thay đổi như thế nào, từ giờ khắc này, đến vĩnh viễn sau này, anh thề, sẽ không nhẹ giọng từ bỏ.

Lịch ngày treo ở trên tường.

Đây là ngày 20 tháng 7 năm 2003, cách khai giảng 35 ngày. Hấn mang theo mỉm cười ở cái ngày đặc biệt kia càng ngày sâu, sinh hoạt ngọt ngào chân chính, rất nhanh bắt đầu rồi.

————— Chính văn hoàn —————

32. Chương 32: Phiên Ngoại

Chỉ muốn tôn trọng người thân yêu nhỏ bé này!

Kỷ niệm cuộc sống bốn năm đại học của chúng ta.

(Haiz. Chỉ có thể đạt đến trình độ này, thật thẹn với những người thích H văn. Thỉnh mọi người nương tay! Sự thật ta là một người mượn tao ~~~>_<~~~)

Trong năm nhất định phải có một ngày nghỉ bất thường, chạng vạng, đúng thời điểm chiếu phim truyền 8 giờ.

Cùng với một chuỗi âm thanh chìa khóa va chạm vào nhau phát ra, khách sạn XX cửa phòng số 321 bị mở ra, Diệp Hoài bước vào đầu tiên. Ánh mắt cậu dừng ở chỗ quan trọng nhất, mặt lập tức trầm xuống.

“Phiên toái ngài rồi đại tỷ!” Thiệu Dịch Vĩ xách theo cái túi to đứng đứng ở cửa, đối với a di béo rút cái chìa khóa đều phải thở hổn hển tươi cười.

“Phòng trà ở bên trái, muốn uống nước sôi thì tự đi nấu.” A di ánh mắt dụng ý không rõ ngó liếc hấn một cái lại ngó liếc một cái Diệp Hoài bên trong, đóng cửa bỏ đi.

Thiệu Dịch Vĩ quay đầu lại, ngay sau đó khóe miệng cũng run rẩy: “Giường đơn?”

Mắt công từ lúc mới vào cửa các nàng liền dùng một loại ánh mắt cực kỳ ái muội nhìn hấn cùng Diệp Hoài, còn tưởng rằng mọi người trong lòng hiểu rõ ý nhau không cần phải nói, kết quả đặt thành phòng 2 giường đơn! Hơn nữa cũng không cần cách xa nhau vậy đi!

Chán nản.....

Hắn đem đồ ăn vặt của Diệp Hoài đặt ở chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường. Sau đó gấp đến độ chờ không được mà bắt đầu làm chính sự — lấy điều khiển từ xa ngồi trên giường, ấn nút mở, chuyển kênh, CCTV5, trận bóng vừa vặn bắt đầu.

Diệp Hoài vọt đi tắm rửa, lúc vừa ra tới Thiệu Dịch Vĩ đã trầm mê với trận bóng, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình TV. Cậu đi vòng qua, từ sau lưng ôm lấy hắn, cầm đặt trên vai hắn: “Không thú vị. Khi nào mới xong?”

“Sắp rồi.” Thiệu Dịch Vĩ cười cầm cặp móng vuốt lộn xộn kia, “Lập tức liền xong rồi.”

“Thật vất vả mới đi một lần, anh đều không biết nắm bắt thời gian.”

“Này.....”

Thiệu Dịch Vĩ khổ mà không nói nên lời. Mỗi lần chỉ cần làm xong một hiệp, Diệp Hoài lập tức liền vùi đầu ngủ, bất luận lúc nào. Tàn nhẫn lưu lại hắn một người còn dư nửa người dục hỏa hơn nữa ở cái loại thời điểm này liền không có khả năng buồn ngủ, trần trọc thống khổ không thôi.

Cho nên hiện tại hắn đã giác ngộ, dù sao cũng đều chỉ làm một lần, còn không bằng thừa cơ làm cái gì đó thiết thực, việc kia thì đến gần lúc ngủ rồi tiến hành.

“Em đây liền cứ ôm anh như vậy.”

“Được! Chỉ cần đừng cào anh ngứa.”

Diệp Hoài dính trong chốc lát, sau đó đứng dậy, chạy đến bên kia chơi máy tính.

Trận đấu đấu được một nửa, nghỉ giữa hiệp. Thiệu Dịch Vĩ rút cuộc nhàn rồi đem ánh mắt chuyển dời đến Diệp Hoài bên kia, lập tức kinh ngạc: “Nha! Em từ nơi nào tìm thấy nhiều phim nam nam hư hỏng như vậy!”

“Em đâu có tìm.” Diệp Hoài vô tội quay đầu lại: “Đặt ở trên mặt bàn, văn kiện tên là ‘ Hảo đông đông ‘, em click mở chính là cái này.”

“.....” Khách sạn bư hân. Hắn lùi về phía sau một chút, chọn chỗ ngồi thoải mái sau đó lót gối đầu, dựa vào thành giường, như vậy mắt liền có thể xem hai thứ một lúc.

Diệp Hoài nhìn chăm chăm máy tính về mặt chuyên chú, bất quá cậu dùng cái loại chuyên chú khi xem sách để xem cái loại phim này, làm người khác nghĩ trăm lần cũng không hiểu.

“Được nha! Tiểu 0 này khẳng định là đã luyện tập đi, tạo hình vận vẹo như vậy đều làm ra được!” Thiệu Dịch Vĩ cảm thán liên tục.

Diệp Hoài nói: “Kia có là cái gì, em cũng có thể.”

“.....” Thiệu Dịch Vĩ nghe xong chỉ cười, em có thể làm xong hết một bộ anh đây đã cảm ơn trời đất.

“Thật sự!” Diệp Hoài hứng thú bưng bưng đồng dục: “Ngay cả ‘ Bữa sáng kiểu Italy ‘, em đều có thể chơi!”

Cậu nói xong lời này bên kia nửa ngày cũng không có động tĩnh, trong không khí tràn ngập một loại hơi thở quỷ dị. Nhịn không được xoay đầu, Thiệu Dịch Vĩ vẻ mặt cứng đờ, muốn cười mà không thể cười: “Lớn như vậy, lần đầu tiên nghe nói còn có chiêu này, không phải là em tự nghĩ ra đó chứ, Diệp Hoài!” Bữa sáng kiểu Italy?! Hắn rất có hứng thú cân nhắc: Ha, chẳng lẽ là vừa ăn vừa làm? Kia thật hợp với sở thích ăn uống của cậu.

“Chính là.....” Diệp Hoài đỏ mặt muốn giải thích, nửa trận sau đã đoạt đi sự chú ý của Thiệu Dịch Vĩ. Cậu mắt hứng quay đầu tiếp tục xem.

Một lát sau, khi Thiệu Dịch Vĩ đang say mê với thể tấn công dữ dội của Real Madrid, đột nhiên nghe thấy Diệp Hoài sâu kín nói: “Em muốn ăn bánh rang bơ.” Hắn vội vàng nhìn xem có phải bộ phim sử dụng đạo cụ gì mới mẻ. Nhưng mà, hết thấy như thường, hai nam nhân lấy một loại tư thế lệch người, thân thể tiếp xúc làm đến khí thế ngất trời. Thật bội phục trí tưởng tượng của cậu.

Diệp Hoài nhìn nhìn cảm thấy không thú vị, hai người kia từ lúc bắt đầu liền quăng thân mình lẫn qua lẫn lại, một chút cảm giác thần bí cũng không có. Tiểu đệ của cậu vừa rồi còn có chút cảm giác, lúc này cũng hành quân lặng lẽ.

Cậu không tự giác duỗi tay hướng về phía bàn nhỏ cạnh đầu giường.

“Diệp Hoài?”

Tự biết mình đuối lý, Diệp Hoài ngượng ngùng nhìn Thiệu Dịch Vĩ, “Em muốn.....”

“Muốn cũng không được.” Thiệu Dịch Vĩ nhảy lên ôm túi đồ ăn, “Hiện tại không thể ăn.” Giờ mà ăn, lúc làm việc mà bị làm sao thì vô cùng ảnh hưởng tới tình thú.

Diệp Hoài dừng một chút, chớp chớp mắt: “Em có chút buồn ngủ.”

“Lại đây anh ôm em ngủ.”

Diệp Hoài vô cùng cao hứng đi qua, chui thẳng vào trong lòng hắn, quanh thân ấm áp, cơn buồn ngủ kéo đến càng nhanh, mới vừa nhắm mắt lại liền cảm giác vành tai được người ta vừa liếm vừa hôn nhẹ nhàng, thoải mái, sau đó là mặt, cổ, hơi thở ấm áp từ cổ áo chui vào: “Không ngủ sao?”

“Nhanh.....”

“Nhanh?” Cúc áo từng chiếc từng chiếc bị cởi bỏ, bàn tay quen thuộc tiến vào, khi nhẹ khi mạnh khiêu khích cùng vuốt ve, địa phương mẫn cảm trước ngực bị nheo hai cái: “Vẫn còn muốn ngủ sao?”

“Ân....., khá hơn nhiều, xuống chút nữa sờ sờ liền hoàn toàn tỉnh ngủ.....”

.....

Dưới giường, quần áo lung tung rối loạn, bình luận viên bóng đá trên TV kích động miêu tả: “Hắn thoảng qua phía trước XXXXX, nhắc chân đá! (người xem ồn ào) bóng vào!.....”

Trên giường có người quay đầu.

“Không được xem!” Đôi tay Diệp Hoài ôm lấy cổ Thiệu Dịch Vĩ đem hắn kéo lại gần, một nụ hôn choáng váng đầu óc, mắt hoa trời đất quay cuồng.....

.....

“Có thể không, Diệp Hoài? Anh muốn vào.”

“Ân.....”

“Làm sao vậy?”

“Eo có chút không thoải mái.”

“Lại lót thêm một cái gối đầu..... Thoải mái hơn không?”

“Ân....., vẫn là không cần gối thì hơn.”

.....

Sau khi kết thúc phiên vận phúc vũ.

“Diệp Hoài.”

“..... Ân?” Hữu khí vô lực.

“Còn đau hay không?”

“Đau!”

“Ách.....” Em có thể hay không đừng nói thẳng như vậy.

“Anh xoa xoa cho em liền không đau.”

“..... Hảo.”

“Em muốn.....”

“Muốn cái gì?” Lỗ tai lập tức chạm vào miệng hắn.

“Em muốn ăn một ít kẹo.....”

“Anh lấy cho em!” Thiệu Dịch Vĩ lập tức lật mình từ bao nylon lấy ra chocolate, lột vỏ bẻ thành miếng nhỏ, xoay người, hơi thở Diệp Hoài đã trầm ổn, ngủ rồi.

Thật là tốc độ ánh sáng. Thiệu Dịch Vĩ cười cười, đặt khối chocolate xuống bắt đầu đếm cừu.....

Sáng hôm sau 5 giờ, Diệp Hoài tự nhiên tỉnh. Mới vừa nhẹ nhàng trở mình, Thiệu Dịch Vĩ đối diện liền mở mắt: “Như thế nào dậy sớm như vậy? Quá đau nên ngủ không được?”

“Không có. Em muốn đi chạy bộ.”

“Đừng đi,” cánh tay hắn siết chặt một chút, “Đêm qua vận động là đủ rồi.”

“Chính là em còn muốn.....”

“Chốc nữa nói.” Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt lưng cậu một chút, thoải mái, Diệp Hoài lập tức lại buồn ngủ.

Rời giường chính thức đã qua 9 giờ, Thiệu Dịch Vĩ nói tiết học buổi sáng đã kết thúc. Diệp Hoài không ý kiến, hai người dựa vào giường ăn bữa sáng, thuận tiện xem TV. Thiệu Dịch Vĩ còn đi KFC mua cho cậu một bịch bắp rang bơ, thật tốt.

Đài địa phương có đoạn quảng cáo: “Thành phố chiếu sáng XX nằm ở đường XX khu XXX.....”

Nhìn chăm chăm màn hình TV Thiệu Dịch Vĩ trong nháy mắt đột nhiên nhanh trí, hần nhớ ra một sự kiện, liền phun ra toàn bộ sữa đậu nành trong miệng: “Khụ khụ khụ khụ..... Diệp Hoài, cái chiêu ngày hôm qua em, nên kêu là ‘Đền chùm Italy ‘ đi!”

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cmn-doi-dai-hoc>